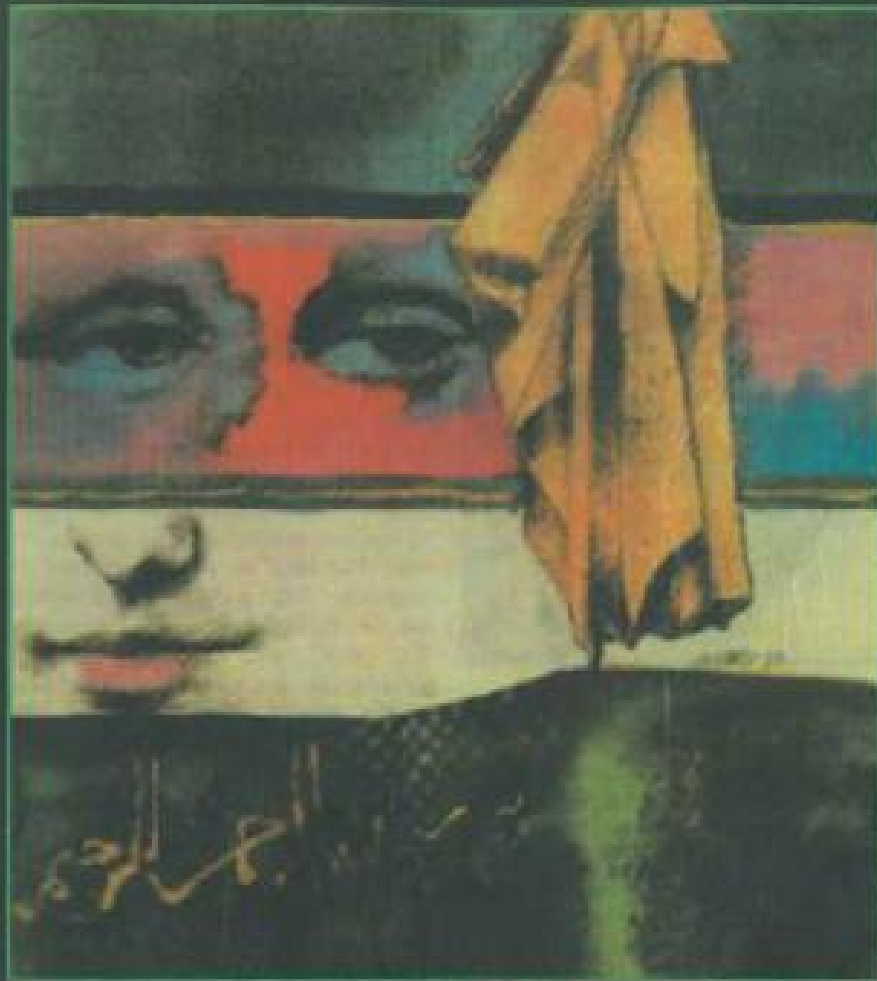

mehmet efe

MIZRAKSIZ İLMİHAL

Romantik Deneme

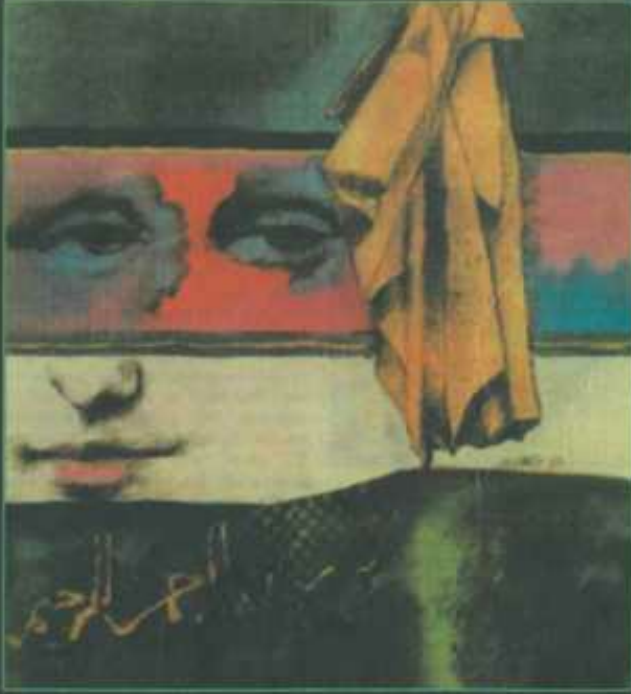
'80'Lİ YILLAR, "İSLAMCI" GENÇ KUŞAĞIN ÖYKÜSÜ...

kaküs

sanat - edebiyat

mehmet efe

MIZRAKSIZ İLMİHAL

Romantik Deneme

'80'Lİ YILLAR, "İSLAMCI" GENÇ KUŞAĞIN ÖYKÜSÜ...

kaküs

sanat-edebiyat

r*

Li

v.

metime'L ete İüZRAaSIZ İLMİHAL

Siz demiyor muydunuz, “insanın düşünce serüveni, öğrenme serüveni; bilinen şeylerden bilinmeyene doğrudur çocuklar” diye? Bilinenlerin arkasındaki irade ne diye sordum; yüreğime sorular sordum hocam...

İnsan yüreği hangi yasalara uyar hocam? “Yerçekimi Yasası”na mı? “Normal şartlar altında; aynı nedenler, aynı sonuçları doğurur yasası”na mı? Ya insanların yasaları? Yüreklere hükmedebilen yasalar mı? Neyim ben? Sordum yüreğime ve yüreğimde; doğuma da, ölüme de güçlü bir karşılık verme açlığı gördüm. Huzur veren, dinginlik veren bir karşılık!

Yaşamı aşan, aşkın bir karşılık...

Bu karşılığı aradım ve sonunda Herşeyi Yaratan’ın, herşeye belli bir karşılık ta koyduğunu anladım.

İşte benim arkamdaki karanlık güçler bunlar. Başörtümün altındaki örümcekler bunlar hocam...

'80'Lİ YILLAR, "İSLAMCI" GENÇ KUŞAĞIN ÖYKÜSÜ...

1969 Malatya doğumlu. İlk ve orta okullarını Malatya’da tamamladı. İstanbul Kabataş Erkek Lisesi’nden sonra İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi ne girdi. Aynı okulun Radyo/TV Bölümünü bitirdi.

Selam, Kültür-Edebiyat, Milli Gazete,, Son Kuşak, Zaman, Maveria, Girişim, Aralık, Kitap Dergisi, Albatros, İkinci yazıları, Yerliler, İki Yaprak, Yeni Dergi, Ustura ve Yeni Şafak gibi dergi ve gazetelerde şiir, öykü ve çeşitli yazıları yayımlandı.

1986’da “Son Kuşak Edebiyat” ve 1988’de bir grup aradaşıyla “Aralık” dergilerini çıkardı. 1992 Mayıs’ında “Yerliler” (Bağımsız Gençliğe Alternatif Dergi) dergisini çıkardı. Derginin 3. sayısı toplatıldı ve dergide yer alan başyazısından ötürü İst. 2. Ağır Ceza Mahkemesinde TCK 159/1. Md.’den 1 yıl ağır hapis cezasına çarptırıldı.

Atlas Gösteri, Azim Dağıtım Grubu ve Feza Film gibi sesli ve görüntülü yayın kuruluşlarında metin yazarı, senarist, seslendirme yönetmeni ve yapımcı olarak çalıştı. “Hudeybiye”, “Yıldızlar Gibi”, “Mekke’nin Fethi”, gibi çeşitli radyofonik metinleri ve film senaryoları kaset olarak yayımlandı.

1986’da “Geceoyuncuları”, 1989’da “Tiyatrocular” topluluklarının kurucuları arasında yer aldı. Adı geçen topluluklarla, Çağrı Sahnesi ve Birlik Sanat’ta da profesyonel tiyatroculuk yaptı. “Zavallı Martı”, “Sanat Manat’a Karşı” (İbrahim Sadri ile birlikte) vt “Bir Melon Şapka” isimli

oyunları sergilendi.

İstanbul Radyo Pendik'te yayın yönetmenliği ve Günışığı FM'de Sunuculuk yaptı. Bir süre serbest reji asistanlığı (yardımcı yönetmenlik) ve kısa bir süre TGRT için Reji Asistanlığı yaptı. 1993'te Kanal 6 Televizyonuna girdi. Burada metin yazarı, yapım ve program danışmanı, editör ve yönetmen olarak çeşitli birimlerde çalıştı.

Eylül 1994'te Yeni Şafak Gazetesi'ne geçti. Aynı gazetede köşe yazarlığı yaptı. Tam bir yıl sonra 16 eylül 1995 günü "Şeriatçılar göreve" başlığıyla yayınlanan son yazısıyla Yeni Şafak'taki "Yerliler" köşesine veda etti.

Haftalık Ülke dergisinin kurucuları arasında yer aldı. Derginin (30 Haziran-6 Temmuz) tarihli 4. sayısında yer alan "Hiçbir şeye katılmıyorum, hiçbir şeye! Yürü git işine!" başlıklı yazısından dolayı tekrar TCK 159/1'den "Cumhuriyeti Tahkir ve Tezyif Etmek" suçlamasıyla 2. Ağır Cezaya sevk edildi. 31/01/1997 günkü son duruşmada yaptığı savunmadan sonra savcının talebiyle beraat etti.

İlk kitabı "Mızraksız İlmihal" (roman) Mayıs 1993'te Vural Yayınları arasında çıktı.

kaknüs yayımları: 15 sanat-edebiyat serisi: 5

isbn 975-6963-03-4

2. basım aralık 1997 İstanbul

iç düzen: karakalem baskı&cilt: umut matbaası yayma hazırlayan: efe ilhan kapak düzeni: hayeselnut desing / USA kapak baskı: özyurt matbaası

mehmet efe e-mail mefe@tallandthin. com

kaknüs yayımları furkan kitap & cafe, selâmı ali efendi cd., no: 11 üsküdar, İstanbul

tel:

(O 216) 341 08 65

faks:

(O 216) 334 61 48

Bu kitaptaki kişi ve kuramların, gerçek yaşamdaki kişi ve kuramlarla ilgisi olmayabil ir...

Haşan Aycm Osman Bostan ve -

Mustafa Şahine say giy la...

İrfana gösterdikleri sıcak ilgileri için Altay Ünaltaş'a,

Davut Şauver'e Kemal Yüksel

ve yoldaşlığı için Hakan Albayrak'a teşekkürü bir borç bilirim...

M. Efe

Önsöz yerine İrfan'ın "İlmihalinden:

N e bileyim bir tuhaflık vardı bu işte abicim... Durmadan gereklilikler eskitiyoruz... Yanlış birşeyler var, eksik birşeyler. A Aşk mesela! Hergün biraz daha yitiriyoruz: Eşyaya, insana, olaylara/hayata güçlü karşılıklar koyan yanlarımızı....

Ben... Şey yaptım... Ellerim yanıyordu... Avuçlarım... Bunlar, bu söyleyeceklerim... iniltirlerim yani... nasıl kabul ederseniz işte... Mesela diyorum ki:

yeni ve güçlü soluklarımız olmalı yeni ve güçlü ve şen-şakrak huzur verici sözlerimiz olmalı yeni kitaplarımız. ansiklopedilerimiz olmalı bir yabancı dilimiz arşivlerimiz.

kendimizin olan ı -kendimiz olduğumuz evlerimiz olmalı h kıra vermemeliyiz.

kendiliğinden olmalı gülüşlerimiz

> göğüslerimize gül takabilmeliyiz gül atabileceğimiz

sevgilerimiz olmalı yaşamın bir parçası olmalıyız yaşam bizimle yaşanır olmalı ayaklarımızın altında toprak başlarımızın üstünde rüzgar aylarımız nisan anlarımız bayram olmalı bize hergün bayram olmalı iyi olmalı, hoş olmalı zamansız sarhoş olmalıyız. '

yani ne bileyim;

yeniden doğmalıyız

kurdelalardan girip yaşama

kadim bir elmasın bütünleştiği yarın olup

ikirciksiz dokunarak eşyaya

mesela bir yakarış şarkısı gibi yaşamalıyız.

yaşamalıyız...

Mehmet Efe Haziran 1991/İstanbul

Ey yeşil sarıklı ulu hocalar bunu bana öğretmediniz

Bu kesik dansa karşı bana birşey öğretmediniz

Kadının üstün olduğu ama mutlu olamadığı

Günlere geldim bunu bana öğretmediniz

Hükümdarın hükümdarlığı için halka yalvardığı

Ama yine de eşsiz zulümler işlediği vakitlere erdim

Bunu bana söylemediniz

İnsanlar havada uçtu ama yerde öldüler

Bunu bana öğretmediniz

Kardeşim İbrahim bana mermer putları

Nasıl devireceğimi öğretmişti.

Ben de gün geçmez ki birini patlatmıyayım Ama siz kağıttaki ve kelimelerdekini ve sözlerdekini nasıl sileceğimi öğretmediniz

Sezai Karakoç (*Hızırla Kırk Saat*)

"... Şeytan bir duygu önümüze paralı askerlerini, kiralık katillerini, gerillalarını indirmektedir. Arkamızı verdiğimiz kaya duvar siyaset laboratuvarlarında üretilen mikroplar tarafından için için kemirilmiştir. Gerileyip, arkamızı sağlama aldık diye güvenip yaslandığımız anda belki de başımıza yıkılacaktır. O zaman katillerimiz mızraklarını kalbimize saplamadan önce kahkahalarla gülecekler. Ve Beyaz Saray'ın ve Kremlin'in bahçesindeki zafer kütüğüne bir çivi daha çakılacak.

Bir kabus bu."

Cahit Zarifoğlu (*Bir Değirmendir Bu Dünya*)

Öndeyiş

Hoş gelmişsiniz... Allah'ın esenliği, kaynaştırıcılığı üzerinize olsun.

Eski Yunan Filozoflarından Eflatun, "Bu Dünya Bir Mağaradır." demiş... İnsanlar bu mağarada birbirlerine zincirlerle bağlı ve yüzleri mağaranın iç duvarına dönüktür.

Dış dünyaya dair bütün izlenimleri, mağaranın kapısına yakın geçenlerin bu iç duvara yansıyan gölgelerinden ibarettir...

Evet, böyle demiş Eflâtun.

Ama biz bırakalım felsefe “parçalama”yı, zaten kimse pek felsefe sevmiyor, çünkü herkes filozof kesildi!

Eksi ikinci kat, salon

Önce karanlıktan içinden gündelik hayat-ımız-dan çeşitli sesler duyulmaya başlar. Sesler birbirlerinin üzerine binerek peş peşe geçer:

Satıcılar, şarkılardan kısa bölümler, Türkçe, Farsça, marşlar, ilahiler, ezgiler, şiirler, (I. Özel, N.F. Kısakürek, M. Akif, E. Baya-zıt...) Dini konularda çeşitli Radyo-TV Programları, İnsan sesleri.

“Gençlik” ya da “İslamcılık” üzerine konuşan çeşitli sesler. *Link Floycrun* “The waH) paçasından bir bölümle birlikte *İrfan*:

Yüzlerce kitap ve dergi.

Çeşitli gazete sayfalarından yapılmış kolajlar.

Siyasi içerikli afiş *M T* bildiriler.

Çeşitli reklam afişleri.

Bir masa.

Bir sandalye.

Masanın üzerinde büyük bir kitap: Kur’an.

İki defter.

Kül tablası.

Yarısı içilmiş bir çay bardağı.

Kirli battaniyeler.

Sünger yatak.

Bütün bunların içinde İrfan.

Dekorun bir parçası gibi masada kıpırdamadan oturmaktadır.

Üzerinde bir parka, beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon var.

Yavaşça masadan doğrulur. Öne doğru gelir ve durur.

Konuşma izni istercesine sağ elini kaldırır.

Ağzını açar.

Konuşamaz. Şaşırarak kaldırdığı eline bakar. Elini yavaşça indirir. Tekrar konuşmaya karar vermiş gibi elini kaldırır, yine konuşamaz ve indirir. Aynı hareketi bir kez daha tekrarlar. Sonra birden yavaşça konuşur.

Zorlanmaktadır.

Abicim bak ben aslında kızlara pek bakan biri değilimdir...

Uaha... ne kadar bekleyeceğiz?...

Bir dakika daha...

Ömrümden diyorum, ömrümden bir dakika daha eksildi...

Size anlatmalıyım ağlamamaya çalışarak her şeyi çünkü ağlamak belge kılmaz sözlerimi Ağlamak sözün en güçlüsü ama en aktarılmazıdır...

Abicim, tanışalım mı?

Tanışmadan başlayamayız konuşmaya herhalde... Değil mi?... Genellikle böyle olur... Bizde...

Adım... İrfan Akçiçek.

1968 Batman doğumluyum. İstanbul Oniveritesi, Edebiyat Fakültesi, Tarih Bölümü öğrencisiyim... Yedi yıldır. Müs-lü..man..ım.. Yani., dindarım... İslamcı, gerici, çağdışı... ya da İn-kılabi Müslüman... Radikal Devrimci... Nurcu... Tarikatçı... Şeriatçı... Adnancı... Halim-selim... Partici... İrancı... Rabıtacı... Tek-firci... Osmanlıcı... Cumalı-Cumasız... Entel... Gelenekçi... Selefi... Taklitçi... Mezhepsiz... Mealci... Fıkıhçı... Vesaireci...lerin arasından biriyim işte...

Ama lütfen beni İrfan Akçiçek olarak tanıyın...

Beş çocuklu köylü bir ailenin ilk çocuğuyum... Tek okuyan da benim. Babam serbest işçi.... Annem ev kadını. Her ikisi de bana umut bağlamış dürümdalar.

Babam öğretmen olacağını zannediyor... İki yıl önce gönderdiğim son mektupta,—ki Üniversiteye gireli topu-topu attığım beşinci mektuptur bu— o mektupta söyledim ki rahatlasınlar... İki yıl öncesine kadar, onları neredeyse unutmuştum ben. Anlatacağım her şeyin başlangıcı da ondan iki yıl kadar öncesidir...

Lütfen dinleyin beni... Yirmi üç yaşındayım ve onyediyimden beri ben sizi dinliyorum...

Konuşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim...

Nereden başlayacağımı bilmiyorum.. Bu tür konularda hiç konuşmadım ben... Kendimle ilgili konuların acemisiyim.." Ama nerden girersem gireyim.. yanlış olmayacak bu... Ya da belki... Nerden girersem gireyim bir türlü beceremeyeceğim anlatmayı. Ama denemek istiyorum... Affınıza sığmıyorum..

Aslında, O'nunla tanışmamla başladı kendimle tanışmam...

Abicim bak ben aslında kızlara pek bakan biri değilimdir...

S^s Eskiden bir kız bir şey sorsa, elim ayağım birbirine dolaşır.

Sonraları, yani bilinçlenip., kendimi Kurtuluşun İslamda oldu-■J ğuna inanan, bunun için hayatlarını adayın insanların arasında bulunca da zaten kızlar, pek ciddiye alınacak şeyler olmadılar benim için.

Başörtülü kızlar da bacılarımdılar benim.

Uğrunda çabaladığım, düşünüyordum kurduğum toplumun öncüleriydiler, anneleriydiler onlar... Ama işte hayat, insanı farklı şekilde de karşılaştırıyor... Kader... Allah'ın dediği oluyor daima...

Hem, bir de insanın bazı tercihleri bilinçli olmuyor... MUŞ... ne bileyim işte...

Başörtüsü Yasağı sıraları... Biliyorsunuz...

Ya inandığınız şeyler ya da okulunuz demişti devlet. Ya inancınız, yani ikinci sınıf vatandaş olmak; ya da inancınızı terkede-rek okulunuz...

Hepimiz kenetlenmiştik. Hatta hiçbir zaman olmayacak kadar, halk ta yanımızda yer almıştı.

Okuduğumuz, biriktirdiğimiz herşeyi pratize etmek, eyleme geçirmek için bir fırsat olmuştu bu yasak.

Protestolar, eylemler, forumlar, tartışmalar, nutuklar, toplantılar, dilekçeler, tutuklanmalar, mahkemeler, gazeteler, dergiler filan...

Biliyorsunuz işte...

Adeta can havliyle yapışmıştık başörtülerine kızların. Bayrak olmuşlardı, slogan olmuşlardı, sembol olmuşlardı; namusumuz, umudumuz, ebedi kurtuluş vesilemiz olmuşlardı.

Hergün yeni kahramanlar çıkıyordu aramızdan.

Bir sürü yazar, bir sürü dergi, bir sürü yeni yayınevi, altı çizilecek yeni cümleler...

İran Devrimi'nin düşlerimize eklediği görüntülerin oyuncularını, kahramanları olmuştuk; koridorlarda, meydanlarda...

Kimi, zaten kızların okuması gerekmez, terketsinler okulları diyor, kimi onlar da savaşımayı direnmeyi öğrenmeliler diyor, kimi bu yasak, devletin gerçek yüzünü halka sergilememiz için iyi bir fırsattır diyor, kimi hatta devlet camileri de kapatmalı ki halk gerçeği görsün diyor, kimi bu yasak bize Allah'ın Dini'ni hakim kılmak için bir lütuftur diyor, bazı cılız sesler de sakın olalım, bu devletin bir oyunu, oyuna gelmeyelim diyor, sesler çoğalıyor ama sık sık bir ağızdan atılan "Allahu Ekber" sloganlarından başka bir şey duyulmuyor...

Neyse işte, kısa kesip asıl konuya geliyorum.

Bir gün, okulun önünde oturma eylemi var. Biz erkekler düzenliyoruz. Ama kızlar da gelip oturacaklar ki görüntü tamamlansın. Belirlenmiş kişiler kalkıp bildiriler okuyacaklar...

Ben de eyleme katılmak üzere okuldan çıkıyorum. Birden kapıdaki polislerle tartışan bir başörtülü dikkatimi çekti.

“Girip kaydımı donduracağım” diye rica eder gibi konuşuyor kız. Polis te mahçup mahçup,

“Yasak dediler bacım. Bizi zor durumda brakma!” diyor.

Öteki polis ise bağıyor: “Kızım git, başımızı belaya sokma! Okuyacaksan doğru-dürüst oku. Ne o öyle, öcü gibi? Kimse sana açık-saçık giyin demiyor. Biz de müslümanız. Biz kızlarımızın başına böyle bir bez dolayıp çağdışı yapmıyoruz diye bizim kızlarımız fahişe mi?” diyor.

Başörtülü de: “Bakın, sizin kızınız beni ilgilendirmiyor. Allah bana başımı örtmemin daha iyi olduğunu söylüyor, ben de O’nu dinliyorum..”

“İyi öyleyse,” diyor polis, “Allah kurtarsın..”

ÖHceden kuduruyorum. Koşup yanlarına gittim. O bağıran polise, “Sen kendi işine bak memur bey! Bizim sizinle bir alıp-veremediğimiz yok!” diye bağırdım.

“Sen kimsin Ulan?” dedi polis, “kimliğini çıkart!”

Hemen yaka numarasını okudum. “Ben gazeteciyim. 2736 numaralı Memur Bey! Vazifenizi aşan konuşmalar yapıyorsunuz bakıyorum!”

Geriledi. “Hayır kardeşim. Ben hanfendiye giremeyeceğini izah ediyordum!”

Polislere arkamı dönüp kıza: “Boşverin! Baksanıza, kendi okulunuza girmeyesiniz diye kapıya polis dikmişler. Arkadaşlarınız oturma eylemindeler. Bu kapı açılıncaya kadar buralarda bekleyeceğiz. Gelin katılın siz de. Ne de olsa sizin için yapılıyor eylem.” dedim.

Kız sustu. Biraz yürüdü. Sonra birden dönüp, “Bana sordunuz mu eylem için?” demez mi? “Siz erkekler nutuklar atıp, kahramanlıklar sergileyip tatmin olacaksınız, biz de orda dekor olacağız di mi?” dedi.

Şaşırdım. “Saçmalamayın. Bu hepimizin davası! Hem çatışma filan olabilir, çatışma da erkeklerin işi” dedim.

“İyi ya, gidin çatışın, beni kullanmayın. Ben gidip kaydımı dondurmak için dilekçe vereceğim!”

- Koyup yetiştim. Bir yandan da bir gören olur, fitne çıkar, dedikodu olur, yanlış anlaşılır gibisinden korkular da elimi ayağımı dolaştırıyor...

“Yani çekip gideceksiniz! Devlet Baba, lütfedip kapıları açınca geri geleceksiniz. Siz başörtüsü takmışsınız ama İslam’dan, Kuran ve Sünnet’in yüklediği mücadele sorumluluklarından haberiniz yok galiba...”

Doğrudan yüzüne bakmaya çekiniyorum nedense, yere bakarak ve ters ters konuşuyorum.

“Hayır, yok!..” dedi hafif alaylı. “Hem kimsiniz siz?” diye de çıkıştı.

, “Bir müslümanım, ne yapacaksınız kim olduğumu?”

“Siz beni ne yapacaksınız? Ne karıştıyorsunuz eyleme katılıp katılmama? Gidip işinize bakın siz!”

Eşekten düşmüşten beter oldum. Saatime bakıp uzaklaşırken, “Allah şuur versin” gibisinden bir söz geveledim. Arkamdan, “Amin” dedi gibi geldi ama, emin değildim.

O yıl ve ondan sonraki yıl bir daha görmedim onu.

Bu arada bir sürü şey oldu. Yasak kalktı, tutuklular serbest bırakıldı, ben dört ev değiştirdim, birkaç müslüman işyerine girip çıktım filan..

Eylemlerden geriye bir sürü evlilik, nişanlılık, ruhen yıpranmış kızlar kaldı. Ya da her yere girip-çıkan, erkekler gibi davranan, okuyup-yazıp-eleştiren kız cemaatleri, kız örgütleri türedi. Kitaplarını göğüslerine bastırıp yere bakarak yürüyen kızlar, artık kıl heybelerde taşıyorlardı kitaplarını.

Bir de tabii: Haremlik-selamlık tartışmaları, kadın-erkek hakları, Müslüman Sorgulayan Kadının Kimliği mevzuları, Okamak-Okumamak, Düzenin Okulları, Okulsuz Toplum, İslam Toplu-munda Kadının, Okulun Yeri, Mücadele Yöntemleri, İslami Oluşumun Esasları... falan-filan...

Hiç unutmam, Hayrettin diye sık sık aynı evde kaldığımız bir arkadaş vardı. Önceleri, “kızlarla konuşmak haramdır” der, kızlarla erkeklerin birbirlerinden uzak durmaları gerektiğine, evliliklerinin görücü usulle gerçekleştiğinde daha sağlıklı olacağına inanırdı. Hoş, evliliğe de pek iyi göze bakmazdı ya... Evlenince toplumun bütün çirkinlikleri insanı kuşatıyor, rızık derdi filan derken kaybolup gidiyor insan derdi. Sonra...

Birgün baktım, okulun bahçesindeki bankların birinde, karşısındaki başörtülü kıza: “Bence kadın, anadır, mücahidedir, dava arkadaşıdır, bir mücadele dinamiğidir, yârdır, hayat arkadaşıdır, namus iffet ve güzellik timsalidir...” gibi şeyler söylüyor.. Sonra o kızla nişanlandılar ama bir ay sonra nişanı bozdular. Sebebini sorduğumda, “Yav İrfancığım, bu kızları nij fitratı bozulmuş! Okul mahvetmiş onları! Gidip köyden bir kız alacağım!” demişti.

Eh ne olursa olsun,*sonuçta evlenmeye karar vermişti ya... Bu da bir şeydi... Neyse...

Ortalık yatışmıştı. Gerçi hala Kudüs-Filistin Eylemleri, Ha-lepçe Katliamını Lanetleme Gösterileri, Afganistan konusunda yardım toplama çabaları filan vardı ama eskisi gibi yoğun değildi durum.

Yoğunluk daha çok panellere, açıkoturumlara kaymıştı. Bir panel furyasıdır başlamıştı. Eline bir mevzu geçiren, yallah salon tutup panel düzenleyip bilet kesiyor...

Bu arada solcular çok yoğun. Forum üstüne forum yapıyorlar, eski defterleri açıyorlar, polisle çatışıyorlar, birbirleriyle çatışıyorlar, hatta ara sıra konuşmalarında bize de saldırıyorlar; “Oni-ki Eylül Yönetiminin ürettiği gerici-faşist güçler” gibisinden.

“Kafanızı kopartırız sizin eşşoğlu eşşekler!”

İşirgün, kantinde oturuyorum. Solcular da forum yapıyorlar. Aniden içeri, ellerinde kalkanlarla

coplarla; uzaylı yaratıklar gibi polisler dalıyorlar. Başlıyorlar çocukları coplamaya...

Ve vuruyor polisler çocuklara. Coplarını hırsla indiriyorlar kafalarına. “Kafanızı kopartırız sizin eşşoğlu eşşekler!” diye haykırıyor başlarındaki.

Montunun yakalarından kavrayıp duvara çarpıyorlar birini. Çocuğun gözleri kafasında kocaman kocaman açılıyor. Ağzı sahile vurmuş bir balığın ağzı gibi açılıp kapanıyor.

Bir kız, “Kahrolsun” diye haykırıyor. Bir çığlık bu! Bir acı çığlığı! Bir slogan değil bu! “Kahrolsun Faşizm! Kahrolsun Faşizm!” diye haykırıyor kız. Bir kahır cümlepi bu ama “Kahrolsun”, kahrolsun değil, “Faşizm” faşizm değil. “Ah” bu!

“Ah başım! Başım kanıyor! Başıma vurdu!” Acı bu! Salt, cayır cayır acı bu! Gırtlığa bıçak gibi oturan, çelik bir acı bu!

Taş gibi kalıyorum duvarın dibinde. Kızın başına üşüşüyor üniformalılar. Saçlarından sürüklüyorlar. “Kominist Kızı”! Sarı saçları, çığlıklarıyla bilinen keskin bıçaklar olup dolanıyor yüreğime, yutkunmaya çalışıyorum...

Koşup polislerin üzerine atılmak, yeşil elbiseleini paramparça etmek istiyorum, gözlerini patlatmak, coplarını kafalarında parçalamak istiyorum ama kalakalıyorum olduğum yerde...

“Bunlar okuyasınız diye sizi tmraya yollayan babalarınızın düşmanları! Babanız-ananız binbir eziyetle sizi buraya yolluyor, bunlar çapulculuk edip dersleri engelleyip sizi rahatsız ediyorlar!” diye bağıyor polisbaşı.

Adın neydi senin sarı saçlı kız? Demet miydi? Seni, “Türban-hya geçit yok! Gericilere geçit yok!” dövizini asarken de gördüm!

Ben türban için eylem yaparken bağıryordum sana polisbaşı: “Senin anan yok mu? O başını örtmüyor mu? Onun Allah’a inanma hakkı yok mu?” Ama bir anda yambaşmda beliren sivil giyimli, çopur suratlı biri haykırıp seni üzerime saldırtıyordu: “İran Ajanı bunlar! Hepsi îrancı bunların!”

Kafamda nedenler, niçinler uğulduyor, yumruklarımı kasmış dururken işte o anda farkettim onu.

Kantine hakim ikinci katın pencerelerinden birinde, tek başına sahneyi izleyen bir başörtülü farkettim.

Bir de baktım ki O!... İki yıl önceki ukala kız! O da dehşet içinde aşağıya bakıyor...

Bu, aramızda bir bağ mı oluşturdu nedir; birden başını çevirip beni farkettiler. Göz göze geldik ve ne olduysa o zaman oldu...

. Çocukluğumda seyrettiğim Yeşilçam Filmlerinin göz göze sahnelerine hep gülerdim ben. Ama o ari gülemedim tabii. Aksine tuhaf bir elektriğe tutuldum. Sonra kız birden hızla pencereden ayrılıp kayboldu. Polisler solcuları toplayıp götürdüler. Kendimi biraz önce onun durduğu koridorda buldum. Yoktu. Bütün sınıfların kapısını açtım, kitaplığa baktım yoktu, yoktu, yoktu! Ha... Şey... Bir de... Göğsümde, gittikçe artan bir gümbürtü...

Bulamadım..

Ama yerimde de duramıyordum..

Koridorlarda koşmaya, içimdeki gümbürtüyü bastırmaya çalışıyorum. Olmuyor!

O gece, gözüme uyku girmedi...

Neler oluyordu

Titriyorum, dalgınlıyorum, aniden saatlerce konuşuyorum, birden susuyorum. İçimde çağıl çağıl, köpük köpük, alev alev... bir... bir nehir! Şaşıyorum.

“Müslüman,

bir kadına aşık olamaz!”

Namazlarım hiç bu kadar coşku vermezdi bana!

Hiç bu kadar uzun dua etmezdim ben! Birlikte kaldığım arkadaşlar durumu farkettiler.

İdeolojik nutuklar atıyorum. Sevinip coşuyorlar benimle. “İrfan yine uçuyor” diyorlar...

Oysa ateşten bir denizin içinde yüzüyor gibiyim...

Bizimle kalan İsmail diye bir arkadaş vardı. Sessiz, sakin bir çocuktü. Fazla bir siyasi heyecanı olmadığından ben de pek'sevmezdim onu. Balıkesirliydi.

Herkes yattıktan sonra İsmail yanıma gelip, “İrfan aşık mısın sen?” demez mi? Şok oldum.

“Ga-Galiba” diye geveledim, utanarak... “Hayırlısı olsun İnşa-allah. Bunda utanacak bir şey yok. Allah’ın bir kanunu bu da...” dedi...

Sonra da dedi ki: “Bir aralar Sufi bir cemaatle kalıyordum. Birisi senin gibi aşık olmuştu. Gidip evin imamı kabul ettiğimiz, hepimizden biraz yaşlı abiye durumu anlatmış. Abi de ona ne demiş biliyor musun? “Müslüman bir kadına aşık olamaz! Müslüman ancak Allah’a aşık olur” demiş... Yaa...”

> “Eeee, sonra nooldu?” diye sordum.

“Hiç” dedi. “O çocuk günlerce cinnetin sınırlarında dolaşip durdu. Kimseden anlayış ta görmedi. Mutfak nöbetlerini aksatıyor diye herkesin içinde firçalandığı bir günün ertesi günü evden, cemaatten ayrıldı. En son duyduğunda, Bakırköy Akıl Hastanesinde tedavi oluyordu...”

“Allah o abinin belasını versin!” diye bağırdım.

“Boş ver” dedi İsmail, “Belki de çocuk zaten anormaldi.”

“Anormal olan o imam kabul ettiğiniz herif be! Kılavuzu psikopat olanın burnu cinnetten kurtulmaz!..”

“Belki haklısın...” dedi. Gülüştük.

İsmail’i sevdim.

Bir de, kendimle ilgili çok özel bir meseleyi ilk kez arkadaşlardan biriyle konuştuğumu farkedip şaşırdım. İsmail de aşık olmuş ama sonra bitmiş. Babasının ne iş yaptığını da ilk o gece öğrendim. Marangozmuş. İsmail’le beş yıldır aynı dünyadaydık oysa...

Sabah namazında, “Allahım” dedim, “Ey nedenlerin ve sonuçların sahibi Allah’ım! Korum beni! Aklımı koru!..” diye dua et-tim.

Ve okul hayatımda ilk kez, okula en erken ben gittim.

Nihayet gördüm onu. Bahçede günlük güneşlik bir Nisan öğle üzeri... .

Yaprak gibi titriyordum.

Tekrar göz göze geldik...

Nerdeyse düşüp bayılacağım...

Bana doğru gelmeye başlamaz mı? Ne yapacağımı bilemedim. Yüzüm, kulaklarım alev alev yanıyor...

“Selamün Aleyküm” dedi.

Ağzımı son bir gayretle açıp, “A-Aleyküm selam” dedim.

“Hatırladınız mı?”

“Ha-Hatırladım...” Yüzüne bakamıyor, bir yandan da kendimi kontrol edemediğimden, için için kendime kızıyorum.

“Dışarda sizinkilerin eylemi var, siz katılmıyor musunuz?” diye sordu. Şaşıırıp yüzüne baktım.

O da kıpkırmızı olmuştu.

Tüü, bugün İsrail’i protesto eylemi vardı!

“Unutmuşum” diyip, fırsat bu fırsat, koşarak uzaklaştım.

Beyazıt Camii’nin önü tıklım tıklımdı. Eylem başlamıştı.

Polis barikatını dolaşıp eyleme katıldım.

O arada birşey dikkatimi çekti. Baktım, birisi Caminin duvarları dibine çökmüş, Kur’an okuyor. Yaklaşıp baktım, tanıdık bir arkadaş. “Bu hengamede naapıyorsun sen Cevat?” dedim.

“Cihat ayetlerini okuyordum İrfancığım, bana ruh ve cesaret katıyor.!”

Neyse, sloganlarımızı attık. İsrail’in, Amerika’nın bayraklarını yaktık, olaysız dağıldık.

Hemen okula koştum. Bahçede oturuyordu. Az ilerisindeki bankta bir kaç arkadaş vardı, onların yanına gittim ben de. Yanımdaki, eylemle ilgili hararetle hararetle bir şeyler söylüyor. Filanca grubun eyleme katılmadığını, Vahdet’in nasıl sağlanacağını filan anlatıyor ama, bende başka bir hararet var, g.önlüm kızda.

“Sen ne dersin?” dedi. Kendimi toparladım.

“*Vahdet. Ama Nasıl?*” dedim. Bir kitap adıydı bu.

- “*İkinci Abdulhamit’in İslam Birliği Siyaseti* ile değil herhalde...”

Gülüştük. Sık sık böyle kitap adlarıyla espriler yapardım.

Kız kalktı.

Ben de kalktım.

Okuldan çıktı, ben de çıktım.

Ama kimsenin beni onu takip ederken yakalamasını da istemiyordum.

Karşı kaldırıma geçtim.

Heyecandan ölüyorum ama garip bir cesaret de geldi. Uzatmı-yayım, yarım saat kadar sonra, tesadüfen (!) karşılaştık...

Tesadüf o tesadüf! Tesadüfler arttı, artık sık sık görüşüyorduk.

Adı Nurhan’dı...

Nurhan,... İrfan!...

İstanbul’da doğmuştu ama ailesi Maraşlıydı.

Kendinden küçük bir kız kardeşi, iki de abisi vardı. Ahilerinin biri öğretmendi, diğeri ayakkabıcı.

Babası emekli memurdu...

O’nun yanındayken, herşeyi unutuyordum.

Bu arada, O’nunla birlikte başlayan bir ŞEY, usul usul değişti-' riyordu beni...

Dilim bile değişiyordu.

Rastgele konuşuyorduk:

“Birileri bizi hayattan söküp aldılar diyorum mesela.

“Evet, ben de ne zamandır bunu düşünüyordum... Yaşamın amatörleriyiz biz... Belki de hep öyle kalacağız” diyor.

“Herifçioğullarımın bizi marjinalize etmek için, —“bu “marjinal” kelimesini bir panelden öğrenmişim—, bizi marjinalize etmek için ellerinden geleni ardlarına komadıklarımı, kendi etrafımızda dönüp durduğumuzu, rüzgara asılı kavallar gibi, nasıl estirilir se öyle ses çıkardığımızı, yabancılığımızı, paryalığımızı, vesaire işte... Yeni yeni farkediyorum” diyorum Nurhan’a.

O da başını sallayıp gülümsüyor.

Gülümsemek, bir çiçek gibi açıyor yüzünde*,.

İsmail tutup, “*Güvercin Gerdanlığı*” diye bir kitap getirdi. Sonra, M evlana, Hafız, Rilke, Dostoyevski, bir sürü aşk romanı, aşk şiiri okuttu. İlaç gibi geldiler valla...

Gelip geçen otobüslere dikkat ederek karşılara geçiyoruz Nurhan’la, “Yanında otobüs bileti var mı? Bir tane mi? Eyvaah, şimdi muhtaç olduk işte, adam olmaz millete! Fazla bileti olan var mı diye! ”

' MÜSLÜMAN, BİR KADINA AŞIK OLAMAZ!

“Karanlık nedir sence?” diye soruyor birden, “insan nedir?” “İnsanın hayatı nedir?” Hiç karşılaşmadığım sorular sanki... Söyleyecek sözler bulamıyorum.

“Dünyayı sentetik soluyoruz be, kalk gidelim.” gibi bir laf ediyorum. Ya da “Kaldırımlarda bize çarpmalarına bakma, toprağın kabul etmediği ölümler bunlar!”

“Ama baksana, yaşıyorlar işte... Bir ölüde göremeyeceğin kadar da canlı ve mutlu görünüyorlar” diyor Nurhan. Şaşırıyorum. Bir gün, “Temiz yastıklara ağlamayalı çok oldu” dedi,

“Ne çok oldu bir yoksulun başını okşamayalı!”

“Haklısın galiba” diyorum ben de.

“Hergün yeniden üretiyorlar bizi” diyorum bazen.

“Hava kapalı” diyor Nurhan. “Tıpkı düşlerimiz gibi...”

“Ama bizim düşlerimiz kapalı değil” diyemiyorum... Parklarda, pastanelerde oturuyoruz. Etraftakiler, müslümanların hakkında yanlış şeyler düşünmesinler diye, parmağıma gümüş yüzük takıyorLim. Ayrılırken çıkartıyorum tabii.

Nurhan, “Ne demek “müslümanlar hakkında”, bir biz miyiz müslüman?” diye eleştiriyor sözlerimi...

“Demek Tolstoy’u çok okudun? İyî yav. Demek denizi çok seviyorsun? Ne güzel.”

“Çok unutkan olduk şu son günler” diyor. “Erken büyüdük” diyorum ben de. “Adamı hemen büyütür bu dünya zaten.”

“Ve çabuk öldürür adamı” diye ekliyor Nurhan.

⁷ “Bağımsız kafalarla bilgilenmenin, yani kafalarımızı bağımsızlaştırıp bilgilenmenin yolunu bulamadık gitti! Adamlar ne diyor ama? Bilgi güçtür diyor.” Diyorum bir gün.

-^O, “Minibüsüm burdan kalkıyor” diyor...

Birbirimizin cenneti olacağız.

Yalnız kaldığımda, Nurhan’ı bütün düşlerimin, ideallerimin ortağı yapıyorum. Birleşeceğiz.. Bir “Vahdet” olacak bu yani. Çocuklarımız olacak. Onlara Allah’ı öğreteceğiz.

Bir sürü kitabımız olacak. Abone olduğumuz dergileri kapıdan o alacak.. Ben bir yayınevinde çalışacağım. Akşam eve geldiğimde, Nurhan’ın eve apartmandaki bütün kızları davet ettiğini, onlara Allah’a inanmanın gereklerini anlattığını göreceğim. Birlikte namazlar, kılıp, dualar edeceğiz. Eylemlere giderken duayla uğurlayacak beni. Hapse girdiğimde beni bekleyecek.

Birbirimizin cenneti olacağız...

Henüz bunları ona anlatamıyordum tabii.

Biraz tuhaftı Nurhan. Çok doğaldı bir kere.

Belki de bu doğallığı çarpıyordu beni.

“Herhalde diğer kızlar gibi, yurttan ya da kızlarla bir arada kalmadığı için böyle” diyordum.

İsmail, “Daha iyi ya İrfancığım, aile kızı işte! Yemek yapmasını bilir, bulaşık yıkamakta zorlanmaz...” diyordu.

“Bu eylemler neye yarıyor?” diye sordu birgün. Yine şaşırđım.

“Şimdi bu eylemleri yapmazsak, yarın asıl savaşı da yapamayız” dedim.

“Ne savaşı? Yarın ne zaman? Bütün yaptığınız, tabiatınızı bozmak! Mücadele etmek bir sabit fikir oldu sizde. Bizim başör-

TV

BİRBİRİMİZİN CENNETİ OLACAĞIZ

tüsü de olmasaydı, mücadelesizlikten kırılacaktınız. Solculara karşı aşağılık kompleksleri mi duyuyorsunuz? Bu yüzden mi telaşla çullandınız başörtümüze?”

“Nerden çıkartıyorsun bunları? Herkes kendi mücadelesini vermeli.”

“Evet, tabii...” diyip sustu.

Biz konuşurken, bir yandan da elindeki defteri rastgele karalıyordu.

Bir de baktım, bir kadın resmi yapmış. Askılı elbise, kısa saçlar, kaim dudaklar... Şey e benziyordu: Şarkıcı Sezen Aksu’ya!

Öteki sayfaya baktım, bir ev çizmiş, birşeyler yazıyor, bir besmele yazmış. İmam Humeyni’nin bir portresini yapmaya çalışmış sonra karalamış...

Şaşırdım. Deftere baktığımı görünce, telaşla kapattı. Uzun bir süre sustuk.

O hafta ailesiyle Maraş’a gidecekti.

“Dönüşte görüşürüz” dedim. “İnşallah” dedi. İlk uzun ayrılı-ğımızdı bu.

Sonraki günler, benim için bir Cehennem azabı gibiydi.

O defter aklımdan çıkmıyordu.

O defteri okumalıydım.

Nurhan’ın sırrı belki de o defterdeydi.

Belki Nurhan’ın sırrı benim, hepimizin sırrıydı.

Geleceği günü iple çekiyordum.

Bu arada İsmail beni teselli edecek bir şey bulup getirdi: “*Mo-na Roza*” adında, korkunç güzel bir aşk şiiriydi bu.

Şiiri çijzli gizli tespilat gibi okuyordum.

Etralunda olup bitenlere nerdeyse hiç katılamaz olmuşum. İsmail de evdekilere karşı beni iyi koruyordu.

Derken, neredeyse birdenbire, bize dair daha önce farketme-diğim birçok şeyi farkederek oldum. Aslında hiç birimiz diğerimizi tanımıyorduk. Aynı şeyleri düşünüyorduk, hepsi bu. Aynı şeyleri

söylüyorduk ama aslında korkunç bir iletişim eksikliğimiz vardı. Bir çoğumuz sağlıksızdık. En çok ta ülser.

İsmail, “Ülcersiz çay saati düşünülemez” diyordu.

Bizimle aynı çizgideki bir çok insanı, siyasi ya da ideolojik nedenlerle çok kolay karalayabiliyorduk.

Tuhaf bir bunalım yorumlama alışkanlığımız vardı.

Yeni tanıştığımız bir insan, bir haftada her konuda ne düşündüğümüzü öğreniyordu. İkinci haftada konuşacak yeni bir şey kalmıyordu, ikinci hafta ve sonraki haftalar, yeni tartışma arkadaşıyla devam ediyordu. Ve konuştuğumuz bir çok kavram, Türkçe değildi... Bunun gibi şeylerdi işte dikkatimi çekenler.

Nihayet geldi Nurhan. İlk buluşmamızda da tutup ona bir solukta “*Mona Roza*” şiirini okudum:

*Zambaklar en ıssız yerlerde açar
Ve vardır her vahşi çiçekte gurur
Bir mumun ardında bekleyen
rüzgar Işıksız ruhumu sallar da durur
Zambaklar en ıssız yerlerde açar*

*Ellerin ellerin ve parmakların
Bir nar çiçeğini eziyor gibi
Ellerinden belli olur bir kadın
Denizin dibinde geziyor gibi
Ellerin ellerin ve parmakların”*

Sezai Karakoç

Ağladı...

Allahım!

Yüzünde süzülen her damla, cayır cayır yanan bedenime tuz basıyor. Dokunmak istiyorum. Yapraklarına çiğ damlaları düşmüş bir çiçek gibi, çenesinin altında ıslanan başörtüsüne dokunmak istiyorum.

BİRBİRİMİZİN CENNETİ OLACAĞIZ

Beni kavrayan, engelleyen duygunun; içimde biryerleri kanattığını hissediyorum. Şiiri tutan ellerimin terlediğini, titrediğini farkediyorum...

Güzel şeyler söylemek istiyorum; içimdeki kanamayla uyanan güzel şeyler. Kupkuru kesilen ağzımı açıyorum, konuşamıyorum. Sanki konuşursam herşey tuz-buz olacak, herşey o dehşetli büyüsünü yitirecek sanki; korkuyorum.

Kalbimin varlığını hiç bu kadar güçlü bir şekilde hissetmemiştim. Hiç bu kadar silinmemişti yeryüzü, hiçbir ibadetimde bu kadar göğe ait olmamıştım. ^

Ve bir soru usul usul zihnimi deşiyordu: Neden bir başkasının şiiri idi bu? Ona kendi cümlelerimle ilan etmeliydim, benim hergün nasıl biraz daha fazla onunla dost olduğumu...

Allahım!

Sen nelere kadersin böyle!

Başka bir şey konuşmadık.

Ertesi gün elindeki defterlerin arasında o defteri de gördüm.

,Ve defteri çalmaya karar verdim.

Bunun doğru bir şey olmadığını, başkasının özel hayatını araştırmanın günah olduğunu biliyordum ama, merakım beni mahvediyordu abicim!

O gün dersi vardı.

Sınıfa kadar yanında gittim.

!!

Artık “dedikodu filan çıkarılır” da umurumda değildi. A

Sınıfa girdi. Hoca henüz gelmemişti. Defterlerini sıranın üzerine bırakıp, “Hadi sen git” dedi. Çıkıp koridorda dolaşmaya başladım. Birden onu -tuvaletlere doğru giderken gördüm, Beni görmemişti ve elinde defterleri yoktu.

Hemen koşup sınıfa girdim. Defterler sıranın üzerindeydi. Herkes kendi halindeydi. Sıranın yanından geçerken, kimseye çaktırmamaya çalışarak defteri aldım ve çıktım. Çok heyecanlanmıştım. İşte defter elimdeydi. Akşama kadar sabredemezdim ama, Nurhan’ı dersten sonra görmem de gerekiyordu. Defteri bü-

yükçe bir zarfa koyup ağzını kapattım. İsmail’i bulup, zarfi ona emanet ettim.

O gün, ayrılana kadar Nurhan’ın morali bozuktu.

“Çok önemli bir defterimi kaybettim” diyordu.

“Belki evde unutmuşsundur” dedim. “İnşallah öyledir...” Ayrıılır ayrıılmaz koşup İsmail’i buldum. Zarfi aldım. Eve koştum. Ve titreyen ellerimle açtım zarfi.

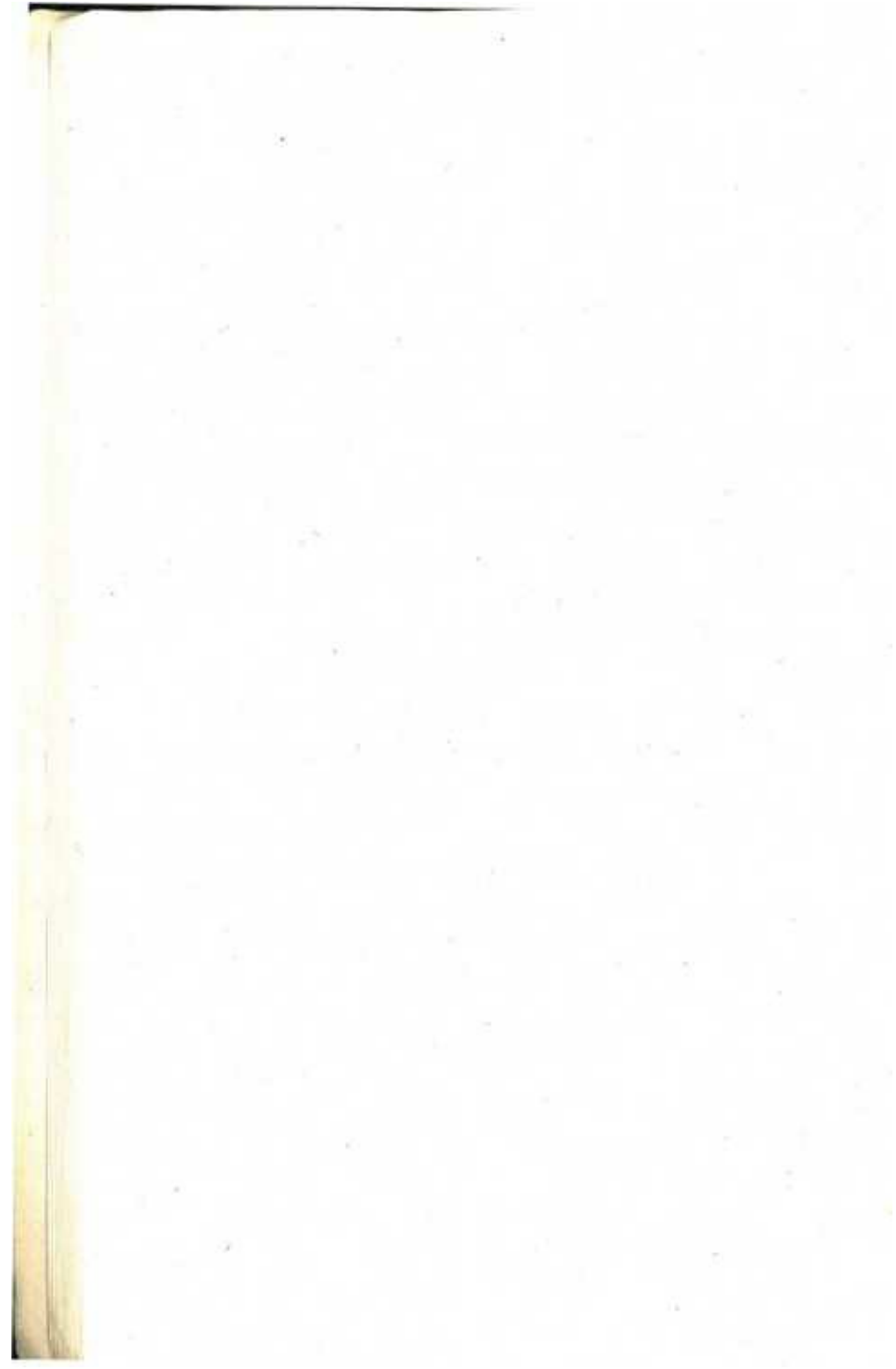
Nurhan’ın ilmihali

Güçlüydü günahlar, güçlüydü peygamberler Tanrım, biz ne kadar da güçsüz kaldık...

Veliler, ıztırapların çocuklarıydı,

Biz ıztıraptan da, zevkten de,

senden de öksüz kaldık.”

“Biz ne üstadlar eskittik”

İk sayfada bir ders programı vardı. Hayır derslerinin notlarını yazmıştı. En yüksek notu 60'tı ve sadece bir tek 60 vardı. Geriye kalanlar 50, 40, 30, 23, 35, 40...

Sonra derslerde tuttuğu notlar başlıyordu.

Notları atladım.

Bir sayfada bir göz resmi vardı. Yanında bir hadis-i şerif:

“İslam garib başladı, garib dönecektir. Gariblere ne mutlu! ”

Yine ders notları. Sonra bir sayfada bir cümle:

“Körler memleketinde görmek, bir hastalık sayılır. İl—

Sonra yine derslerde tuttuğu notları. Kurşunkalemle yapılmış bir portre: Ernesto “Che” Guevara. Q
Ardından bir şiir:

NAZİRE * hepimizin de ne eş ne arkadaşımız var sükût gibi münzevi çılgılık gibi esiriz

Dünyada taşınacak bir melankolimiz var onu da hangi elektro-şok olsa öldürürüz.

Altında parantez içinde şunları yazmış:

(Biz ne üstadlar eskittik. Kelepir duyarlılıklar devşirdik kitaplarından)...

Cümle çarpıyor beni... Çok doğru diyorum kendi kendime... Sayfayı çeviriyorum. Bir başka şiir:

ellerimiz küçük yarım amatör

tuttuğu her çiçeğe ağlıyor ellerimiz

ya solgun çiçekler tutar

ya kendi kendilerini

bizi kozmik acılara bağlıyor ellerimiz

ellerimiz küçük yarım amatör

hep yarım kalmış dualar sağlıyor ellerimiz

tanrım!

ne zaman açacak gün ırmağa güllerimiz ve ne zaman büyür yüreğimiz gibi ellerimiz...

Gözlerim doldu. Ağlamamak için kendimi zor tuttum. Sonraki sayfada bir tarih, altında da yer yer karalanmış cümleler:

15 Mart 1987, Karanlık bir dünyaya küçük beyaz noktalar bırakan, cevheri küskünlük olan kozmik böcekleriz biz.

Gün gelir tek çizgide birleştirilir

gün gelir yazgı'nın küçük bir hareketiyle siliniriz.

Zaten bize zindandır

çöldeki vahadır hayat. Mühlet dolar gideriz.

Ve şeytan'm insafında terkedilmiş değiliz.

Yasak çiçeklerin özverisi açıklar bizi belki belki buruk huşularla lacivert günahlarla ya da bilge kılmasıyla ölüm'ün Peygamber Şiirlerine döneriz...

Sonraki sayfada başörtülü bir kız portresi, kendisi galiba. Altında çiçek resimleri ve Kuran'dan bir dua:

“Rabbim! Göğsümü genişlet, işimi kolaylaştır, dilindeki düğümü çöz ki sözümü anlasınlar!
[Tâhâ/25]

Sayfayı çevirdim.

Büyük harflerle, “HİLAFET MESELESİ” yazıyor. Altında da bö-lük-pörçük cümleler, kitap sayfası numaraları, ayet numaraları filan var, geçtim. Öbür sayfada Ahmet Kaya'nm bir şarkısının sözleri vardı:

“Hani benim gençliğim anne Bilyelerim topacım Hani benim sevincim anne Çağ yangınında tutuştum”

Altında bazı notlar:

“Gerçek, zaman içinde yer alandır.”

Jaspers: “Geçmiş, gelecek ve şimdiki içine alan bir bütün; gelecek, henüz gerçek olmayan...”

Sayfayı çevirdim. Karmakarışık bir sürü not, sonra bir dua daha:

“Rabbim! Muhakkak ki senin rahmetin olmasaydı, benim nefsim azardı. Sen şefkatlilerin eh şefkatlisisin. Doğru yolu bilici ve gösterici sensin. Yardım et ki hayırlı yolda sana daha çok yaklaşayım. Doğru kararı verdirecek sensin. Ben sadece bekleyiciyim. Beşeri zaafıları, zayıflıkları bize veren de sensin. Dönüşümüz muhakkak ki sanadır.”

Sayfayı çevirdim. Bir Soru:

“İslam Devleti ideolojik bir devlet midir?”

Düşündüm ve “Değil herhalde^ dedim kendi kendime. Başka bir sayfa: Tırnak içinde birkaç mısra:

“Önce yüreklerimizdeki Kudüs'ü işgal ettiler Biz savaşı önce kendimizde kaybettik Kendimizde kaybettik.” [Cahit **Zarifoglu**]

Sonraki sayfada bir liste:

İSTENİLEN BELGELER

1. Transkript
2. ÖSYM sonuç ve kimlik belgelerinin tasdikli örneği
3. Dilekçe

TRANSKRİPTTE İSTENİLEN BELGELER

- a) Fakülteye kayıt tarihimiz
- b) Disiplin cezası alıp almadığımız
- c) Alt sınıftan borçlu dersin olup olmadığı
- d) Sınıf sınıf alman dersler, saatleri, sınav sonuçları.

Kayıt mı donduracaktı yoksa dedim kendi kendime.

Başka bir sayfaya geçtim. Yırtılmış bir bildirinin bir parçası:

“Küfür ve şirk varoldukça biz varolacağız.”

Altında da bir sürü rakam vardı. Bir ayet:

“Gevşemeyin, üzülmeyin. İnanıyorsanız en üstünsünüz.”

Bir başka ayet:

“Allah’a tevekkül et. Vekil olarak Allah yeter.”

Çevirdim. Bir sürü karman-çorman resim, çizgi. Çevirdim. Bir tarih ve altında cümleler:

“Dün Fatma’lardaydık. İslamın kadına verdiği değeri bizim de anlamadığımızı konuştuk. Bu konuyu anlamayanların saldırılarını savuşturmak için bin dereden su getiriyoruz. İslam kadınla erkeği ayırmamış ki! gibi şeyler söylüyorlar. Ben biz hep savunmadayız zaten diyorum. Tanı-

madığım bir abla, okunması gereken kitaplardan sözediyor. Ben konulara karşı çok isteksiz davranıyorum. Bu tür strateji konuşmaları ne zamandır sadece başımı ağrıttıyor...”

Sayfayı çevirdim. Bir toplama işlemi:

Babamdan aldığım: 100 bin Abimden aldığım: 50 bin Burslar toplam: 100 bin Harç: 60 bin Hatice’ye: 80 bin Pantolon: 50 bin Kalan: 60 bin

Çevirdim.

Neler oluyor? Nereye gidiyoruz? Nereye sürükleniyoruz biz? Bugün Hatice geldi. Morali çok bozuktu. Dokunsam ağlayacaktı.

Dokundum, ağladı.

Kızlara burs veren bir vakıf varmış, bugün oraya gitmiş. “Size burs veririz, ama bu kâfir düzen’in okullarında okumayacaksınız. Okulu bırakın. Size iş te buluruz” demişler. Vakıfta sekreter olarak çalışan bir kız arkadaşı varmış Hatice’nin, ayda 100 bin lira maaş verip, fedakarlık edebiyatıyla tamamlıyorlarmış üstünü,..

Kim bunlar? Bize cennet ya da cehennem biçme hakkını nerden alıyorlar? Hatice dedi ki: “Annem babam var benim. Yoksullar ama beni okutmak için ellerinden geleni yaptılar. Eczacı olmam, onlar için bir umut! Bunu borçlu-'^--yum onlara! ” Ben de ağladım.

Ağlaştık, ağlaştık... Allah’ım, bizi bizden de iyi, en iyi sen biliyorsun. Sen görüyorsun. Bize, bizi senin hazırladığın sonlara götüren hünerleri de sen bahşettin, hayırsız koma

bizi! Geceyi gündüze döndürür, ölüm’den diriırfi çıkarırsın, aydınlat bizi! Her an iyiliği ayırdedici kıl yüreğimizi Furkan’a sar bizi! Bize yüklediklerini taşıyabilme gücüyle var kıl bizi! Kaçınılmaz olanı en doğru şekilde karşılar kıl bizi! Ah, felaketlerin büyüklerine sürüklemeyen bu hasta iman, bu tutsak akıl bizi...

Ve sözler ne kadar “kifayetsiz” ne kadar aciz! Ne korkunç işkence, sesini duyuramamak, muradını anlatamamak, dinlenmemek!”

Başka bir sayfayı açtım:

“Herkes bize bakıyor. Herkes bizi konuşuyor. Gazetelerin objektifleri o iğrenç bir şekilde sübjektif olan objektifleri üzerimize çevrili! Başörtülerimiz; iktidarın, muhalefetin, basının, solcunun, sağcının, burjuvanın, işçinin köylünün, memurun, amirin; hepsinin dikkatle baktığı bir şey oldu. İnsanlar bizi anlatıyor, militanlar bizi bayrak yapmış, ağabeyler bize kaderler çiziyor^

Stratejilerin, taktiklerin, komploların, hesapların; amacı ya da nesnesi olduk! Gerçek olamaz bütün bunlar! Sıradan bir insanım ben! Ama bütün bunları bilerek nasıl yürürüm sokakta, nasıl otururum, nasıl kalkarım, içimden gelerek nasıl konuşurum ya da gülerim? Korkunç bir şey bu!

Bugün kızlar tuvaletinde başörtümü düzeltmek için çıkarttım,

Aynada, okulun atmosferi içinde, gün ışığında seyrettim kendimi. Başımın üzerinde topladığım saçlarıma, kulaklarıma baktım. Etrafımdaki diğer kızlara baktım...

Dehşet içindeydim! İkiye bölündüğümü hissettim.

Ellerim titreyerek yeniden örttüm başımı...”

Ben de dehşete düştüm bu satırlarla, Sayfanın sonuna, Necip Fazıl’dan bir alıntı yapmıştı:

“Ne ağır imtihandır başındaki sakarya Biribir başlı kartalı nasıl taşır kanarya...”

Sayfaları çevirdim. Bir başka tarih ve altında şiire benzer bir şey.

Fakültenin kapısı

Fakültenin kapısı

sur gibi yükseliyor her gün biraz

biraz daha dikleşiyor merdiven ayaklarım ne çabuk yaşılanıyor ayaklarımda Sümerbank indirimli pabuçlar burslarım ve harçlarım buyrun memur bey kimliğim numaram 163 Edebiyat öğrencisiyim

fakültenin kapısında tükenir kendiliğim tükenir gülüşlerim üstüme kapanınca fakültenin kapısı

ben diğerlerine hiç benzemiyorum hocam parmak kaldırıp rahatça soru filan sor amam evet, aşık ta olamam

fakültenin kapısında kucağında kitaplar dağılır kitaplarım çözülür diz bağlarım üstümde gazeteler televizyon kablosu manşetlerde fotoğrafım

mecliste kararname: inanabilmem için hocam, insan yüreği hangi yasaya uyar?

fakültenin kapısı yıkılıyor üstüme üstümde gazeteler televizyon, ışıklar anne, **adam** olamadım kendimden vazgeçemedim fakültenin kapısında saçlarımda bulutlar

bir bilseniz arkamda ne karanlık güçler var bu ülkeyi mahveden ne varsa arkamdalar bakın hocam,

ne kadar korkunç bakışlarım var! uzaydan gelip durmuşum fakültenin kapısında dört yanımda bağırışlar bir uçuruma açılır fakültenin kapısı

fakültenin kapısında kucağında kitaplar

Amanallahım! Bu kızın yüreği ne kadar dolu böyle? Başka bir sayfaya geçtim.

“Müslüman erkekler çok pasif!”

Ne tuhaf! Büyük bir çoğunluğumuz, oynamasını istedikleri ro-lü benimsemeye başladı. Galiba bu kadar baskıya karşı geliştirdikleri bir tür savunma mekanizması bu.

Koridorarda, sanki ertesi gün devrim yapacaklarmış gibi dolaşıyorlar. Durmadan birbirlerinin ellerine kitaplar tutuşturuyorlar. Başörtüsü'nü bayraklaştıran dergileri göstere göstere yürüyorlar. Hatta bazılarımız da “Müslüman erkekler çok pasif” gibi laflar da ediyor.

Herkes hızla erkeksileşiyor. *

Artık eskisi gibi YÜKÜMLÜLÜKLERden sözediliyor. HAK-LARdan sözediliyor.

Bir derginin yayınladığı evlilik şartnamesi tüylerimi diken diken etti.

“Mücadele bir kızın evleneceği erkekte istediği şartlar:

Evlendikten sonra günde en az beş saat Kur'an öğretip, vaaz vereceğim.

Her akşam en az bir saat fıkıh kitabından bana, evde kim varsa onlara fıkıh dersi vermenizi isterim..

Sık olmamakla beraber, iki kişi olmamız şartı ile تنها yerlere giderek gezmek isterim.. Bu gezmeye keyfi değil, insanın dinlenmesi için sakin, araba gürültüsünden uzak yerlere, seyrek de olsa ihtiyacı vardır. Ben de davama hizmet etmek istediğimden, kafamı iyi değerlendirmem gerekir. Bu madde şartım değil, tercihtir.

Mehir olarak talebe okutmama izin istiyorum.”

Herşey hızla bulanıklaşıyor...

Öğrenci evleri neden örgüt evlerine dönüşüyo? Müthiş bir yanılsama var. Birarada kalanların birbirini etkilemesi doğaldır. Aynı politik görüşte de olabilirler. Bu, evleri “hücre” dir anlamına gelmez ki! Galiba basının tavrının dayattığı bir sonuç bu. Bu yüzden birtakım ablalar türüyor.

Herkes Cennet'in tapusunu almış gibi davranıyor. Benim elime de kitaplar tutuşturuyorlar.

Bana bir savaşçı olmam gerektiğini, bir gerilla olmam gerektiğini, dünyayı değiştirecek, herşeyi kökünden değiştirecek bir savaşın yükümlülüğünü yükleyen cümleler. Kapaklarında: Göz çukurları morarmış, kaşları kaim ve çatık, çarşaflarının alın kısmının üstüne Kur'an'dan savaş ayetleri yazılı kırmızı bantlar çekilmiş, ağızlarıyla dehşetli bir isyanı haykıran, ellerinde kalaşnikoflar olan kadın resimleri var.

Şehid olan, kurşunlara koşan, çocuklarının ve yakınlarının parçalanmış cesetleri başında gururla coşku duyan kadınları tasvir eden cümleler...

Bütün bu cümleler benim için mi? Küçüğüm ben. Zayıfım. Bir kızım ben. Ben bir kızım... KIZ...

Bugün derste, Cumhuriyet Gazetesi'nin manşetine bakıp dişlerimi gıcırdatıyordum. Herifler bir de düşünce özgür-

MÜSLÜMAN ERKEKLER ÇOK PASİF"

lüğü filan derler. Bu memleketin basını ne kadar da iki yüzlü!

Hele bunlar! Sen kalk, on yılda bir niye darbe oluyor, 12 Eylül, halka ve anayasaya rağmen oldu filan de; şimdi de kalkıp, başörtümüzle okumak istiyoruz diye yürüyen 100-150 öğrenci için, “Binlerce gerici, şeriat istemiyle yürüdü” gibisinden manşetler at! “Milli Güvenlik Kurulu, eylemleri yakından izliyor” türünden darbe davetiyeleri çıkart. İki yüzlüler!

Ben bunları düşünürken, hocanın girdiğini farketmemiş-tim t Etrafımdaki uğultunun devam ettiğinden herhalde. Birden, uğultunun kesildiğini farkettim. Başımı kaldırdım ve yüzüm, kulaklarıma kadar alev alev yanmaya başladı. , Hoca, gözlerini bana dikmiş kararlı adımlarla geliyordu. Anfideki herkesin de bana baktığını gördüm. Kalbimde atlar koşturuyordu sanki ama sakın görünmek için gazeteyi katladım, defterimi açtım, kalemimi çıkartıp başımı eğdim. “Başkaları da gazete, okuyor. Mesele başörtülü olmam herhalde” diye düşündüm ve hocanın, “Çıkın dışarı! Ben gericilerle ders yapamam!” demesini bekledim.

Ses gelmedi. Sonra uğultu yavaşça yeniden başladı. Başımı kaldırıncı hocanın dönüp masaya geçtiğini, herkesin kendi haline döndüğünü farkedip rahatlardım. “Çıkın” deseydi, çıkar mıydım? Çıkardım herhalde. Allah kahretsin! Nerden çıktı bu Anayasa Mahkemesinin iptal kararı?

Sayfayı çevirdim.

“Delirmek mi istiyorum ben?”

Hayat ne zaman gözümün önünde sislere büründü böyle? Yaşama sevincimi ne zaman yitirdim ben?

Ayaklarımın altından kayıp gidiyor herşey...

Devlet ne demek? Okul? Diploma?

İnsanlar nasıl bu kadar kolayca yaşayıp gidiyorlar? Milyonlarca hayat... HAYAT!.. Kesişiyorlar, geçiyorlar, dövüşüyorlar, gülüşüyorlar... Televizyon seyrediyorlar, otobüslere biniyorlar, ayaklara basanlar “taksi tutsaydm” diyorlar, taksit ödüyorlar, çocuk yapıyorlar, çocuklarıyla gurur duyuyorlar, durmadan daha iyi bir evde oturmanın, daha çok mülkiyete sahip olmanın düşlerini kuruyorlar, “telefonu yokmuş, ay ne iğrenç bu zamanda telefonsuzluk!” diyorlar, aptalca şeylere gülüyorlar, “dişlerin çarpık kız, dişlerini yaptır” diyorlar... Nedir bunlar?

Kendimi bir türlü bu hayata ait hissedemiyorum.

Oysa buna o kadar ihtiyacım var ki?

Benden neler sakladınız kitaplar?..

Neden onları huzursuz eden bir varlığım var benim?

Bir şeylerin farkında olarak yaşamamanın, inanmanın bedeli hep böyle mi olmuş?.. Bu bedeli ödeyebilecek miyim?

Ama ya ödemem gereken bedeli bir türlü öğrenemezsem?.. Allah, kimseye kaldırmayacağını yüklediğini söylüyor...

Annem ne zaman yabancı bir insan oldu bana?

Babam, ağabeylerim, kardeşim; nasıl bu kadar benden uzak bir yaşamları, dilleri, bir türlü kavrayamadığım bir düşünme biçimleri nasıl olur?..

Delirmek mi istiyorum ben?

Annem bana ulaşmaya çalışıyor:

“Kızım sen ne tuhaf olup-çıktın böyle?”

Sanki hep, bir ayağın çukurda! Olur mu yavrum?

Biz de inanıyoruz, biz de genç olduk, biz de okumadıysak bile okuyanlardan dinledik...

Ama arzuladık, sevdik, sevildik, güçlü akıllı yahut ne bileyim zengin bir erkeğin hayalini kurduk filan...

Etme yavrum, din dediğin adamı tımarhanelik mi eder? Daha kaç yaşındasın sen? Yirmi... Ben senin yanında kendimi çok genç hissediyorum, niye?...

Durmadan dalıyorsun, çok uyuyorsun. Evde hayalet gibi, ruh gibi dolanıyorsun...

Çeyizini hazırlamıyorsun...

Bana içini açmıyorsun... Bir yabancıya, bir gâvura bakar gibi bakıyorsun bana!..”

Hakkını helal et anneciğim... Ama noolursun, Allah rızası için üstüme gelme! Geçecek inşaallah...

Gibi birşeyler söylüyorum.. Başını sallayarak içeri gidiyor.. Babamla başörtüsü yasağının yanlışlığını konuşuyorlar. Babam “Vardır bir şeyler hatun... Ama işte, kurunun yanında bizim gibi, yaş da yanıyor...” diyor.

Annem, “Kalkar inşaallah” diyor.

“Kalkar kalkar” diyor babam.

Başka bir sayfaya geçtim.

“Sizin de düşleriniz var mı hocam?”

Ben eskiden pazarlan hiç sevmezdim hocam. Şimdi neden sevi-yorum? Pazartesilerden ürktüğümünden mi?

Mezun olup iyi bir evlilik yapacaktım ve çocuklarım olacaktı. Düşleri olacaktı onların da. Onlara gökyüzünü anlatacaktım. Ama onların göğü, uydularla sınırlı olmayacaktı. Daha ötelere uzanacaktı düşleri.

insanların kötülüğünü, hayatın bir mücadele olduğunu anlatmayacaktım onlara.

Hayatın sonsuzluktan ışıklandığını öğrenecekti çocuklarım. Başlangıç ve bitişin olmadığını, insanların ve hayatın: Sonsuz Merhamet Sahibi Allah’ın olduğunu, Allah’ın Adil olduğunu anlatacaktım.

Benim çocuklarım, insanlara egemen olmayı, tabiata egemen olmayı değil; ağaçların, dağların ve denizlerin bir parçası olmayı öğreneceklerdi. İnsanlarla aynı kaderin ve aynı yolculuğun içinde olduklarını bilip soluyacaklardı hayatı.

Ama şimdi, bu düşlerden eser yok bende!

Herşey karardı ruhumda, herşey soldu! Çocuklarım olsun istemiyorum. Neden mi?

Onları sizin gibilerin egemen olduğu, kararttığı bir sürgit-

ligin içine nasıl salarım? Onları size karşı nasıl korurum? Kendimi koruyamadıktan sonra!?

Neden düşman kazanmak için bu kadar heveslisiniz?

Sizin de düşleriniz var mı hocam?

Yoksa okuduğunuz gazete, masanızdaki tüzük, sicilinizdeki rakamlar kadar mı sizin gökyüzünüz?

Ya çocuklarımız?

Onlar da dünyaya egemen olmak, başarılı olmak, arkalarına bir kara tahta ve mühürlü parlak kağıtlar alıp, yüksek kürsülerden başka savunmasız çocuklara, “Otur, sıfır!” diyebilecekleri günler için mi yaşıyorlar?

Çocuklarınız en son ne zaman, üzerinde çiçekler açmış bir mezarlık gördüler? Servis araçları mezarlıktan geçiyor mu?

Kızınız var mı?

Yoksa o, birgün elinde tuttuğu renkli derginin büyüleyici pırıltılarına bakıp mı sordu kendine: “Büyüyünce ne olmalıyım?” diye? Hayır, böyle olmamış olmasını diliyorum. Ben yüreğime sordum hocam.

Etrafımda çoğalıp duran ama her geçen gün beni biraz daha solgun, biraz daha düşsüz bırakan bu yaşamdan yüzümü çevirmeye çalışıp; yüreğime sordum. Ben Kimim? Neyim? Doğmak, ölmek nedir? Bu müthiş evren, gerçekten her an yok ohcakmış gibi güvensiz duran ama korkunç bir ilkeyle dönüp duran bu evren, benim iradem dışındaki bir yaşam için mi var? Böyle sorular işte...

Doğrusu, siz hocalarımdan derslerinin de büyük yararı oldu bana. Siz demiyor muydunuz, “İnsanın düşünce serüveni, öğrenme serüveni; bilinen şeylerden bilinmeyene doğrudur çocuklar” diye? Bilinenlerin arkasındaki irade ne diye sordum; yüreğime sorular sordum hocam..

İnsan yüreği hangi yasalara uyar hocam? “Yerçekimi Yasa-sı”na mı? “Normal şanlar altında; aynı nedenler, aynı sonuçları doğurur yasası”na mı?

Ya insanların yasaları? Yüreklere hükmedebilen yasalar mı? Neyim ben? Sordum yüreğime ve yüreğimde; doğuma da, yaşama da, ölüme de, güçlü bir karşılık verme açlığı gördüm. Huzur veren,

dinginlik veren bir karşılık!

Yaşamı aşan, aşkın bir karşılık...

Bu karşılığı aradım ve sonunda Herşeyi Yaratanın, herşey e belli bir karşılık ta koyduğunu anladım.

İşte benim arkamdaki karanlık güçler bunlar. Başörtümün altındaki örümcekler bunlar hocam...

Ama siz benimle konuşmaktansa, dersinizden kovmayı tercih ettiniz. Koridorda, elleriniz üzerinize gelen bir kabus yaratığını kovmak ister gibi uzanıp çekiştirmişti başörtümü!..

Sizi benden korusun diye polis çağırdınız. Çağırdığınız polisler, saklamaya çalıştığım gözyaşlarımı görünce, şaşkınlıkla size bakmışlardı, hatırlıyor musunuz?

Polisler sizi yüreğinize karşı da koruyabilirler mi hocam?

Ya bu davranışınızdan hiç hoşlanmayacak olan, adil olan Allah'a karşı?

Düşünüyordum.. Ben ve etrafımdakilerin hemen hemen tamamı böyle bir acıyı yaşadık mı? Hayır. Bizimkiler hep dışımızdakilerin acıları. Pek çoğu, çok uzağımızda cereyan eden olaylarla ilgili acılar ya da hınçlar... Ben Allah a nasıl inandım?.. Coşkunu duymaya çalıştığım birçok şey gibi sadece ikna mı oldum, ya da edildim?... Ya siz abicim?.. Siz nasıl inandınız? Hiç günah işlediniz mi siz abicim? Sonra da korkunç bir pişmanlıkla acı çektiniz mi hiç? İnanıklarınızı gerçekten geçerli kılabilirdiniz mi? Yani sınındılar mı hiç? Ya da ne bileyim: Çok sevdiğiniz bir

şeyi yitirirken, “Ey Herşeyi Yaratan, onu durdur Allah'ım, Annem ölmesin!.. Eğer annem ölmezse bir daha yalan söylemeyeceğim!” diye haykırdınız mı hiç?.. En son ne zaman Annenizle görüştünüz?.. Hiç yalnız kendinizle ilgili düşleriniz oldu mu? Evet, hepimizin olur... Ama neden hep bastırırız bu düşleri?.. Bu soruyu başka zaman hep idealist sözlerle karşıladım.. Ama şimdi ce-vaplayamıyorum..

Başka bir sayfayı çeviriyorum. Yine bir günlük vardı.

Benim için, “O fasık oldu” demişler.

Bugün Nazlıgül'le karşılaştım. Çok değişmişti. En son bir cema-ate girecekti, ben karşı çıkmıştım/ Tartışıp ayrılmıştık. Bu yüzden önce tereddüt ettim ama o, koşup boynuma sarıldı. “Nur-hancığım, seni çok özlemişim!” dedi.

Gidip bir parka oturduk. Meğer cemaatten ayrılmış. Daha doğrusu, atılmış. Önceleri çok iyiymiş ama, sonraları herkesin saçma-sapan şeylerle birbirinin başının etini yediğini farketmiş. “Bambaşka bir din icad etmişler” diyor. “Yukarıdan gelen herşey doğru kabul ediliyor. Anlamıyorsan tevil et, yorumla diyorlar. Çünkü anlamayışın senin kendi idraksizliğindedir! Ya...

Kısa zamanda soğudum. Tuhaf tuhaf şeyler: insanın kendi isteğine bağlı şeyleri katı kurallar haline getirmişler. Ufak ufak muhalefet etmeye başladım. Kimseye söz hakkı verilmeyen derslere girmemek için mazeretler icad etmeye başladım. Sonunda onlar da beni attılar. Bununla da yetinmediler, arkamdan inanılmaz dedikodular uydurdular! En iğrenci de tuhaf bir karalamaydı.”

“Ne karalaması” diye sordum Nazlıgül’e.

“Benim için, “o *fasih oldu*” demişler. Doğru yoldan çıktı. Sapıttı. İlk duyduğumda çılgına döndüm. Sonra da oturup ablalara bir mektup yazmaya karar verdim.” “Yolladın mı” dedim, “Evet yazdım ama gönderip gönder-memekte tereddüt ediyorum.”

Mektubu okudum. “Bence göndermene gerek yok” dedim Nazlıgül’e.

“Birşeyi değiştirebileceğine inanıyor musun?” diye sordum,

“Hayır, galiba inanmıyorum” dedi.

“Öyleyse canını sıkma, mektubu da bana ver. Bakarsın lazım olur” dedim. Nazlıgül şiir de yazıyormuş. Çok sevindim.

Şiirlerden ve dualardan başka sığınacak nemiz var?

Günlük bitti ama sayfanın arasında dörde katlı bir kağıt vardı. Açıp baktım. Nazlıgül dediği kızın, cemaate yazdığı mektuptu bu.

“Allah affeder, dava afvetmez!”

U_T

insanın insanı yargılaması, birbirini karalaması çok kolay Dışlamak insanın tabiatında var herhalde.

Bugün kendilerinde insanlara yargılama yetkisini bulanlar, ki sanki kendileri cenneti parayla satın almışlar, kibir denilen şeytandan soyutlanmışlar; biraz da kendi kusurlarını görme zahmetine katlansınlar.

Bakıyorum da maalesef, cemaatleşme amaç olmuş.

Beni bugün cemaatten, (evlerden) atma yetkisini bulan insanlar, (ki zaten kalmayı düşünmüyordum ve ne kadar doğru düşünmeye başladığım da ispatlandı) beni cemaatten atanlar, İslamiyet’ten de atsinlar bakalım!

İşte bu yüzden Allah tek dostumuz. “Kalplerde olanı ancak Allah bilir.” Birçok günah işliyoruz hergün ve Allah sabrediyor, affediyor. Sizlere sadece gülüyorum, —iyileri tenzih ederim— sadece evet sadece gülüyorum. Ama acı bir gülüş, bir burukluk, bir hüzün...

Neden insanları zorlamak, güçsüz bırakmak gibi bir alışkanlığınız var? Psikolojik baskılar yapma hakkını nerden alıyorsunuz?

Sizin için bir tek insanın ne önemi var değil mi?

Önemli olan hizmet, önemli olan cemaatin şahs-ı manevisi! Bli şahs-ı manevi dediğiniz şey ne kadar da acımasız? Hata mı yaptın, kusurların mı var? Allah affeder; hizmet affetmez, değil mi?..

Sadece dışlamakla da kalmayın, hakkında -haşa Allah'ın yerine geçerek- hükümler verin: Küfre girdi, sapıttı, fasık oldu...

Bu olay ilk değil. Zaten, geçen sene de kış ortasında sokağa atılan bir bacınız (!) varmış!... sebebi de... Neyse, önemli değil, herkes her cemaate uyum sağlayamaz. Bırakın da bunu uyum sağlayamayan şahıslar anlasın. Lütfen bunları bırakın!

Biraz düşünün... İnsanları kurallara kurban etmeyi bırakın. Size, hepimize insanların ölüsü değil; dirisi, düşüneni lazım. Utanmayı bilin, yüreğiniz de olsun...

Neyse, üzülmemeliyim. Herşeyde bir hayır vardır. Hem bu olay bir tek benim başıma gelmedi ki.

Ayrılacağım zaten biliniyordu, neden bu şekilde davraml-dığımı hala anlayabilmiş değilim.

Günahkar kardeşinizden, siz takvalı müslümanlara...

Nazlıgül.”

Sayfaların arasında başka mektuplar da vardı abicim. Kimi son derece ideolojikti.

“Nasılsın diyemiyorum. Çünkü Allah ve insan düşmanlarının egemen olduğu günümüzde, müslüman olmak, mücahide olmayı gerektiriyor. Mücahideye de bu zulüm çağında nasılsın denmez!...”

Başka zaman olsa, beğeneceğim bu cümleleri nedense çok saçma buldum. Diğer bir mektup ta yarı-ideolojikti. Son derece doğal, kızlara has cümlelerle başlarken, aniden ideolojikleşiyor, cümleler de erkeksileşiyordu.

“Hani aylık dörtyüzbine çalıştığım o yer var ya... Ordan ayrıldım. İslami konular konuşulmuyordu çünkü. Beni de kendi girdaplarına çekmesinler diye ayrıldım. İşsizim ama, mazlumların, işsizlerin, birgün kıyamda buluşacaklarına olan inancımı koruyorum ve Allah'a güveniyorum...”

Bir diğer mektup ta şöyle diyordu:

“Ayten'i hatırladın mı? Hani şu zeki ama cahil kız? Şimdi çok değişti. Artık tesettürlü. Başörtüsü de bir yakışıyor ki sorma. Durmadan okuyor. Bugün bana, “Gazeteyi gördün mü abla? Cumhurbaşkanı milletin önüne geçmiş cuma namazı kıldırıyordu. Vay be, bizimkiler dindarmış ta haberimiz yokmuş!” Yaa, böyle dedi. Kısa zamanda bu kadar bilinçlenmiş olması beni çok duygulandırdı. Ama cemaatten ayrılırsa, tekrar bozulur diye korkuyorum. Şimdi bizden kolay etkileniyor ama yarın uzak kalırsa, başka şeylerden de kolay etkilenir.

Beni mektupsuz bırakma.

Baştarafı eksik bir başka mektup çok enteresandı. Şöyle devam ediyordu:

“Körün köre yol göstermesiymiş herşey!”

... Kalbimiz Allah'tan başka şeylerle dolu iken, bu dünya için yaşarken; asıl o zaman zorluklar başlar.

Bir zamanlar sizden yardım isterken, Allah'ın dinini sizden öğrenmeye çalışırken, düşünüyorum da: Körün köre yol göstermesiymiş herşey Üzerimdeki hakkınızı inkar etmiyorum. Ama sizden öğrendiklerimle yetinmeyip aramaya devam etmek beni Allah'a daha çok yaklaştırdı.

Kıymetli arkadaşlarım. Çok araştırdım ama Allah'ın emri ve peygamberimizin sünnetinden kıl payı ayrılmaktan korkan, bid'atlardan uzak, temiz ve pak bir ilim yuvası göremedim.

Kapandım derken, Fransızların pis pardesüsünü, Amerika'nın bitli kotunu, gavurun eteğini, eşarbını giyerek kapandım ve müslüman oldum dediğim günler için ne kadar üzüлüp ağlıyorum bir bilseniz!

Gavur kadının zerresi müslüman kadına benziyor mu da biz müslüman olduğumuz halde, kapalılığımız içinde bile onlara benzemekten geri kalmıyoruz?

Pek çoğumuz, Allah'a gizlice ortak koşuyoruz neredeyse! Haşa, Ey Allah'ım, sen becerememişsin, şunlar-şunlar da olsun. Bu zamanda bunlarm-bunlarm da olması lazım di-

yoruz. Oysa Kıyamet'e kadar bize ne gerek? Kur'an-ı Ke-rim'dekiler, Peygamberimizin yaşantısı ve Veda Hutbe-si'nde söyledikleri değil mi?

Biz farkında olmadan dinimizi, bidat çöplüğü haline getirmişiz. Ayetten, sünnetten habersiz, o, bu, şu üstadın yazdığı romanlarda, dergilerde, Allah'ın zaten bize bildirmiş olduğu hakikatleri arıyoruz. Ya da ruh hastalıklarımızın şifasını Freud, Erik From gibi sapıkların uydumuğu laf kalabalıklarında arıyoruz. "*Müslüman Kimliğini Nasıl Oluşturuyor*" panelinde, psikolojide okuyan arkadaşın, çocuk eğitimi hakkındaki ayet ve hadislerden habersiz, Erik From'un düşüncelerini savunduğu o gün gözümün önünden gitmiyor!

Allah'ın bildirdiği hakikatleri yanlış yollarda, yanlış araçlar içinde arıyoruz. Kendimizi anlamadan, müslüman benliğimizi oluşturmadan, gavurun dilini öğrenmeye kimliğini anlamaya çalışıyoruz. İşe tersinden başladığımız için, akıntılara kolayca kapılıyor, helak olduğumuzun farkında bile olmuyoruz.

Peygamber Efendimiz (sav), İslam'ı tebliğ ederken tiyatro oynatarak, İslami flimler çevirerek ya da onun-bunun romanlarını okuyarak yapmamıştı. Tebliğde her yolu mübah bilip, kendi kafamızdan, kıt aklımızdan bid'atler fişkırtıyoruz. •

Ama çok şükür, ben kendime bir yol gösterici buldum. .

Mektubuma, Hocamızın bir sohbetinden bir bölüm aktararak son veriyorum:

"Elmas madenini arayan adam, elmas ararken işe çok uzaklardan başlamış. Bütün varlığını elmas madenini aramak için harcadıktan sonra, bulmadan ümidini kesip evine dönmüş. Evinin önünden akan dereye bakarken bir-de ne görsün? Elmas madeni, orada değil miymiş? Eğer ara-

maya evinin bahçesinden başlasaymış, önceki emekleri boşa gitmiş olmazmış. Biz de aynen onun gibiyiz. Rabbi-mizi uzaklarda arıyoruz. Onun yeri olan kalbimize bakmadan uzaklara koşarak boşuna yoruluyoruz. Bu koşullar sırasında da kalbimizi dünya ve içindekilerle doldurup çöplük haline getiriyoruz. Biz beşer olarak aslen çamurdanken çamura pisliğe oturmuyoruz da, Rabbimiz, çöplük haline getirdiğimiz kalbimizi mekan tutar mı hiç?/Suç kimde? Bizde. Güneşin gündüz tüm yeryüzüne

ışık saldığı gibi Rabbimiz de bizlere sürekli tecelli ediyor. Fakat kalbimiz kabuk bağladığı için o tecellisi kalbimize girmeyerek geri yansıyor.

Akıl, bir çobandır. İman da bir kuzu. İffet ve haya da kuzunun ziyneti. Şeytan da bir kurt.

Akıl, nefsin, heva ve hevesin, dünyanın peşinden gidince; yani iman'ın çobanı gidince, kurt gelip kuzuyu yiyor...”

Mektup, selam ve duadan sonra iki uzun şiirle sona eriyordu. Şiirleri atlıyorum. En sonunda:

“Kıymetli arkadaşlarım Sevgi ve Mücib, \Dirlik Vakfı'ndan burs alma konusunda bu sene de yardımcı olursanız sevinirim.” diye bir not vardı....

Sayfayı çevirdim. Nurhan'ın defterinin bu sayfasında, daha önce gördüğüm ev resmi, bir takım karalanmış cümleler, isimler ve Sezen Aksu'ya benzeyen portre vardı.

Portrenin altında Şöyle yazıyor:

“Ne istiyoruz biz? İnsanlardan, insanlar için ne istiyoruz? İnsanların yaşanmaya değer bulacağı ne var bizde?”

Donup kaldım. Düşünmeye başladım. Yaşanmaya değer ne var bizde?

Düşünmeye değer bulduğumuz şeyleri bile kendimiz aktarmaktan aciziz. Kitaplar dağıtıyoruz millete...

Sayfaları çevirdim. Yiftc ders notları, tuhaf şekiller, oklar, desenler. Defterin sonuna gelmişim.

Nihayet başından beri beni kemirip duran merakın cevabını da bulmuştum. Bu sayfada benden bahsediyordu...

Galiba?

Hiç yuva yapan bir kuş görmedim ben!

.irfan, doğunun uygarlıklarının temelindeki şeymiş...

r

irfanla tanıştım ben. içimde o kaybolmuş uygarlığı diriltten bakışları var. Esmer ve utangaç yüzü; başka zamanlara, insanın Tanrı'yla barışık olduğu zamanlara bağlıyor beni. Sevginin ve bağlanmanın; insana dağları deldirdiği, çölleri gezdirdiği zamanlara... Ya da belki ben öyle sanıyorum. Çok mu hayalperestim?

Dağları benim için deler mi? Yürür mü benim için?

Benim için ağlar mısın İrfan? Benim için dua eder misin? Beni tanıyor musun? Bir kızın yüreği hangi dilden konuşur, bunu biliyor musun? Sezdirmeye çalıştığın yakınlığın, yüreğimin atışlarını duyabilecek kadar mı, anlayabilecek kadar mı? Üstüme çullanan ve beni içime hapseden dünyaya sezdirmeden, içimde büyüttüğüm düşleri çözebilecek misin? Benimle aynı mı senin de düşlerin?

Ben konuşmayı unuttum nerdeyse... Ben anlatamam, sen anlamalısın...

Ben bir kızım. Belki de beceriksiz bir kızım. Yuva yapmayı bildiğimi zannetmiyorum. Oturduğumuz evin bahçesi yok. Bahçemizde ağaçlar yok, kuşlar yok. Hiç yuva yapan bir kuş görmedim ben.

Annemi izleyecek vaktim de olmadı. Sıralarda dirsek çü-

rüttüm, kurşun kalemimi emdim, bana ukela demesin diye, hocalarımdan susmayı öğrendim. Yasaklanmanın dayanılmaz patolojisini tattım ben.

Annem, erkeklerin yalancı olduklarını söylüyor bazen. Sen hiç yalan söyledin mi İrfan? Hiç konuştun mu bir kızla daha önce?

Beni nasıl tarif ediyorsun İrfan? Güzel miyim? Akıllı mı? İçine kapanık ve gizemli mi? Mücahide mi? Bilinçlendirilmesi gereken biri mi? Yanında kendini güçlü hissettiğin, erkekliğini: Herşeyin üstesinden gelebilecek bir yaratılıştta olduğunu duyumsattıran biri miyim senin için? Zayıf, narin bir şey?

Sende incelme, nazik olma, duygulu olma gibi ihtiyaçlar uyandırıyor muyum? Hiç bana çiçek almak istediğin, sonra da bunun ötekilerin davranış biçimi olduğunu düşünüp vazgeçtiğin oluyor mu?

Benimle Allah'a mı yaklaşıyorsun, günaha mı?

Anadilin benimkinden farklıymış. Bana anadilinde de yakın mısın İrfan?

Sen savaştan sözediyorsun İrfan. Kısa bir süre öncesine kadar anladığımı sandığım, artık hiçbir şey anlamamaya başladığım bir savaştan sözediyorsun... Bilmiyorum... Korkuyorum...

Benim sende bir yerim var mı, gerçekten var mı? İçine doldurduğun kitap cümleleri arasında Nurhan kelimesinin de kapladığı bir yer var mı gerçekten? İrfan, kimsin sen? Benden ne istiyorsun? Senden ne istemeliyim? Bizim de bir hayatımız olacak mı? Bir gün gerçekten "Biz" diyebilecek miyim? Anne olabilecek miyim?

Korkuyorum korkuyorum korkuyorum. Allah'ım korkuyorum bir kızım ben korkuyorum.

İrfan'ın okuduğu şiirdeki kız gibi, ölecek miyim?

Benim de ellerim ve parmaklarım, "bir nar çiçeğini eziyor gibi" mi, "denizin dibinde geziyor gibi" mi?

Sezen Aksu, "gel, çok karıştığım, gel" diyor...

Çok karışığım... “Esmer Günler” mi başlayacak yoksa?

Ey kalblerin gerçek sahibi Allah'ım!

Kalbimi genişlet, dilimdeki düğümü çöz, içimdeki düğümleri çöz. Ve bağışla beni. Seni sevmekten ayırma beni.

Amin. Evet senin için ağlarım Nurhan. Senin için dua ederim, ikimiz için, hepimiz için. Bir kızın yüreği hangi dilden konuşur, bilmiyorum. Ama konuşmaya çalış benimle. Bizleri farklı ve bir yaratan Allah, anlaşır da kılacaktır elbette. Varlığımın her zerresiyle dinlerim seni, konuş! Düşlerini anlat bana. Düşleri gördüren Allah, gerçekleştirecektir de. Yeter ki gerçekten isteyelim. Hem biz konuşuyoruz zaten... Kelimesiz, harfsiz bir dilin aramıza çiçekler serpiştirdiğini duymuyor musun Nurhan?

Ben de dirsek çürüttüm, ben de yutkundum; ben çok yutkundum Nurhan, ama hiç yalan söylemedim. En azından son sekiz yıldır, polisler ve üzülmesinler diye aileme söylediklerim dışında hiç kimseye yalan söylemedim. Hele sana! Pırılıtları ruhuma yıldızlar serpiştiren gözlerine bakarak nasıl yalan söyleyebilirim ben?

Ben dağlarda büyüdüm, ağaç diplerinde düşündüm çocukken. Yuva yapan kuşlar gördüm Nurhan. Yapabilirsin ki seni kadın olarak yaratmış Allah.

Seni tarif edemiyorum Nurhan! Sen beni tarif ediyorsun... Belki de Kalu Bela'dan beri tanışıyoruz biz, ruhlarımız tanışıyor...

Ben çiçekçi dükkanlarından çiçek alamam. Sana çocukluğumun geçtiği dağlardan toplamak isterim çiçekleri, ama bunları söze dökmem, dökemedim, dökemiyorum... Ama inan bana, sen; ana dilimde: Uğruna Bağdat Halifesi ile tek başına savaşılan destandaki kadınsın...

Ama biz savaşmak zorundayız Nurhan! Yaratılışımızın bize

yüklediği anlamlardan biri bu! Kötülükle, yanlışlıkla, zulümle, insanlarla hakikatin arasına giren herşeyle savaşmak zorundayız. Hayatsa ölümle bitmiyor; biliyorsun.

Korkma Nurhan! Çünkü Allah, “korkmayın” diyor. “İnanıyorsanız, üstünsünüz...”

(Ah, bunları sana söyleyebilseydim!)

Sayfayı çevirdim. Nurhan'ın cümleleri sarsıyordu beni.

Hayatımızda renk yok!

Bir arada yaşayabilecek insanlar değiliz. Aynı sevi düşünen, aynı bir düşünme biçimine sahip insanlarız o kadar. Ya da düşündük-lerini onaylatmak ihtiyacında olarak bir araya gelmişiz.

Hayatımızda renk yok. Hiç bir farklılığa tahammül edemiyoruz.

Halbuki, ancak farklılıkların birarada olabildiği birliktelikler yaşanmaya değerdir. Sadece farklı olmak yetmiyor...

Hatice'ye yardımcı olan bir kıza, içinde bulunduğu grubun ablası, "O kızın bizim cemaatle hiç bir ilgisi yok ki!" de-miş.

BUNALIM

bunalırlar bun satarlar bun'dan terazi tutarlar bun'u bun ile tartarlar çarşı pazarı bun'dur bun

Ve defter, bir hadisle bitiyordu:

"Ümmetimin öncekileri, sonrakilerden daha hayırlıdır. İkisinin arasında keder vardır. (Hadis Meali)"

Bu hadisi ilk kez görüyordum.. "İkisinin arasında keder vardır..." Keder!..

Nurhan'ın defteri, Nurhan'ın dünyası alt-üst etmişti beni. Yıllardır tekrarladığım herşeyin sarsılmaya başladığını hissediyordum. Bu kadar zayıf düşünceler, bu kadar zayıf inanışlar mıydı bunlar?..

r

I ■

İkinci yalanımı daha kolay söyledim

İlirtesi gün defteri götürdüm. Nurhan'a ilk yalanımı da o gün söyledim. Defteri danışmada gördüğümü, alıp getirdiğimi söyledim.

"Herhalde sınıfta bırakmıştın, biri alıp danışmaya bırakmış" dedim.

"Karıştırmadın ya?" diye sordu şüpheli şüpheli.

İkinci yalanımı daha kolay söyledim: "Hayır. Hem, zaten vaktim olamazdı ki!" İnanmış göründü.

Defteri beni O'na çok daha sıkı sıkıya bağlamıştı sanki. Bu arada gözlerimi de etrafıma çevirmeme neden olmuştu. Sonraki günlerim, etrafımda yakın çevremde olup-biten herşeye dikkat ederek ve tabii Nurhan'ı içimde büyüterek geçmeye devam ediyordu.

Taşralıyız biz abicim

Hemen hemen hepimiz yoksul ailelerden geliyorduk.

Hemen hemen hepimiz, köylü, kasabalı ya da kısaca: Taşralıydık. Karşı çıktığımız şeylerin birçoğu, hiçbir zaman sahip olmadığımız şeylerdi

Taşralıyız biz abicim. Hep böyle kalacağız. Anadolu çocuğuyuz. Dernekler, toplantılar, protestolar,

propagadalar bize göre değil galiba... Biz ancak küfrederiz.

Zulüm zamanı geçince de birbirimizin kuyusunu kazarız. Köylüler gibi. Sudan sebeplerle birbirimizi vururuz ama beşimiz bir araya gelip bir su deposu yaptıramayız. Kazara elde edilecek küçük bir kazanç ta bizi hemen kendilerine küfrettiklerimize benzetiyor galiba...

O zaman da daha önce bulunduğumuz haldekileri aşağılamak için kaynaklardan delil bakıyoruz. Küçük, basit hesaplar. Yani taşralı. Öyle büyük acılarımız filan da yok. Ya bizden çok önce olmuş ya da bizden çok uzakta. Bu acılardan bize gelen elle tutulur birşey ya da ne bileyim bir gelenek yok. Dolayısıyla onlara dair düşünce ve davranışlarımız hep belli bir yapaylığı barındırıyor. Karşılığı yok sanki... Yani bir köylününkü gibi: Riyakâr...

Ben de bir defter tutmaya karar verdim.

- [İrfan'm İlmihali](#)
 - [Kitapların adında saklıdır hikâyemiz.](#)
 - [Mehmet Efe ile...](#)

İrfan'ın İlmihali

et

Nerde kıyınızı süsleyen güneşin çocukları Aşkın ve inancın bahtsız çocukları.”

Alâeddin Üzdenören (*Güneş Donanması*)

Tünelin ucundaki ışık.

Bir defter aldım ve Nurhan'ın son yazdığı hadisi, defterimin ilk sayfasına yazdım:

“Ümmetin öncekileri, sonrakilerden daha hayırlıdır. İkisinin arasında keder vardır. [Hadis Meali]”

Sonra da şunu yazdım:

Biz “sonrakiler” miyiz, yoksa sonrakilerden biraz öncekiler mi?

Çünkü ben kederi görmeye başladım.

Ne zamandır varlığıma eklenen şu coşturucu ateş, herşe-yin rengini değiştirmeye başladı. Bu ateşin dumanında korku, —daha önce tatmadığım bir korku— ümit ve yaşadığımız hayatın ikinci yüzünde olup farkedememiş olduğum keder var...

Bir yerlerden Aşk'ın insanı çocuklaştırdığına dair bir ifade kalmış zihnimde. Ama görüyorum ki beni kısa bir sürede büyüttü. İçimi büyüttü. İçim içime sığmıyor ve garip bir bilgeliğin usul usul içimde gezinmeye başladığını hissediyorum..

“Arkadaşlar” dedim, “Son zamanlarda farkına vardığım bir şey var. Beni çok düşündürüyor. Bence bizim hayatımızda fazilet

yok aslında. Bulduğumuz konum bir erdem değil, bir zorunluluk adeta. Bu yüzden belki de: Yaşamaya değer bir hayatımız yok..”

Güldüler. Hayrettin, “Ne iş İrfan, entel mi takılıyoruz moruk?” diye bir de alay etti.

Birgün, sınıftaki tahtada “Türk Öğün Çalış Güven” levhasının altına yazılmış bir yazı gördüm. O da defterime aldığım ikinci şey oldu:

“Neyle övüneyim nerede çalışayım kime güveneyim Ata'm yaaa!...”

Buna benzer bir yazıyla ilgili bir de olay oldu o günlerde.

Yemekhane kuyruğundayız. Yanımda da hani şu silahlı mücadele yanlısı İhsan var ya işte o var.

Duvarlardaki karalamaları okuyarak ilerliyoruz.

Kimi müstehcen şeyler yazmış, kimi şiirler yazmış, kimi şarkıcı, topluluk adları yazmış. Biri, “Kahrolsun Oligarşi, yaşasın Öğrenci Dernekleri, Yaşasın Özerk Demokratik Üniversite Mücadelemiz” yazmış, diğeri de “Allahu Ekber. Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenler, zalimlerin ta kendileridir.” Beriki, “Politika, müslümanlarm eyleme dönüşmüş inancıdır.” yazmış.

Ama bir tanesi çok ilgimi çekti. Şöyle diyordu:

A

^ “Samsun'a çıktığında

ona da demişler midir acaba aman yaa boşveı* abi yaa

memleketi sen mi kurtaracan /Mustafa Kemal Abi yaa...”

Gülmeye başladım. Yazıyı yanımdaki İhsan'a gösterdim. İhsan da okudu ama hiç gülmedi. Bütün ciddiyetiyle bana dönüp, “Bı-

TÜNELİN UCUNDAKİ IŞIK..

rak İrfancığım yaa. Mustafa Kemal Türk'ü madde planında kurtarıp, ruh planında felakete götürücü bir heriftir!" diyerek Necip Fazıl'ın bir cümlesini aktardı.

T

Baktım, çok ciddi. Şaşırp kaldım. Ne diyeceğimi bilemedim. Bir gün de Nurhan'la bir kitapçıdayız.

Birden, Nurhan'ın gözlerini belli bir noktaya dikmiş, dalgın dalgın baktığını farkettim.

Baktığı yere baktım. Bir yazı asılıydı:

"Tünelin ucunda görünen ısıık.

Üzerinize doğru gelen trenin fan olabilir"

Hep med-cezir var içimizde!

Nurhan için yazmaya başladığımda, tanımadığım bir duygu üzerime çöküyor, benim bile şaşırdığım şeyler yazıyorum:

Nurhan... Ne kadar güzel, ne kadar pırıl pırıl bir isim bu... Ya yüzü? Sessiz, sözsüz, sitem yüklü melodilerle örülü bir yüz bu. Kalbimdeki denizin kuytuluklarına yavaşça süzülen bir nilüfer gibi... Bana öyle geliyor ki karmaşık ve büyük sosyal günahların, kaderî ve en yoğun paydalarıyız biz. Yani ahir zamanın en zavallı ifadeleri. Ama inanıyoruz Allah'a ve hayır da şer de ancak ondandır. Bu ahir zamanın üstesinden gelmemiz gerekiyor ki bu böyle... Ya da ... belki... "Üstesinden gelmek" yerine, "kendimizi korumak" demeliydim... Bu iki bakış arasında bir SIR var. "ÜSTESİNDEN GELMEK" ve "KENDİMİZİ KORUMAK"! Nerden çıktı bu laflar bilmiyorum...

Ama o ortalarında çocukluğumun ıssız adasını taşıyan gözlerin karşımda açılıp kapanıyor ve durmadan med-cezir var içimde...

Hep -med-cezir var içimizde...

Duruyoruz, taklit ediyoruz, korkunç etkileniyoruz, susuyoruz, deliler gibi konuşuyoruz, çılgınlıklar yapıyoruz, bir sürü kelepir sevincimiz, kelepir coşkularımız oluyor.

Dört elle sarılıyoruz bu kelepir coşkulara, çocukluk özlemi aniden yakalıyor bizi ve savuruyor' çekmecelere, eski defterlere, fotoğraflara... Sonra öfkeli sellere dönüşüyoruz aniden, sokakların şehrin bedevileri kesiliyoruz, arkasından şehrin kusmuklarına dönüşüyoruz, secdeye kapanıyor, ama hissetmiyoruz alınımızda kutsal gülleri...(Bize hi-razTülak kesene bütünT hayatımızı takdim ediyoruzTkalp-lerimizden de ülser oluyoruz, BİZ HEP ÜLSER OLUYORUZ...

İntiharın haramlığına üzüldüğümüz bile oluyor...

Konuşuyoruz, konuşuyor, kanatlarımızı yorgun, dalları kırık bulup, KON., uşamıyoruz çoğu kez de ve yalpalıyoruz, yalpalıyoruz...

Üniversite koridorlarında, kantinlerde, anfilerde dolaşan yalnızlık! Bunu daha önce hiç farketmemiştim... Yalnızlık, ürkünçlük, dalgınlık: Kalabalık ama paramparça, sürü ha-limde ama her birimiz bir kuytuda, tıkiş tıkiş ama yapayalnızız; Rabbimizle.

Bütün bunların, öncenin ve sonranın, herşeye en yakın olanın, O'nun korkunç iradesi altında... Ve yine O'na karşı yapayalnızız. Tek başına... Ya O da bizi yalnız bırakırsa?..

Bunları yazarken, kitaplarımın arasında sarı, eski bir teksir parçası buldum.

Beş yıl önce, yatılı lisede, Milli Eğitim'in, hoca, kara tahta, not defteri, sıra, marşlar vesaire ile şahsiyetime çullandığı yıllar yazdığım bir şiirdi bu. Aynen aktarıyorum:

bir geceyarısı bembeyaz bir martı yani şu deniz gibi kirli olmayan bir martı gagalarsa derin uykunuzun camlarını, ışığı Herşeyi Bilenler'in dışarıdan kapattığı gecelerden biridir.

dağlara bakıp temiz şarkılar söylediği günleri çalınmış,

bir yatılı mektebin ranzasından havalanan yalnız ve susturulan bir gencin yüreğidir.

Ama abicim, şimdi durum değişmişti. İçimde gizli gizli dolaşan kelimelere bir türlü ulaşamıyordum. Mevlana'nın, Hafız'ın, Şeyh Galib'in şiirlerinin içimde uyandırdığı, Nurhan için, ikimiz için güzel şeyler söyleyen kelimelerdi bunlar biliyorum ama üzerleri bir ŞEY'le örtülüydü, ulaşamıyordum. O güzel ateşin en fazla yükseldiği anlarda geçebiliyordum o kabuğu; bir şiirin ya da aniden kulağıma çarpan bir şarkının da yardımı oluyordu ama, o kelimeleri çıkartırken kabuktan bir şeyler de karışıyordu aralarına...

Mesela güneşten, denizden, güllerden sözeden şiire benzer birşeyler yazacakken birden cümlelerimin arasına kurşunlar, yumruklâr, sloganlar karışıyordu...

Bunda beni rahatsız eden bir ŞEY vardı...

Sonunda birgün Nurhan'a uzun zamandır söylemek istediğimi söylemeye karar verdim.

“Benimle evlenir misin?”

Nurhan... Şenle ben... aynı dünyanın...” gerisini getiremedim.

“Aynı bir şeyin iki yarısıyız- demek istiyorsun herhalde” dedi alçak sesle.

“Evet” dedim.

“Nerden biliyorsun?” demez mi?

“Eee, Kur'an, sizin için kendisinde dinginlik bulacağınız eşler vareden Allah” diyor... Ben... sende

dinginlik buluyorum... Benimle evlenir misin?" dedi. Önce sustu. Sonra birden başını kaldırıp:

"Sen ne yapmak istiyorsun İrfan?" dedi, "Hayattaki amacın ne?"

Ben de tereddütsüz, "Savaşmak istiyorum" dedim.

"Kiminle, ne savaşı"

"Müslümanların, bu çağda verdikleri bir savaş var... Bu savaşta yerimi almak istiyorum." Önce itiraz etti:

"Nerden çıkartıyorsun." Sustu... Sonra:

"Bak" dedi, "ben savaşmak istemiyorum. Bırak başkaları yapsın eğer böyle bir savaş varsa! Zaten, şu hedefi bir türlü ortaya çıkmayan savaş, bizi bitirmekten, birbirimizden koparmaktan başka bir şeye yaramıyor! Biz birbirimiz için yaşayalım. Bu yeter bana... Nerde oturacağız? Ev kiralarından haberin var mı?"

Birgün birimiz hastalandığında, o küfredip durduğu din tüccarlarına mı avuç açacağız? İyi bir işin olabilecek mi?.. Sen savaşmaktan bahsediyorsun... Askerlerin aileleri olmaz ki İrfan! Çocuklarım, okullarında diğer çocuklara karşı aşağılık komplekslerine mi kapılacaklar? Hem senin annen baban yok mu? Kardeşlerin?

Aileme senin için ne diyeceğim? Sana bakacaklar ve ne diyecekler? "Ne iş yapıyorsun?" diyebilirler.

Onlara ne diyeceksin? Eğer ikna edemezsen, onları çiğnememi mi isteyeceksin benden?.. Peki sonra ne olacak?

Ben barış istiyorum İrfan! İnsanlarla barışık olmak, kendimle barışık olmak istiyorum... Anladın mı?..."

Başımдан aşağı kaynar sular yok yok başıma bir buzdağı düşse ancak bu kadar etkilenirdim herhalde. Gırtlığıma kocaman bir taş gelip oturdu...

"Ne demek istiyorsun?.." diyebildim..

"Bilmiyorum..." dedi ve sustu. O gün öyle ayrıldık.

Sonraki buluşmalarımız, hep zoraki, hep soğuk oldu. Bir ŞEY aramıza girmişti. Bu şeyi yırtmak, parçalamak istiyordum ama, beni kahredici bir kasılmayı da beraberinde getiriyordu bu şey.

Ona rızkın Allah'tan olduğunu, eğer Allah bizim için bir iyilik dilemişse, bütün insanlar aleyhimizde olsa bu iyiliği engelleyemeyeceğini, eğer Allah bizim için bir bela, bir musibet te uygun görmüşse, bütün insanlar dostumuz olsa, yeryüzü bizim olsa bunu engelleyemeyeceğini söylemeye çalıştım ama...

Derken birgün:

“Bak İrfan” dedi, tavrında bir esrarengizlik, ürkünç bir esrarengizlik vardı. “Uzun zamandır sana söylemek istiyordum... Benim bu ilişkiyi yürütecek gücüm yok... Ben... bitirelim diyorum...” dedi. Korktuğum başıma gelmişti...

“Peki, sen bilirsin” dedi ağızım ama içimde bir kıyamet kopuyordu...

Önünde diz çökmek, yalvarmak istiyordum... Ama hiç bir şey yapamadım, hiçbir şey söyleyemedim... Erkek olduğumdan mı ne bileyim işte, bir şey adamı kısıkvrak yakalıyor!

“İlişki” ha? “İlişki”... Kendi halinde, sloganları kitaplarıyla az-çok mutlu bir hayatım vardı. Dünyama gir, onu altüst et, sonra da sanki filmin yönetmeni böyle istiyormuş gibi, “bu ilişkiyi yürütecek gücüm yok” de... Neden?...

Artık günlerim tam bir kabus gibiydi. Ben de pek fazla hatırlayamıyorum şimdi... Bilirsiniz kabuslar pek hatırlanmaz.

O gece kendimi tutamayıp zırlı zırlı ağladığımı, İsmail’in de benimle birlikte ağladığını hatırlıyorum...

Evden çıkmış, parkta oturuyorduk. İsmail, “Kalplerin sahibi Allah’tır îrfancığım... Boşver, değmezmiş o kıza be!” gibisinden bir şeyler söylüyor, ben “Neden?... Neden?” diye inliyorum, hıçkırıyorum. “NEDEN?”

Elleri nasıl vardı, aramıza serpilen çiçekleri yolmaya Nasıl?

Aşktan daha güçlü ne vardı da aldı Nurhan’ı?

“Kafayı yedi bu çocuk.

Günlerce kendimi toparlayamadım.

Arkadaşlar bir şeyler okuyor, birşeyler tartışıyorlar. Hiç bir şey anlamıyorum. Aniden çıkıp sokaklara vuruyorum kendimi. Sık sık oturduğumuz parka gidip ağlıyorum...

Koridorda biri bir şarkı söylüyor, bir hıçkırık patlıyor içimde. Elele tutuşmuş bir çift görüyorum, bir hıçkırık patlıyor içimde. Bir çiçekçinin bağırışı bir hıçkırık patlatıyor içimde. Bir çocuğun “anne” deyişi içimde bir hıçkırık olup yankılanıyor...

Durmadan çay sigara içiyorum, durmadan mide spazmları geçiriyorum, olur-olmadık yerde bağırmaya başlıyorum, namazın ortasında abdest almadığımı hatırlıyorum...

Böyle şeyler işte...

Gündüzleri bir kabusu yaşıyorum, geceleri kabuslarla uyanıyorum...

İsmail bir türlü ulaşamıyor bana... Çırpıyor...

İnsanın kanını donduran, soğuk, katı bir bozkırdayım. Ufukta yüzlerce polis ışığı. Cayırtılar içinde dönüp duruyorlar. Dörtyanım, bir maviye dönüyor, bir siyah oluyor... Geldiler... Benim için... Nurhan'ı görüyorum. Ağlayarak birşeyler anlatıyor polislere... Bir araba görüyorum toprak bir yolun başında. Yolun bittiği yerde bir uçurum görüyorum. Uçurumun dibinde kendimi görüyorum. Kendimi kör görüyorum. Görmüyorum ben!

Kendimi yokluyorum... Ellerim elbiselerimi tanıyor. Ceketimin, hayır parkamın ucunu kavriyorum. Başparmaklarımın arasında katlıyorum parkamın ucunu.

Çevremi yokluyorum... Ellerimin dokunduğu yer yumuşak... Duvar mı?

Odamda mıyım? Odanın duvarları bu kadar engebeli miydi?..

Hararetli tartışmalarla geçen gecelerin birinde, cezbeye gelip başlarımızı, yumruklarımızı, yetinmeyip sandalyelerimizi ve kitaplarımızı duvarlara çarpmış mıydık?..

Ama bir bitki bu.

Havada toprak kokusu var. Odamda değilim... Dörtbir-yanı yokluyorum. Geniş bir yer burası... Eğer yalnız başı-maysam, çok geniş! Ve kapalı. Bir kuyu belki de... Yatay çıkış yok! Dikey?.. Tırmanıyorum. Kayıp düşüyorum.. Ağzıma toz-toprak doluyor. Tekrar deniyorum. Nihayet çıkıyorum. Şimdi düz bir satıhtayım. Fazlasıyla düz. İnsan eli değmiş buraya. Bir yol bu. Asfalt. İlerliyorum. Tepemde güneş var galiba, terliyorum. Bir şeye çarpıyorum.

Dokunuyorum. Sert., soğuk... madeni., köşeleri var... Yuvarlak, yumuşak kıvrımları. Bir ara ba bu! Sağdan ilerliyorum.. Ön kapının camı açık.. Elim içeriye doğru uzatıyorum. Bir ŞEY'e değiyor elim. Yumuşakça ama., altında sert bir., yuvarlak., bir insan başı.. Bir bez bu. Bir başörtüsü bu! Bir kadın.. Başörtülü. Kıpırdamıyor. Yüzüne dokunmaya çalışıyorum. Ağzımı açıyorum.. Sesim çıkmıyor!.. Başım dönüyor. Bağırıyorum., bağırıyorum., sesim çıkmıyor! Kulaklarım uğulduyor, başım dönüyor, aniden motoru kükrüyor arabanın. Ellerimin camdan kaydığını, sağ elimin kapının kolunu kavramaya çalıştığımı, kapının eli-

min altından parmaklarımı koparıncasına kayıp gittiğini, yere çarptığını hissediyorum ellerimin en son...

Uyanıyorum... Kan-ter içindeyim. Ağlıyorum.

Arkadaşların sesleri geliyor diğer odadan. Yanlarına gidiyorum. Polisin yöntemlerini tartışıyorlar. Eylemler sırasında şöyle provoke edebilirlermiş, böyle fotoğraf çekerlermiş, şöyle konuşurma yöntemleri varmış vesaire. Birden konuşmaya başlıyorum:

“Hastalık bu arkadaşlar! Hastalık bu ya! Ne bu polis fobisi! Ne diye kendi varlığımızı hep gayri meşru kabul ediyoruz? Niye?..”

Susuyorlar...

Deli muamelesi yapıyorlar sanki.. Kafayı yedi bu çocuk.. Belki de gerçekten delirdim ben..

Sabah namazından sonra evden çıkıyorum..

“Yazık oldu..”

“Yazık oldu..

Sokakta karşılaştığım her başörtülü kalbime bir neşter atıyor. Arkadan gördüğüm her başörtüyü onun zannedip hızla yanma yaklaşıyorum. Farkettirmemeye çalışarak yüzüne bakıyorum. Nurhan olmuyor!

Fatih Camii'nin avlusunda bir o yana bir bu yana volta atarken bir kalabalık dikkatimi çekti.

Yaşlı, sakallı bir adam; etrafına toplanan meraklılara bir şeyler söylüyor:

“Karinçayı bilirsiniz kardeşler. Karinça, gendüyün iki gatı bi darı denesini ıhıla sıhıla delüğe gader daşır...

Delügün ağzına gelür bahar ki delük güççük, dene böy-yük.

Gendi gerir delüğe dene dışarda galır...

İşte insan da beyledir. Dünyayı sırtına alır, altında ıhılır-sı-hılır, iki büklüm olur, delüğe gadeer!..

Gendü girer toprağın altına, dünya dışarda galır...

Yazuh oldu karinçayaaa...

Delüğe girecek, öbür tarafa geçecek şeyleri daşımah lazım..”

Şaşırdım.

Anlattıkları ilaç gibi geldi valla abicim.

Ölecek olduktan sonra, Allahla yalnız olduktan sonra, hiç bir kimse taşımaya sonuna kadar değmez...

Camide namaz kılıp, okula gittim..

Belki de içimde Nurhan'ı görme umudu vardı...

Ama gelmedi...

Bir daha gelmedi Nurhan...

Ben de gidemedim. Gidemezdim. Kendimle kaldım.

Her geçen gün biraz daha kendimle...

Nurhan'ın bıraktığı boşlukta, varlığıma güçlü anlamlar katan herşey yalpalamaya başlamıştı abicim...

“Yoldaki İşaretler” ve korkunç mesafeler !

Bir gün evde kitaplarımın, defterlerimin arasında oturuyorum.

Elime rastgele bir kitap aldım. İlk okuduğum, bende çok büyük değişikliklere neden olan kitaptı bu: *Yoldaki İşaretler*. Açıp, altını çizdiğim bir yeri okumaya başladım:

“Şu halde beşeriyetin yeni bir kumandaya ihtiyacı vardır. Şüphesiz batı insanının beşeriyete kumandası, insanlığı felaketin kenarına kadar getirmiştir. Batı insanı beşeriyete kumanda edemez. Çünkü batı insanının bulduğu sistemlerin fonksiyonu sona ermiştir.

Aslında bu sistemler, beşeriyete kumanda edecek güçte değer ölçülerine ve sosyal düşünce stoklarına sahip değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır.”

Düşünmeye başladım. Doğru kabul edip altını çizdiğim bu cümleler, ... y-yanlış.. gibiydi... Yani çünkü... beşeriyeti pekala kumanda ediyorlardı. Hem sonra, “yeni bir kumanda gerekli ne demektir? KUMANDA... Çevirdim. Altını çizdiğim başka bir yer:

“.. Biliyorum ki diriliş hareketleriyle “kumandayı” teslim alma devresi arasında, gözle görülemeyecek kadar korkunç mesafeler vardır. ”

Kumandayı teslim almak için korkunç mesafeler var...

KORKUNÇ MESAFELER...

Sayfaları çevirdim:

“.. Bugün bir cahiliyet içinde yüzüyoruz...”

m

“.. Bizim için önemli olan, bu cahiliyet toplumunun pratik yaşayışıyla uyuşmak değildir. Onun dostluğunu kazanmak ta bizim vazifemiz değil... Onun bu vasfıyla. Cahiliyet sıfatıyla.. Kendisiyle uyuşmamız mümkün değildir.

Bizim vazifemiz, önce kendi nefsimizi değiştirmektir ki sonra da cemiyeti değiştirelim.. Bizim birinci

vazifemiz; bu cemiyetin pratik hayatını değiştirmektir. Bizim en önemli vazifemiz bu cahiliyet hayatını temelden değiştirmektir. Evet.

İslam Nizamı'yla ve İslam Düşüncesi'yle temelden çatışan bu hayatı..”

Cahiliyet vasfı.. Toplumun cahiliyet vasfı...

Cahiliyet nerde başlar, nerde biter abicim?..

Çatışmak.. Değiştirmek.. Dost olamayız.. Düşman olmak...

Ne zamandır böyle düşünüyorum ben?..

“Ben kızım.” diyordu Nurhan.. Nurhan'ı benden koparan sır, üzerinde yürüdüğüm çizgideydi belki de..

Kitabın başka bir sayfasını çevirdim.

“.. İslam, sırf çözüm yolu bulmak için kafadan koyma farazi problemlerle uğraşmaz. İslam; şekli, hacmi ve şartları içerisinde sadece pratik olaylarla uğraşır. Onları kendi hacmine, şekline ve şeriatine uygun olarak kalıbına dökerek..”

Kafadan koyma.. Pratik olaylarla uğraşma.. Uğraşma..

Onları kendi kalıbına dökme.. Kalıp.. Şeriatına ve kalıbına.. Kalıp.. KALIR.!

Başka bir cümle:

“Yeryüzünde sadece Allah'ın şeriatı ile hükmetmek..”

Hükmetmek.. Hükümet.. Hükümet etmek..

Yeryüzünde Allah'ın hükümeti olmak?. MI?..

Sayfayı çevirdim:

“..Lailahe illallah Muhammedün Resûlüllah, diyen herkes, çevresinde bulunan cahiliyyet cemiyetinin hareket mekanizmasıyla ilgisini kesmeli, ne şekilde olursa olsun, içinden yetiştirdiği bu cemiyetin kumandasına teslim olmaktan kaçınmalıdır.”

Cemiyetten ilgiyi kesmek.

Nurhan'ın; ev kiralarından, çocuklarımızın öteki çocuklara karşı duyacaklarından, annesinden-babasından bahsettiği sözleri kafamda uğuldamaya başladı...

Cahiliyet toplumundan kopmak.. İlgiyi kesmek..

Birşey oldu... Belki de Nurhan yaptı bunu... Önüme hayatımın derinine inen bir kapının açıldığını

hissetmeye başladım. Beni bir yolculuk bekliyordu.

“Yetiştirmediğin adam senin değildir.”

Oturup, altını çizdiğim bütün cümleleri yeniden okumaya başladım. Hep tepkiden, karşı çıkmaktan, devirmekten, değiştirmekten, bilinçlenmekten, bilinçlendirmekten sözeden cümleler...

Zulüm ve haksızlık dolu, kötülük dolu bir dünya çizmişlerdi ve hepsi bana, ya bu dünyayla savaşmak, onu değiştirmek ya da yok etmek görevini yükliyordu...

Dünya'yı değiştirmek görevi.. DÜNYA...

Tarih, dünya, gelecek, hep çatışma esasına dayalı olarak kurulmuş bende..

Kafam, hep çatışacak kötülükler, yıkacak putlar aramaya şartlanmış..

Ama bu beni karamsar ve halktan yana umutsuz yapmış?

Belki de... Gizli gizli, aslında hiç bir şeyi değiştiremeyeceğimi biliyorum.. Abicim, siz benimle ne olursa olsun SONUNA KADAR gelir miydiniz?.. İnandırın beni..

İNANDIRIN BENİ!..

Bir başka kitaptan bir başka cümle:

“Yetiştirmediğin adam senin değildir.” (Y. Kaplan, *Sı/ırüç Depremleri*)

Yetiştirmediğin adam...

Aramızdan ayrılan adamlar.. Hayatı seçenler..

Onları düşündüm... Adam yetiştirmek...

Adam gibi olmak.. Adamı olmak.. Adam olmak..

Adam yetiştirmek.. Yetişkin adam yetiştirmek... Yetişmek..

Adama bakmak. Adamı görmek. Adama güven vermek. Adama güvenmek.

Güvenilir adamı olmak.. Adam yetiştirecek kadar kendine güveni olmak!

Kendinden emin durmak..

Kendinden emin duran adamların hep adamları oluyor.. Adamların gözleri yerde oluyor.

Adamın gözleri. Adamın elleri. Adamın ayakları.

Adamın başı.. Adamların başı.. Adam, BAŞ!

Baş olmak gerekiyor. Baş olmak için önce ayak olmayı bilmek gerekiyor..

Ayak olmak.. Ayak takımı olmak.. Takıma dahil olmak.. Bir takım ayaklar öğrenmek.

Öğrenmek gerekiyor, öğretmek için, öğretmen olmak için.. Öğretmen. Süpermen.. Uçmak için düşmek gerekiyor..

Ayağa kalkmak için emeklemek gerekiyor. Ayaklanmak.. Yürümek..

Yürüyen bir ŞEY olmak, bir gövde, bir varlık olmak. Varlık göstermek.. Varlığını armağan etmek!

Yürüyen bir gövdenin ayak takımlarından olmak.

El olmak. Kol olmak. El vermek. Kol vermek..

El-kol hareketleriyle konuşmamak!.. Fazla konuşmamak!..

Daha fazla elele, kolkola, fazla kolkola, birerlikoldan yürümek..

Yürümek, sesimizi yer-gök-su dinlesin'le...

Sert olması için adımların, kollarına yapışmak gerekiyor başka yönlerde yürüyen adamların yönlerini öğretmek, yollarını çizmek gerekiyor.

Kollarına yapışmak. Kolluk takmak. Kolluk takılmak. Kolunu alamamak! Koltuk vermek. Kol-kanat açmak. Kol-kanat germek...

Kolaçan etmek. Kol-kanat kırmak. Kolaçan edilmek!...

w

Kolu-kanadı kırılmak..

Adamın kolu-kanadı kırılmış, yetişemiyor. Koluna-kanadma güvenemiyor, güven vermiyor, gözlerini kaçırıp duruyor, başını ellerinin arasına alıyor, takımın dışında kalıyor, ayakları birbirine dolaşıyor, emeklemeye başlıyor, başlıyor yeniden başlıyor, geriden başlıyor, gerisin geri bir şey, bir varlık oluyor, armağan ona layık görülüyor... sa da... başka kollar uzanıyor.. MU?..

Uzanacak mı?

Yer-gök-su adamı dinliyor mu?..

Marjinal kirpi

Bu dergileri ben mi okudum? Hangi dilde bunlar?

Sorunun sorgusunun sorgusu üstüne yaklaşımın arka planına bir giriş denemesi...

Müslümanlar sorgulamak zorundadır. Sorgulamak zorunluluktur. Rabbani Yol, sorumluluktur... O halde sorumluluk demektir müslüman olmak.. Yani sorgulamak demektir.. Yani bir yerde, yeryüzünde Allah'ın halifesi olmak, O'nun sorgucusu olmak demektir!.. Sorunun etrafında dolaşıp duruyoruz sevgili okuyucular... Önemli olan aslını, temelini idrak etmektir... Espriyi kavramaktır.. Ekseni algılamaktır... Temeli anlayanlar daima gelişir, temeli anlamayanlar, asıl önemli olan esası kavramamış olanlar, daima değişir... Değişir... DEĞİŞTİR..

Bu dergiyi bir tek kişi çıkartıyormuş abicim! Bir sürü takma isimle, tek başına çıkartıyormuş.

Mücahid Tanrıkulu, Abdullah Putkıran, Hizbulfah Tağutdevi-ren... gibi bir sürü takma isim...

Ben bunları düşünürken, dışarıdan bir motor gürültüsü geldi...

Bizim dairemiz de beşinci, yani en üst kattaydı. Bu yüzden

sokağın tüm gürültüleri içeriye dolardı. Zaten biz ya en üst ya da en alt katlarda oturuyoruz hep!

Aşağıda, otobüsün biri durmuş, rölantide bekliyor. Motor, har-har har-har çalışıyor ama otobüs ne gidiyor, ne de stop ediyor! Bizimkiler tartışmaya başladılar.

*r

Hayrettin, "Gitmedi şu lanet be! Kafamı şişiriyor" diyor.

"Gidip şu şoföre fırça atıcam abicim. Ya git, ya da şu motoru sustur diyeceğim..." Bunun üzerine de dediğini yapmak için kapıya yöneldi. Ama Halil, önünü kesti.

"Saçmalama, Hayrettin. Sonra noolacak? Sen ona bağıracaksın, o sana bağırarak, işe polis karışacak, bir de Allah Korusun, karakolluk olacaksınız. Bakarsın iş büyümüş, gelip kaldığın yerde arama yaparlar, al başına belayı! Bir şey değil, eninde sonunda bırakırlar. Kitaptan başka birşey yok evde ama dosyalanıp fişleniyorsun... Sonra bir de gazetelere geçeriz: Bir şeriatçı örgüt daha ortaya çıkarıldı diye..."

Ben dehşet içinde izliyorum tartışmayı...

Hayrettin de Halil'e hak verip gitmekten vazgeçti.

Bu tartışma bana başımdan geçen bir olayı hatırlatmıştı:

Bir gün Çemberlitaş'ta yürüyordum. Karşıdan karşıya geçmeye çalışan yaşlıca bir kadına bir araba vuruyor.

Araba vuruyor ve hızla geçip gidiyor.

Kadın kanlar içinde yüzükoyun kaldırırma seriliyor.

Durup seyrediyor, sonra da hızla geçip gidiyor insanlar...

Kimse durup yardım etmeye kalkışmıyor...

Pantolonumun cebindeki elime bir jeton geliyor.

Telefon kulübesine girip polise telefon ediyorum. Olayı haber verip, kadına vuran arabayı da tarif ediyorum.

Ben de hızla uzaklaşıyorum ordan..

Sonra günlerce kahrettim kendime... O kadına ne oldu? Çocukları var mıydı? Annelerinin gelip yemek hazırlamasını mı bekliyorlardı?

Polisler zamanında geldiler mi?

BENİ ENGELLEYEN NEYDİ?..

Bir gün de bir panel çıkışında, şoförü sarhoş bir mercedes, kalabalığa dalıp üç genci kanlar içinde yere sermişti... Konuşmacılarımız, organizatörlerimiz yerde yatan çocuklara bakarak, “Vah vah, yazık olmuş çocuklara..” deyip hemen uzaklaşıyorlardı.. Çocuklarla, ceplerinde belki de sadece otobüs biletleri olan birkaç kişi ilgilenebildi. Daha sonra da o çocuklardan birini, orada bulunmayan, organizatörlerden olmayan, üstelik ekonomik durumu da pek iyi olmayan bir kasetçi ölümden kurtardı. Olayın üzerinden bir hafta geçtikten sonra, çocuğun veznecilerde bir öğrenci evinde sefalet içinde inlediğini öğrenip hemen hastaneye kaldırıp ameliyata sokmuş ve iltihaplanmış dalağı alınmıştı çocuğun. O konuşmacılarımızı, organizatörleri engelleyen neydi?.. Bir avukat arkadaş, olayla ilgilendi. Hiç olmazsa çocuğun hastane masraflarını adamdan alalım diyordu... Ama olayın yakın şahidi gençler, mahkemeye tanık olarak çıkmak istemediler...

Bir tanesine sebebini sordum, şöyle demişti:

“Siz bu mahkemeleri adil mi kabul ediyorsunuz? Tağutun mahkemelerinde, kâfir düzenin mahkemelerinde şahitlik yapmak, Allah’ın Şeriatına hakaret etmektir...”

Kaldığımız evlerde yaşadığımız tedirginlikleri düşünmeye başladım. Aman alt kattakiler rahatsız olmasın, sonra bizi evden attırırlar, aman teybin sesini açmayın, komşular şikayetçi olmasın, polis gelmesin, vesaire...

Bilinçli insanlar olmak, nedense bizi özel yaşantılarımızda pısıırık yapmıştı...

Tedbirliği olmalı, herşeyi her yerde söylememeli tamam da bu felsefe bizim bütün hayatımız oldu nerdeyse!

Belki bu yüzden kendimi her an düşecekmiş gibi hissediyorum...

Sürekli, vahşi ve tedirgin edici bir ürperti duyuyorum, Vahşi bir yabanlık... İnsanı içine kapatıyor bu duygu...

, Etrafindan kaçıp kendi içine gömülüyorsun...

Bir kirpinin ürpertisi... Ama ok atamayan..

Oklarını kullanmayı öğrenememiş ya da..

Püffssst... O atamayan, ürkek kirpi...

Ama mesela kurbağanın iç organlarını iyi ezberlemiş..

Ya da Mısır'daki illegal grupların liderlerini..

Ya da Türkiye'deki Amerikan Üslerini.. Ne kirpi!..

Puufffsst!.. Sin-si kir-pi!...

Bir ara bir kelime öğrenmiştim. Buraya uyan bir kelime galiba:

MAR-Jİ-NAL KİRPİ..

“Yine uçtu bu İrfan!”

Arkadaşlar, yeni bir konu üzerinde tartışıyorlar:

Osman diyor ki: “Bekleyelim, Avrupa Topluluğuna girsinler..” Halil de: “Girsinler ki saflar belirginleşsin..” diyor. “Memleket bir istilaya uğrayınca, gör bak nasıl yeniden milli bir mücadele başlar.”

Hayrettin lafa giriyor:.. “Ahmet Abi diyor ki, Konya'nın bereketli topraklarından fişkırان buğdaylar, hala onların haçlı atalarının kemiklerinden besleniyor..”

İsmail parazit yapıyor: “Sun'i gübre çıktı, mertlik bozuldu...” Halil itiraz ediyor: “Ama toprak daha duruyor. Yeniden kan verince, hortlamaz mı Kılıçarslan?”

İsmail, “Hortlar mı?” diyor.

Birden, Kılıçarslan'm dini kritiğini yapıyorlar... Bir anlaşmaya varamıyorlar. Ardından başka bir konuya atlıyorlar.

Hayrettin, “Ya burda para toplamışlar.. Afganistan Mücahitlerine yardım için.”

“Ne kadar?” diyor Osman,

“110 milyon..”...

“Fiyuuuvv!”

Halil, “Yok yahu!” diyor. “Çok az bu! Bu parayla üç tane **STİNGER** füzesi bile alınmaz!”

İsmail araya giriyor, “Ulan bu parayla burda insana yatırım yapılsa, ne fümeler yetiştirilir.”

Osman onaylıyor, “Evet ya, ne **STİNGER** ustaları, ne mühendisler yetiştirilir bu parayla!”

İsmail, konuyu saptırıyor: “Yani bize füze lazım mı? Biz füze imal etmeli miyiz? İslam Toplumunda nükleer silahlar, atom bombası filan; silah fabrikaları olur mu?”

“Elbette” diyor Halil. “İslam Devletini başka türlü nasıl koruruz? Atom bombası da yapmalıyız, silah fabrikası da..”

Ben dayanamayıp araya giriyorum: “Sonra aramızdan Cenneti fazla özlemiş biri çıkıp, şu kafir toplumu yok edeyim diyerek düğmelere basıverir...”

Bize insanların ölüsü değil, dirisi lazım arkadaşlar... İlle de bir şey yapacaksanız, sığınmalar yapın, bombalar değil...”

Susuyorlar.. İyice uçtu bu İrfan diye düşünüyorlar belki de.. Oysa ne uçması? Durmadan kendi kuyuma batıyorum. Her geçen gün biraz daha derine. Kuyunun ağzında Nurhan’ın, “Ben ayrılmak istiyorum İrfan” derken kararsızca sallanan başı var... Kuyunun içinde yankılanıp duruyor sözcükleri: “Sen ne yapmak istiyorsun İrfan?”

Arkadaşlar başka bir konuya atlıyor:

Müslümanlar herkese selâm vermeli mi, vermemeli mi? Sokakta karşılaştığın insanların kafir mi müslüman mı olduğu alm-larında yazmadığına göre, selam vermek dua etmek anlamına geldiğine göre, kafirler için de dua etmek doğru olmadığına göre, müslüman olduğundan emin olduğumuz insanlara selam vermeliymişiz!.. “Nerden çıkartıyorsunuz bu saçmalıkları?” diyip, odadan çıkıyorum. Halil arkamdan, öfkeyle: “Ne demek lan saçmalık?” diyor. İsmail yatıştırıyor...

Odama girip defterimi açtım. Rastgele yazmaya başladım.

Bu, ne zamandan beridir böyle?

Nerden çıktık biz? Biz neden böyleyiz? Neyiz, kimiz biz?

Hiçbir fıkıh kitabında bize uyan bir ıstılah yok mu?

Bize, dağın ardından düşman geleceğini haber verecek, bizi kendine inandıracak bir hadis yok mu? Düşman var mı?

Herhangi bir ansiklopedi bizi de anacak mı? Herkesi kurtardık, peki ne zaman kurtaracağız kendimizi. Bize uyan elbiseler olacak mı?

En küçük bir anayasal değişikliğin bile, “Avrupa’da şöyle-dir, böyledir” cümleleriyle tartışıldığı bir ülkede doğmuş olmam, kendime ait biri olarak yaşamama dair neler getirdi, ya da götürdü?

Neden kendime ya da hayata dair herhangi bir soruya cevap vermeyi denediğim zaman; hep garip bir çekince, garip bir tutukluk gelip beynime çörekleniyor?

Ne zaman kendimi, içimden gelen sesleri dinlemeye çalışsam, kapağını açtığım kitaplar, öğretmenlerim, kendini beğenmiş zorba kapıcılar ve diğerleri: Hayatımı kuşatan ağm ilikleri parazit yapmaya başlıyorlar...

Etrafımdaki hayatın kaynaklarını keşfetmemi kendime dair sorulara net cevaplar bulmamı engelleyen o perdeler!

Ben, biz; “Huzur ve Güven Ortamı” sağlayıcılarının sürekli nesneleryiz. Günah keçileriyiz. Bir çok iğrençliklerinin meşruiyet kaynağıyız... Bu yüzden mi kendimi tanıyacak fırsatım olmadı?

Her şey son derece anlamsız ama o derece hesap dolu ki! Komplo teorileri dengemi bulmam için bana yardım mı ediyorlar?

Kısa bir sürede bıçakla kesivermişler benimle tarihin arasında olması gereken bağı... bu yüzden mi konuşamıyorum?

Sadece konuşmak değil, ayaklarımı sağlam bastıracak hiçbir içtihadım da olamıyor! Haksızlık olduğunu hissettiğim durumlarda, bu haksızlığı şekillendiremiyor, tanımlayamı-yorum. Bu yüzden de yambaşımdaki olaylara, kendi irademle karşı çıkamıyor, ya da çoğu kez gerçekten karşı çıkmam gerekiyor muydu diye düşünüyorum...

Her geçen gün biraz daha hızlı çırpman; sahile vurmuş, hayır kalabalık bir plaja vurmuş bir balık gibiyim... Bir DİP BALIĞI... Kendini küçük görmeye zorlanmış bir halkın çocuğuyum ben! Baş tacı ettiği insanlarca pazarlanmış bir halkın! Şaşkınlıkla izleyeceği şeylerin, zorla burnuna dayatıldığı ve bakıp bakıp kendisine gülmesi gerektiğine ikna edilmiş bir halkın... Altı yaşında anne-babasının kucağından alınıp, dengesiz öğretmenlerin insiyatifine bırakılmış bir çocuğum ben.

Düşünmeye başlar başlamaz, çok bayağı bir romantizmin, bir duygusallığın bombardımanına tutuldum... O AŞK FİMLERİ...

Sınıfımızın çoğu öğretmenimize aşıkta. Televizyonda gördüğümüz, komşunun camından gizlice seyrettiğim televizyondan gördüğümüz kadınlara bir o benziyordu. O da burnumuza dayatılan o yabancı ilginç şeylerden biriydi.

Birçoğumuz, annelerimizin saçlarının rengini bilmezken, öğretmenimiz, afedersiniz; bacak bacak üstüne atarken külodunu gösterecek etekler giyerek gelirdi sınıfa.

Her yıl yenibaştan, “Kurtuluş Savaşımız” diye ezberlediklerimizi sembolize eden heykellerdeki kadınlara benziyordu öğretmenimiz.

Daracık ve kısa elbiseli, ince belli, iri göğüslü, ellerinde meşaleler bulunan o kadın heykelleri...

Hepsi birbirinin aynısı. Aynı kalıptan çıkma... KALIP...

Yanlarında da daha iri ve heybetli yapılmış, Kurtarıcı.. Büyük Ata! Bizi o kadınlar kurtarmıştı, annelerimiz değil...

Biz erkekler için de herkül gibi iri vücutlu, çıplak, orasına bir asma yaprağı yapıştırılmış ve Ata'nın gösterdiği yöne doğru bakan, yakışıklı Yunan Tanrıları yapılmıştı. Ellerinde yine meşaleler tabii.

Annemin konuştuğu dili konuşmama izin verilmiyordu. Uzun, ojeli tırnaklar hırsla geçiverirdi kulak memelerime.. Ben bir Türk'tüm.. O yaşta nasıl düşünebilirdim halbuki, Türk olmak, olmamak, bölücülük gibi konuları... Ama öğretmenimize göre ben bir Türk'tüm, başka dil konuşamazdım..

Damarlarımda, muhtaç olduğum kudrete sahip asil bir kan dolaşıyordu ve her sabah varlığımı Türk Varlığına armağan ediyordum..

Önce Öğretmenim oldu.

Sonra abilerim. Ezdiler, eğittiler, öğüttüler beni. Ve kitaplarım.. Yani hep mürşitlerim oldu benim, hep bir tanrı olmak istedim..

Hiç biri izin vermedi, yıldızlara ya da güneşe bakmama. Güneşe bakıp, acaba herşeyin sahibi, kurucusu o mu diye sormama... Ve güneş battığında, "batıp gidiyor, zayıf bu"

diye düşünüp, "batmayan"! aramama izin vermediler... Batmayan a dair herşey, her bulgum, her görüşüm bölük-pörçük, iskambilden kule gibi zayıf kaldı.. Vaktim olmadı...

Yalnız onları görüyor, bana benzediklerini görüyor, ya onlarla yarışmak, ya da teslim olmak zorunda olduğumu düşünüyor, sonra yenilgilere uğruyor, uyum sağlamakta karar kılıyordum...

Hayatın, doğumla-ölüm arasından ibaret olmadığı, olmaması gerektiği inancı da nedense bu durumu değiştirecek güçte olmuyordu...

Bu inancın görünen örneklerine pek rastlamayışımdan mı, benim kendi göremeyişimden ya da zayıflığımdan mı bilmiyorum ama sonuç hep böyle oldu; yani ben hep bir tanrı olmak istedim.

Toplumun hatalarını düzelten, kurtaran bir heykel olmak istedim galiba....

Ama... Ama...

Toplumun hatalarını, hurafelerini tespit etmek; çağımızın insanla Tanrı arasına giren putlarını, kötülüklerini araştırmak türünden uyanık durma, gözaçık olma, bilinçli bakma çabaları beni kendime karşı körleştirdi... Kendimin körü oldum..

Bir mikroskop haline mi getirdik bu dini yoksa?

Durmadan bir mikroskopla bakmak, insanın gözünü bozmaz mı? Hipermetrop olduk biz? Din mikroskop olur mu?

Defterimi kapatırken İsmail odaya girdi. Canı çok sikkindi...

Beni finanse edecek misiniz abicim?

Bir arkadaşım, bir gençlik vakfının bursu için sınava sokmuştu. Çocuk sınav sorularını bilememiş. Elindeki kağıdı uzattı. "Şu sorulara bak İrfancığım" dedi.

Yoksul öğrenciye burs vermek için sordukları soruların bazıları çok tuhaftı.

—Osmanlı eleştirilebilir mi?

—Hüccet'ül İslam İmamı Gazali eleştirilebilir mi?

—İyi bir insan nasıl olmalı?

—Silsile-i Tarikat nedir?

—Hobileriniz nelerdir?

—Hobi ne demek?

Çocuğa "Neler okuyorsun" diye sormuşlar, o da "Filanca yazarın İslami kitaplarını okuyorum" demiş. Onlar da "O yazar partidir, onu niye okuyorsun?" demişler.

"Çocuğun isyanını görmeliydin İrfancığım" dedi İsmail:

"Bazı müslüman abiler tavsiye ediyor, okuyoruz, ama mesela siz de bağırıp-çağırıyorsunuz? Nasıl olacak bu iş? Hiçbir şey anlamadım!" -

Ben de birşey anlamıyorum İsmailciğim...

Siz birşey anlıyor musunuz abicim?..

"Uyandım ezan ile.

Kendimi tanımlamam gerekiyordu.

içimde gittikçe artan bir his olmaya başlamıştı bu.

Gerçekten kimim ben?

Kendime dışarıdan bakabilmeliydim.. insanlar içinde, şu kaldırımlarda çarpıştığım, koridorlarda karşılaştığım, eylemler sırasında beni seyredelerken gördüğüm insanlar için neyim ben?

Çıkıp okula gittim.

Nurhan'ı göremesem bile, okulun binaları arasındaki havuzlu bahçenin banklarında oturduğumuz anları düşünmenin içime eklediği sızının garip bir cazibesi vardı galiba...

Koridorda durup, gelip-geçenleri seyretmeye başladım...

Hergün aynı sıraları, aynı çatı altını paylaştığım bu insanlardan ne kadar da uzaktım böyle? Hem hergün onlarla, hem onların dışında... Birden bir tartışma dikkatimi çekti:

Bizim çocuklardan biri, karşımdakiyle tartışıyor.

Karşısındaki: “Siz mezhepsiz misiniz yani?” diyor. Beriki,

“Ne demek, siz dinsiz misiniz der gibi?” diye çıkışıyor.

“Hayır hayır da yani İmamı Azam’ın yolu, Resulullah’ın yolundan başka bir yol mu? Doğruyu herkes arıyor. Ama bulana tabi olmak gerekir değil mi yani?..” Bizimki: “Tabi tabi, tâbi olmak gerekir. Ama Resulullah, ben kendimden bir şey koymuyorum diyor, öyle değil mi?” Tartışma sürüyor. Kimse diğerini dinlemiyor. Ötekinin ara verdiği yerde, beriki girip kendi hazırladığı cümleleri söylüyor. Yani henüz karşılaşmadan önce hazırladıkları cümleleri...

Sonunda bizimki izah edemediğini düşünerek, son ve en önemli çıkışını yapıyor: Kendisine bin yıllık tarihe karşı çıkmayı sağlamış şeyi, *elinde tuttuğu kitabı uzatıyor...*

“Bak, bunu oku, ne demek istediğimi anlarsın.” Sonra da uzaklaşıyor. Elinde kitapla kalakalıyor Tabi Olmak Gerekirci.

Kitabın adı: *İmamların Otorite Sahipleriyle Rabbani Yol ve Muhammedi Sünnet’i Sorgulamak Açısından Durumlarının Dayanılmaz Ağırlığının Yanlılığı...*

Kafam kazan gibi.. Etrafımdaki herşey üstüme üstüme gelmeye başladı.

Tabi olmak... ittiba etmek.. Tetabuk edilen.. Mütebeyyin.. Mutabakat.. Tab.. Kitap.. Matbaa.. Hitab.. Tabib.. Tababet.. Tabur.. Tabir.. Tabatabai..

Sorgu., soru., sorum., sorumlu., sorun., soruşturma., sor..?

Birden kendime de şaşırdım. Garip bir çağrışım hastalığı başlamıştı bende.. Her sözcük, zihnimde çoğalmağa, yankılanmaya başlamıştı...

Okuldan çıktım. Bir gazete bayiiinin önünden geçiyordum. Gazetenin başlığı dikkatimi çekti... “İmam-Hatip’li Şeriatçı Örgüt!”

Gazeteden bir tane aldım. Bir köşeye oturup haberi okumaya başladım:

“İmam Hatip Lisesi’nin çeşitli sınıflarında okuyan dokuz kız öğrencinin, şeriatçı bir örgüt kurdukları ortaya çıktı.

Savcılık soruşturmasından sonra, örgütün lideri coğrafya öğretmenleriyle birlikte mahkemeye sevk edilen örgüt üyeleri, yarın İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesinde duruşmaya çıkacaklardır...”

Yarın...

O gece, gazetenin bakış açısını, devletin fobisini filan düşündüm...

Ertesi gün, **DGM**'ye gittim.

Duruşma salonu kalabalık bir izleyici kitlesiyle doluydu.

En küçükleri oniki yaşında, en büyükleri onyediyedi yaşında dokuz kız sanık sıralarına dizmişlerdi.

Gazeteciler durmadan flaş patlatıyorlar..

Karşılarında iki metre yüksek kürsülerden şişedibi gözlükleri üzerlerine dikmiş yüksek yakalı askeri savcı ve hakimler, üzerlerine çevrili objektifler arasında., ürkek tavşanlar gibi oturuyor çocuklar...

İddianame'nin adreslerine gönderildiğini, burada tekrar etmenin gereksiz olduğunu söylüyor hakim. Herhalde o da durumu gülünç buluyor.. En başta oturan ve en küçük kızın adını okuyor. Başörtüsü beline gelen, sıranın içinde kaybolacak kadar küçük kız, telaşla ayağa fırlıyor.

“İddianameyi okudun mu?” diye soruyor hakim. Kız başını sallıyor. “Okudun mu?” diye tekrarlıyor Hakim, kız, titreyen sesiyle:

“E-Evet...” diyor.

“Eee, ne diyorsun kızım ordaki suçlamalara...”

Kız heyecanlanıyor. Titrediği açıkça belli. Avukatlara doğru bakıyor. Sonra da titreyen sesiyle,

“İnkâr ediyorum.. Ee şey, redde..diyorum..

Hakim gülüyor, “Yaz kızım” diyor katibe” “sanık suçlamaları reddetti...”

“Hakim, kendisine verilmiş deliller zarfından bir defter çıkartıyor. Kıza gösterip “Bunu tanıyor musun?” diyor.

“Evet...”

. “Ne bu?”

“Günlüğüm...”

Açıp okumaya başlıyor Hakim:

“Uyandım ezan ile

Gözyaşını sile sile Bekliyorum Şeriat Gelmiyor ki nafile...”

Gazeteciler gülüyorlar. Ama kızın ağladığını görüyorum. Diğer kızlar da öyle... Küçük kızın korkudan

ağladığını sanmıyorum... Anne babasından gizleyerek tuttuğu, sahip olduğu tek özel şey olan defteri şimdi gazetecilerin, seyircilerin gözleri önünde, yüksek bir kürsüden okunuyordu... Kendimi tutamadım... Gözyaşlarını göğsüme damlıyordu..

Duruşma salonunu terkederken, Hakim kızın evinde bulunmuş mektupları okuyordu.

İki duruşma sonra beraat ettiler...

Bir gün, “Şehitleri Anma Gecesi” adıyla düzenlenen bir toplantıya gittim. İki bin kişilik salon, tıklım tıklım doluydu. Sık sık topluca slogan atılıyordu. Sesleri en gür çıkanlar da balkona oturtulmuş kızlardı.

Ben salona girememiş, fuayede oturuyordum. Bazıları çocuklarıyla gelmişlerdi. Çocuklar fuayede koşuşturuyorlar, ben de sahnedeki konuşmacının haykırışlarını dinliyorum:

“O zalimlerden öyle bir hesap soracağız ki, bu hesap sormamız onların zulmünden daha korkunç olacaktır!” Ve salonda bir haykırış patlıyor:

“ALLA A AHU EKBEEERL.”

Salon yıkılacak neredeyse.

Konuşmacının sözleri, tüylerimi diken diken etmişti...

Bu arada, çok sevimli küçük bir kızla da şakalaşıyordum.

Altı yaşındaymış. Adı da Ayşe’ymiş...

“Bin hyistiyanlaya kafiy demiyoyum, hyistiyan diyoyum.” diyor kız... Herhalde anne-babasından duyup ezberlemişti...

Çok ta güzel giydirilmişti kız. At kuyruğu saçlarını sallaya sallaya koşuyordu fuayede...

Birden, bir adamın çocuğu kovaladığını farkettilim. Kız kaçıyor, o kovalıyordu. Sonunda kızı yakalayıp kulise doğru yürütmeye başladı. Merak edip peşlerine takıldım. Sahnenin girişine yakın bir yerde kıza kahverengi bir çarşaf giydirmeye çalışıyordu. Babasıydı herhalde. Bir yandan da kızın kulağına bir şeyler söylüyor. Sonunda razı edip, çarşafı giydirdi. Hemen salona koştum. Kalabalığın arasından sahneye bakıp bekledim. Biraz önceki konuşmacı bitirince, küçük kızın babası, sahneye girip, adamın kulağına birşeyler söyledi. Konuşmacı, salondakilere döndü.

“Arkadaşlar, burda bize söyleyecekleri olan bir ablamız varmış!” dedi. Az sonra, küçük kızın babası sahneye getirdi. Konuşmacı, elindeki mikrofonu kızın ağzına tutarak, “Haydi, söyle” dedi.

Kız utana sıkıla, “TEKBİİİY!” demez mi?

Der-demez, korkunç bir “Allahu Ekber” haykırışı yükseldi salondan. Kız koşarak, sahneden kaçtı. Ben de salondan çıkıp, tekrar fuayeye döndüm. Küçük kız da çarşafını çıkartıp gelmişti. Bir de

baktım, ağlıyor. Yanma gittim.

“Ayşe, nooldu?” diye sordum.

Ağlayarak, “İyfan abi, ben tekbiy dedim, heykes bağıydı! Heykes bağıydı!..”

“Siz ücret istiyorsunuz İrfancığım..”

Liseyi birlikte okuduğum bir arkadaşım vardı. Erkan. İzmirliy-di. Sıradan biri değildi. Çok akıllıydı. Çok okurdu. Ağırbaşlı ve duyarlıydı. Siyasal Bilgiler’i kazandı. Bütün sol yayınları ve bizim yayınları izlerdi. Dindardı da. Ama nedense, hiçbir zaman, hiçbir gruba, cemaate ya da derneğe dahil olmadı. Onu hiç anlayamazdım. Hep bir yeri seçmesini bekledim. Belki de kolay seçemiyordu.

Ama şimdi gidip ona sormalıydım. Belki o dışarıdan nasıl görüldüğümü söyleyebilirdi.

Kantinde buldum.-

Elinde bir kitap, çay içiyordu.

“Seninle konuşmam lazım Erkan” dedim. “Çok önemli.” Bahçeye çıktık. Düşüncelerimi toparlayıp konuştum:

“Bak Erkan. Sen, çok duyarlı, akıllı, kültürlü bir çocuksun.” “Estağfurullah” dedi.

“Yok yok, öylesin. Seni lisede televizyona çıkan zenci çocukları için ağlarken yakaladım. Bir çocuğu aşığılayan öğretmene karşı çıktığın için disipline verildin. Yatakhanedeki mescidi kapattıklarında, açılması için ‘gerici’ damgasını yiyeceğini bile bile uğraştın. Seni mescitte dua ederken, gözlerinden sızan yaşlarla yakaladım. Solcu bir çocuğu dövmeye kalkan bizim Şeriatçı çocuklarla o solcu çocuk için dövüştün ve hatta dayak yedin. Üniversitede başörtülü bir kıza hakaret eden hocaya sen de hakaret ettiğin için, başına okulla ilgili bir sürü dert geldi... Ama şimdiye kadar, hiç bir örgüte, gruba, cemaate ya da derneğe dahil olmadın. Niye? Seçmekte, karar vermekte zorluk mu çektiğin için?”

“Hayır” dedi. “Seçmeye çalışmıyorum,zaten”..

“Niye?” ’

“Ben böyle rahatım. İhtiyacım yok.”

“Nasıl yani?”

“Kendi adıma çalışıyorum İrfancım.”

“Dalga geçme oğlum. Hayatın bilmediğimiz bir sırrını mı keşfettin? Asıl sebebini söyle..”

Neyse., lafi biraz daha dolaştırdıktan, yani benim gerçekten onun düşüncelerini öğrenmek istediğimden emin olduktan sonra konuşmaya başladı:

“Bak İrfancım. insanın olduğu her yerde kötülük te var, güzellik te. İnsanın olduğu her yerde, güzelliği güzel bulma, kötülükten rahatsız olma duygusu da var. Herkes, yaradılışı, kültürü, bilgisi, ilgisi; yani nasibi kadar güzel bulur ya da nasibi kadar kötü bulur. Bulmak derken kastettiğim; hem karşılaşmak, hem görmek, hem de buna göre bir varlık göstermek...

Zorbalığı tercih edenleri ve akılsızları bir yana bırakırsak, geriye kalan hiç kimse zorbalıktan, haksızlıktan, çirkin olandan hoşlanmaz. Zorbalığın, çirkinliğin tarifleri de çok farklı değildir. Hele de günümüzde...

Eğer, gerçekten dili yakalayabilirsen, hepsinin zorbalıktan aynı şeyi, yani anlaşılması gerekeni anladığını görürsün. İnsanlar içindeki herşey, insanların bir şekilde izni ya da katılmasıyla var.

Ama harekete geçmek, ortadan kaldırmak ta bir biçim, bir formül, bir sözleşme meselesidir. Bunu biliyorum. Yani birisi, bi-rileri ortaya çıkar ya da herkesi aynı bir harekete zorlayacak şiddette bir olay oluşur, o zaman harekete geçerler. Böyle bir hareketin gerekliliğine inanıp ta oluşmadığını görmek, gören'in sorunudur. Ama bence ne böyle bir hareket oluşmadığı için sorumludur, ne de diğer insanları suçlamaya hakkı vardır. Bana Allah'ın tek tek insanlara böyle bir sorumluluk yüklediğini iddia edemezsin. Diyelim ki ben böyle bir hareketin oluşmasını istiyorum. O zaman onlara, hepsinin anlayacağı bir dilden konuşarak, göstererek bir şeyler yapmaya çalışırım. Elbisemi de temiz tutarım. Benim sorumluluğum, bu inancımı, vicdanımı rahatlatacak derecede ifade etmekle biter. Gerisi, muhataplarımın bileceği iş. Bu, durmamı da gerektirmez. Arayışıma, yaşamaya devam ederim.

Allah'ın buyurduğu gib.i, sözü dinlerim, en güzeline uyarım. Ben, sözü duymamı engelleyen her türlü vasıttan, dolaydan, formalite ya da kuraldan da nefret ederim.

Bahsettiğimiz geriye kalanlar da İrfancım, ki bütün iktidarların ya da zorbalıkların temel hedefi, aynı zamanda da kaynağıdır. Bu kitle, dünyanın her yerinde salt çoğunluktur. Üreten de tüketen de onlardır.

Gerektiğinde, onlara anlatacağım şeyler olabilmesi için, onların bir parçası olduğumu unutmamam gerektiğine inanıyorum. Ortaya çıktığımda, kim olduğum, ne istediğim, niye istediğim bilinmeli.

Gelelim asıl mevzuya... Bahsettiğimiz grup, dernek ya da cemaatlere: Şimdiye kadar gördüklerime baktım. Bir çoğu, aslında benim de istediğim güzel şeylerden bahsediyorlar.

Ama ben önce bulunduğum yerden bakıyorum. Kim bunlar? Bunları söylerken benden ne istiyorlar?

Ve gördüm ki; hemen hepsi, sadece kabul edebileceğim güzel şeyleri yapalım demekle yetinmiyorlar. Üzerine başka, ne olduğu açık-seçik belli olmayan bir şeyler bina ediyorlar. Belki de bina ettikleri şey, gerçekten tek doğru biçim ya da formül. Ama ben, buradan baktığımda göremediğim şeyi, yani ancak ilk söylediklerine bakıp aralarına girersem anlayabileceğim şeyi beğenmiyorum... Çünkü o zaman, dışardakiler, yani asıl hedeflenen insanlar hiç bir zaman yanımda olamayacaklar. Aramızda, açık-seçik olmayan, şüpheli bir şey olacak Ben burdan görüyorum bunu.

Romantiklerden başka, asıl çoğunluk, hiçbir zaman değerliliğinden emin olmadıkça yanında yeralmaz.

Kışkırtma, dolduruşa getirme mevzularını bundan hariç tutuyorum.

Çünkü hiç kimsenin, insanların zayıflıklarından yararlanıp, kendi istediği bir sonuç için, bir takım felaketlere, ağır bedeller ödemeye mecbur etmeye hakkı yoktur. Allah kimseye böyle bir hak tanımamış.

Dinde gizlilik olur mu İrfancım?

Ama siz, sadece gerekli gördüğünüz şeyleri açıklıyorsunuz. Ama hep gizlemek gereğini duyduğunuz sosyal içerikli şeyleriniz de var. Bu hakkı nerden alıyorsunuz?

İdeolojik mücadele yöntemleri türünden numaralara insanların karnı tok. İdeoloji dediğinizin futbol taraftarlığından farkı yok. İnsanları kamplara bölmekten, kin ve nefretin yön verdiği bir yaşama biçimine şartlandırmaktan başka bir işe yaramıyor.

İdeoloji, aynı hakikatler ve değerler üzerinde duran insanları bile birbirine düşürüyor. İnsanların doğru olanı seçmesine, hür iradesiyle sözün güzelini seçmesine engel oluyor. Kulaklarına filtreler, gözlerine gözlükler, yüreklerine şifreler, parolalar yerleştiriyor !

İnsanın kendi düşüncesini, kendi iç sesini, kendi yaradılışından gelen yönelişlerini boğuyor, eziyor... İnsanı aşağılıyor, insanı küfre zorluyor: İnsanı kendini inkara zorluyor. Savunmasız insanın en büyük düşmanı ideoloji! Dost kılığında geliyor ve zayıf insanların omuzları üzerinde iktidarlar, ağabeyler, otoriteler, ustalar, efendiler üretiyor...

Solcuların da sizin de, insanlardan farkında olarak ya da olmayarak istedikleriniz bunlar...

Ve başaramayacaksınız.. Geriye acılar, cinnetler, korkular, paranoyalar kalmış..."

Erkan'ın gözleri dolu doluydu. Elindeki kitabı açtı birden. Bir de baktım, bir Kur'an Meali. Açıp, okumaya başladı:

"Şehrin en uzak yerinden bir adam koşarak geldi ve "Ey Kavmim, insanlar; bu elçileri dinleyin!" dedi. "Uyun sizden hiçbir ücret istemeyen bu adamlara. Onlar, hidayet bulmuş kimselerdir. (Onlar, hakikate götüren yolu bulmuş kimselerdir. Bu, açıkça görülüyor.)" [Yasin, 20-21]

Başını Kur'an'dan kaldırdı.

"Siz ücret istiyorsunuz İrfancığım" dedi... "Ama ben size de karşı değilim. Çünkü çoğunluğunuzu oralara götüren, yine sizin yüreğiniz: Adaletsizliğe, haksızlığa, karanlığa tahammül etmeyen yüreğiniz.

Doğru olduğunu hissettiğiniz bir şeye ait olma ihtiyacınız. Ben sizi de seviyorum. Ama aranızda bulunamam.

Siz, ne halktan tamamen kopuk, ne de halkın yanmdasmız. Araftasmız. Bir ipin üzerinde.. Canbazlık yapıyorsunuz sanki... İnsanları izlemiyorsunuz. **Onların** sizi seyretmesini, anlamasını, tanınmasını istiyorsunuz. Ve hiçbir zaman, bununla da yetinmiyorsunuz.

Kendinizle insanlar arasına, taktiklerden, stratejilerden bir duvar örmüşsünüz. Bedel ödettiğiniz çocukların aileleri, sizi lanetle anacak belki de.. Belki hep, huzur bozucu olarak kalacaksınız... Ama belki de böyle olması gerek ki bu böyle... Sizin için dua edeceğim..”

Ezan okunuyordu. Kalkıp camiye doğru yürüdü. Kalakaldım oracıkta. Haklı olmadığımı düşündürecek hiçbir şey YOKTU elimde. Adam... haklı... abicim!?

Taktiklerden, stratejilerden bir duvar... Oysa biz bu taktikleri, duvarları geçmek için, aşmak için icad etmemiş miydik?

Duvarlar., var., değil Mİ abicim?..

Okudu ve hepsini ciddiye aldı.

Oturduğum yerde, elimdeki gazeteye bakarken, birden sağ alt köşedeki bir haber dikkatimi çekti:

HEYKEL DÜŞMANI GERİCİLER Gerici Örgütler, deliyi heykele saldırttı.

Eskişehir’de, sakallarını rengarenk boşamış bir deli, elinde bir balyoz, “Allahü Ekber” haykırışlarıyla Yunus Emre heykeline saldırıp kırdı. Olay yerine gelen polise de saldıran deli, etkisiz hale getirilip tutuklandı.

Çıkartıldığı mahkemede, adli tıp raporuyla akıl hastanesine sevk edildi.

Erkan’ın, “Geriye cinnetler, paranoyalar kalır” sözü kafamda uğuldamaya başladı.

İsmail’den gereken parayı borç edip, hemen o gece trenle Eskişehir’e hareket ettim. Epey araştırdıktan sonra, “**TEVHİDİ CİHAT** Kitap-Kırtasiye” adında bir kitabevi’nin olayın arkasındaki yer olduğunu öğrendim.. Kitabevine gidip, kitapçıyla tanıştım. Ve öyküyü öğrendim. Yunus Emre heykelini kıran adam bir tamirciydi. Adı İbrahim’di.

Kendi halinde, mazbut, dindar bir hayatı vardı.

Bir gün, ilkokuldaki büyük oğluna defter almak için bu kita-bevine girmişti. Birden, bütün kitapların dini kitaplar olduğu dikkatini çekmişti. Kitapçıyla tanıştı. Öğrendi ki, kitapçı çok zor durumdaydı. İflas etmek üzereydi. İbrahim de böyle dindar bir işyerinin iflas etmemesi için yardımcı olmaya karar verdi.

Kendi cebinden para verip, bir sürü kitap aldı. İmam-Hatip m önünde dağıttı kitapları.

Yeniden geldiğinde, onun da okuması için ayrıca kitap verdiler. Okudu. Okudu ve şaşırdı. Okudu ve etkilendi. Okudu ve çok ciddiye aldı. Okuduğu herşeyi çok ciddiye aldı.

Okudukça da dayıyorlardı burnunun ucuna kitapları: “Allah’ın Dini’ni öğretecek bunlar sana İbrahim Abi” diyerek.

Kitapçı, verdiği kitapların on tanesinden ancak birini _okumuş olduğunu itiraf etti.

İbrahim, elindeki avucundaki bütün parayı kitaplara bağlamıştı.

Kitaplar, dünyanın gerçek yüzünü, İslam'ın en siyasi yorumunu sunuyordu ona.

Dünya, bir buhrandaydı. “Küfür” ve “Cehalet”, zulüm ve tuğyan almış yürümüştü. Bu dünyada müslüman kalmak çok zordu.

İnsanlar; devletler, okullar, televizyonlar, gazeteler ve türlü türlü uyuşturucularla aldatılıyor, uyutuluyor, sömürülüyordu.

İnsanların Allah'ı, öbür dünyayı düşünmelerine izin verilmiyordu.

Allah'a giden yolun üzerinde, şeytanlar, sistemler, putlar oturuyordu.

Bunları bilmenin de bir sorumluluğu vardı. Mücadele edilmeliydi. İnsanları gerçeğe davet etmek gerekiyordu.

Ama önce kendi evini putlardan temizleyecekti.

Önce televizyonunu, sonra radyosunu parçaladı.

Duvarlardaki bütün resimleri indirdi. Çocuğunu okuldan aldı. Kitapçı, onun bu kararlarına sadece tebessüm ediyordu.

Kitabevinin müdavimlerine anlatıp gülüşmüşlerdi.

Ama İbrahim, sıranın insanları davet etmeye geldiğine, —okuduğu kitapların anlattığı sıralamaya göre— sıranın tebliğe geldiğine inanınca, konuşmalar yapmaya başladı.

Kahvehanelerde, otobüslerde, kuyruklarda, duraklarda konuşmaya başladı:

“Kıyamet geliyor insanlar” dedi.

“Allah'tan korkmuyor musunuz siz?

Herşeyin hesabını vereceğiniz bir günden korkmuyor musunuz?

İnsanların yaptığı kanunları nasıl adalet kabul ediyorsunuz?

Herşeyi Yaratan'm teklif ettiklerini bırakıp, nasıl birbirinizin kulu oluyorsunuz?

Çocuklarınızı diri diri gömüyorsunuz.

Onları okullara, televizyonlara gömüyorsunuz!

Onları heykellere kurban ediyorsunuz!

Birbirinizin kuyusunu kazıyorsunuz. Yalanlar, iftiralar, hırsızlıklar, haksızlıklar bütün hayatınızı

doldurmuş.

Nasıl bu kadar kör, bu kadar akılsız olabiliyorsunuz?

Nedir bu mağazalar, dev binalar, taksitler, kuyruklar?

Neye yarıyor bunlar? Hangisi sizi ölümden kurtarıyor? Hangisi sizi doyuruyor? Hangisi, gözünüzün önündeki pislikleri temizlemenizi sağlıyor?

Allah, günde beş kez sizi sonsuz bir saadete çağırıyor ama siz kulaklarınızı tıkıyorsunuz...

Kendinize gelin!...

Bu bataklığı kurutun... Hiç olmazsa çocuklarınızı kurtarın!”

Böyle şeyler işte..

Kimse dinlemedi onu. Dinleyenler de deli muamelesi yaptılar. Ama o, şerefini korumak için üzerine düşeni yapmaya kararlıydı.

Önemli olan, Allah’a karşı nasıl olduğuydu. Gerisinin bir önemi yoktu. Bir tek karısı dinledi onu. Evlerini, içinde İslam’ın teneffüs edildiği bir ev haline getirdiler. Çocuklarını sokağa satmamaya karar verdiler.

İbrahim, tamirhaneyi sattı. Evine çuval çuval erzak ve zahre aldı. Bir gün sakallarını sarı-mavi-kırmızı renklere rengarenk boyamış bir halde, çarşı-pazar dolaşırken gördüler.

Sebebini soran kitapçıya:

“Allah’ın Peygamberi, savaşlarda düşmanlarınızın gözü korksun diye sakallarınızı boyayın demiş. Bilmiyor musun?” dedi.

Kitapçı, “Ağabey, o o zamandı... Hem şimdi savaşta mıyız?” deyince, “Evet” dedi. “Ben savaştaayım. Belki bir şey değiştire-mem ama üzerime fârz olan cihadımı yapmış olurum..”

Kitapçı arkasından gülüp geçti.

Ertesi gün olayı gazetelerden öğrendi o da.

Mahkemeye bile gitmedi ama. “O gün bir yerden alacağım vardı. Bir çekimin vadesi dolmuştu. O parayı almaya gitmek zorundaydım. Mahkemeyi kaçırdım.” dedi.

Mahkemeyi kaçırmamış birini buldum.

İbrahim, müthiş bir konuşma yapmıştı:

“Kimsiniz siz? Nerden geldiniz? Beni mahkeme etme hakkını size kim verdi?”

Benim bu yaptığım ne ki?

Ben, basit bir örneğiyim sizi bekleyen'in. Sizi bekleyen gün'ün, küçük bir işaretiyim ben!

Yarın, denizi yargılayabilecek misiniz?

Gökyüzünü mahkeme edebilecek misiniz?

Denizlerin, durmadan içine ettiğiniz, kirlettiğiniz denizlerin, sizin için neler sakladığını biliyor musunuz?

Göklerden tepenize neler yağabileceğim? Hı?

Dağların hep birden haykırdığını düşünsenize! Yerin altındaki korkunç ateşle haykırdıklarını bir gözlerinizin önüne getirin...

Hangi duvarlar koruyacak sizi, hangi damlar?

Ya rüzgar? Kimden yana dersiniz? Anayasanızdan mı? Emir verecek kimse bulamayacaksınız o zaman, hatta emir verecek bir sesiniz bile olmayacak!

Çünkü birdenbire korkunç bir ses patlayacak dörtbir yandan!

Rüzgarın, yıldırımların, toprağın, taşın, hayvanın, hakkı yen-

miş insanın, ölmüşlerin, öleceklerin, geçmişin ve geleceğin; hepsinin bir ağızdan, kötülüğe, azgınlığa, zulme, yalana, pisliğe haykırması, çılgılık atmasıdır bu! Donup kalacak silahlarınız, askerleriniz, polisleriniz, makineleriniz.

Beyinlerinizi patlatacak bir çılgılıkla, dizlerinizin üzerine yıkılacaksınız!...

Tavana bakın. Nasıl, sağlam mı? Emin misiniz? Ya şimdi yıkılırsa? Tam şu anda, havada çarpışmış iki uçağın parçaları tam da bu binanın üzerine doğru düşüyorsa? Siz kime hükmediyorsunuz?..

Aldığınız oylar, sizi Allah'ın hükmüne karşı da koruyabilecek mi?"

Asıl hikaye bundan sonra başlıyor abicim. Karısı, günlerce sıkıntı çekmiş. Çocukların küçüğü, az kalsın dizanteriden ölecekmiş. Komşular yardımcı olup, elbirliğiyle çocuğu devlet hastanesine kaldırmışlar da çocuk kurtulabilmiş.

Kadın, çocuklarını alıp baba ocağına dönmüş...

Ama kimse, o kitbevinden hiç kimse gidip bir gün kapılarını çalmamış. "Yenge, İbrahim Abi tutuklandı, avukat tutalım, bir ihtiyacınız var mı?" diye sormamışlar...

Kafam, kitablara yağdırdığım lanetlerle çınlayıp duruyordu. İstanbul'a döndüm.

İsmail'i bulamadım. Köyden gelen bir mektup üzerine gitmişti. "Belki de nişanlanacak"mış.

İbrahim'i görmeye yalnız gittim.

Hastanenin koridorları, daha önce hiç görmediğim, tatmadığım sancılar ekliyordu zihnime. Korkunçluğun ne olabileceğini orada hissettim.

Nihayet İbrahim'i buldum. Gözleri pırıl pırıl, canlı; babama benzeyen bir adamdı. Sokakta görsem bütün bunları onun yapmış olabileceğine ihtimal vermem. Kendimi tanıttım, nasıl karşılayacağından emin değildim ama, cihadı için, verdiği onurlu savaş için tebrik ettim.

Çok şevindi... Kimseye kızmıyordu.

"Allah böyle dilemiş..." dedi.

"Hapishaneler ve tımarhaneler, Deccal cehennemleridir." dedi.

"Düzeni bozanı, onun yalancı cennetinde huzursuzluk çıkaranı bu cehennemlere atar, inananlar, asıl cennet için, bu cehennemden geçmek zorunda kalabilirler..." dedi...

"Tam şu anda kaç yerinde dünyanın, ya da İstanbul'un: kim-bilir kaç kızın ırzına geçiliyor, kaç sokak satıcısı zavallıyı, mazlumu polisler dövüyor... Kimbilir kaç insan frengiyle pençeleşiyor.. Kaç insan açlıktan ölmek üzere... Kaç çocuğa binbir çeşit tecavüz uygulanıyor... Ve kaç milyon insan bütün bunların o anda şahidi olanların hepsi, bir sürü mazeretle geçip gidiyorlar..." dedi...

Hıçkırıklar içinde ellerine sarıldım.

"Lütfen git delikanlı. Gidip kendi imtihanını alnının akıyla vermeye bak."

Doktoruyla konuştum. "Elektro-şok veriyor musunuz?" dedim.

"Hayır" dedi. "Gerek kalmıyor. Herkese iyi davranıyor burda. Hastalara yardımcı oluyor."

Doktordan bir başka dindar hasta hikayesi dinledim.

Genç bir çocukmuş. Ailesi birkaç kez getirip götürmüş. İlk geldiği gün, şöyle anlatmış hikayesini:

"Ben, "Akıntı, "Sefer" ve "Burçlu Hisar" (!) Dergilerinin oku-yucusuyum. O dergilerde de her sayıda muhakkak Darvvin'i eleştiren bir yazı olur. Evrim Teorisi'nin yanlışlığını, her sayıda ispat ederler. Bu yazılarda adı geçiyordu, ben de merak edip aldım: **Darwiriin Türlerin Kökeni** kitabını. Kitabı okudum.. Ama kitap bana mantıklı geldi!..

Ben kafir mi oldum şimdi? Şeytan benim aklımı mı çeldi? Şeytan benim zihnimi ele mi geçirdi? İslama göre Evrim Teorisi olmazmış ama kitap bana mantıklı geldi... Ben şimdi ne yapayım?"

"Opsesyon" dedi doktor. Çocuğun dinini Evrim Teorisi'nin karşısına bina etmişlerdi. İnancı kirletilmiş diye düşündüm. Ben, bir çoğumuz da biraz ona benziyorduk galiba... Anlamı ve değeri,

sadece kendimizden menkul olan ne kadar düşünce ya da inanışımız var? Bilmiyorum? Ya sizce abicim?

Hastaneden dönünce, ilk işim, İbrahim'in okuduğu ilk kitabın yazarını bulmak oldu.

Adam, kitabında savunduğu herşeye zıt bir konumdaydı! “Bu ülke Dar-ül harptır, müslümanların iradesine rağmen hükmedilen, zulmedilen bir ülkede, işgal edilmiş bir ülkede cuma kılınmaz” diyordu ama şimdi cuma kılıyordu. İslami parti olamayacağını savunuyordu ama şimdi bir partinin en büyük propagan-distlerindendi... Kitap beni de çok etkilemiş bir kitaptı...

Beni bilinçlendirmek için, elinizden geleni yapıyorsunuz...

Benden üstün olmak için, beni yönlendirmek için, insanı canevinden yakalayan cümlelerin en korkunç örneklerini peşpeşe, acımadan sıralıyorsunuz. Beni hıçlandırmak için, inandığım herşeyi kana buluyor ve öyle sunuyorsunuz.

Ben de inanıyorum size. Size bağlanıyorum.

Hedef gösterdiğiniz şeylere duyduğum hınc kadar güçlü duygularla bağlanıyorum size. Ama sonra birden, beni hiç düşünmeden, kolayca, yer değiştiriyorsunuz.

Hedef gösterdiğiniz şeylerin arasında görüyorum sizi.

Parçalıyorum, yıkılıyorum, sayenizde bütün varlığımı yoğunlaştırdığım hıncımı, suratıma çarpıyorsunuz!

Buna ne hakkınız var?..

Paramparça bir halde karşınıza geliyorum...

Çelişki değil mi?” gibisinden bir şeyler geveliyorum.

Ama siz, arkanıza yaslanıp buyur ediyorsunuz beni. Çay bile ısmarlıyorsunuz. Sonra da bana, henüz çok genç ol-

duğumu, daha öğrenmem gereken çok şey olduğunu söy- ' lüyorsunuz... Bildiğim şu ki, oturduğunuz koltuk, benim gençliğim üzerinde yükseliyor...

Ama hiçbirini söyleyemedim bunların.

Adamın takma isimle yayınladığı, “Herkesi Bilinçlendiren Kur an ve Sünnet Perspektifi Sloganları” kitabını masasına bırakıp çıkıyorum...

Adam haklı!..

Ljidip, bu ve diğer kitapları dağıtan en büyük dağıtım şirketinin sahibini buldum. Adam beni o kadar ilgiyle dinledi ki! Son derece sıcakkanlı candan bir insandı.

“Bak kardeşim. Biz bu dünyadayız. Çocuklarımız burada do-ğup-büyüyecekler. Burda bir hayatımız olacak. Öbür dünyadaki hayatımızı da burada kazanacağız değil mi?”

Ama bu dünyada da yaşamak zorundayız. Çocuklarımızı büyütmek, onlara başlarını sokacak bir ev, ilim tahsil etmelerini sağlayacak bir gelir, karınlarını doyuracak ekmek, kendi hayatımızı da sağlıklı yürütecek bir vitamini kazanmak zorundayız. Artık şehirlerde yaşıyoruz. 50-60 metrekarelik dairelerde yaşamak zorundayız. İki çocuğumuz varsa, daha geniş bir yere taşınmamız gerekecek. Bunun için de çalışmamız gerek. Ben ticaretten anlarım.

İnsanların böyle kitapları talep etiklerini görüyorum. Ben de dağıtıyorum.. Gidip kumarhane açmıyorum, banka hissesi almı- / yorum.

Bu ülkede insanların dinlerini öğrenmek için ihtiyaçları olan kitaplar; basılmak, dağıtılmak zorunda. Bunları yapacak olanlar da geçinmek zorunda. Müslümanların kitap dışında doğru dürüst yaygın bir sektörleri de yok...

Bu ülkedeki ekonomik akışa müdahale güçleri de yok. Piyasanın kurallarıyla oynamak zorundalar... Birgün mezun olup ta hayatın realitesiyle karşılaştığında beni daha iyi anlayacaksın..”

Evet, böyle dedi.. İki çocuğu vardı ve ailesine çok bağlı bir insandı...

Aramızdan ayrılmış, gidip devlet memuru olmuş bir arkadaş vardı. Hepimiz arkasından hain, uzlaşmacı gibi şeyler söylemiştik. O’nu da ziyaret ettim.

”Bak Haşan Abi” dedim. “Sen memur olunca, hepimiz sana çok kızdık. Hain dedik, uzlaşmacı dedik. Ama hiçbirimiz gelip sana birşey sormadık.. Söylesene, sen niye memur oldun?”

“Çocuklarım vardı İrfancım. Ev sahibim her ay benden kira almak zorunda. Gidip bir köyde yaşayamayız artık... Bizim piyasamızda, emeğin değeri yok İrfancım. Hiç bir iş, sözleşmeyle yapılmıyor. Hiçbir ücret alımları kurumadan verilmiyor. Yıllarca aynı saflarda slogan atanlardan biri bir mirasa konup iş-güç sahibi olunca, yanma aynı safta yürüdüğü arkadaşını alıyor ama hiçbir zaman ona emeğinin tam karşılığını vermediği gibi, arkadaşının kömürü yoksa bunu ruhu bile duymuyor...

Bizim değerlerimiz yok. Canlı değiller... Ötekilerin koyduğu ilkeleri de ciddiye almıyoruz. Belki de böylesi işimize geliyor. Bu yüzden ahlaksız bir piyasamız var.

Ben uğraşıp didindiğim, dindar olmayan bir çevrede alacağım ücretin bazen daha altında bir ücrete razı olduğum hakkımı istediğimde, bana bin dereden su getiriyorlardı. İdeoloji, sermayedarlarına ucuz iş gücü sağlıyor o kadar...

Ama burda kimse bana maaşımı vermek için bir sürü hava atamaz. Ne zaman alacağım, ne kadar alacağım, karşılığında ne yapacağım bellidir... Anladın mı? Eğer birgün İslam’dan kaynaklanan bir sosyal hukuk teklifiyle ortaya çıkanlar olur da ben onlara inanırsam, oyumu da onlara veririm.. İşte bu kadar... “dedi.

Adam.. HAKLİ Abicim?..

Bir zamanlar içinde bulunduğun bir grubun liderini gidip gördüm. Bir sürü insanı yönlendiren bu adam, kendi özel hayatında çok silik bir insandı. Hiçbir komşusunu tanımıyordu.

Saatlerce konuştum onunla.. Bir sürü soru sordum.

“Esasında, ben kimseyi yönlendirmiyorum İrfan Kardeş... Sadece onlara istedikleri şeyleri söylüyorum o kadar... Bana bu mevkiyi vermelerini ben istemedim... Karşılaştığım insanlara, güzel bulduğum, doğru bulduğum şeyleri anlatıyordum. Bir de baktım, etrafımı, gözlerini benim ağzıma dikmiş birileriyle dolu... Kendimi mecbur hissettim... Bunu birileri yapmalı. Madem ki benden duymak istiyorlar o halde üzerime düşeni yapmaya çalışayım.. İnanmadığım hiçbir şeyi de söylemedim..”

Evet, o da böyle dedi.

Evli ve bir çocuk babası bir ağabeyi ziyaret ettim. Çocuğu evin içinde kırk yaşında bir adamın ciddiyetini taklid ederek dolaşıyordu. Sözü dolaştırıp, çocuğa getirdim. Çocuğu üzerine konuşmaya başladık.

“Oğlumu, Furkan Taha’yı neredeyse tecrit etmiş durumdayım. Sokağa yalnız çıkamaz. Okuldan ben alır, Kuran Kursu’na götürürüm.

Hiçbir babanın konuşmadığı bir dilde konuşurum onunla.

—Söyle bakim Taha, kâfir kimdir?

—Eee, kâfir... şeydir..e.. Allah’a ortaklık yapandır.

—Olmadı! O dediğin müşrik. Hem yanlış söyledin; müşrik: Allah’a ortak koşandır. Yani Allah’ın dediklerini değil, başka şeylere uyandır. Kâfir de gerçekleri örten, gizleyen, saklayan demektir. Yalancı demektir, inkâr eden demektir. Yaa.

—Baba, bizim sınıfta bir çocuk var, birinin kalemini çaldı, inkâr etti. Kafir değil mi?

—Hayır, o sadece yalancı. Kafir, hırsızlık günah değildir diyendir.

—Haa..

—Peki, tağut kimdir?

—Tağut ta... Ben Allah’ım diyendir değil mi?

—Olur mu? Hiç, kimse; hâşâ ben Allâh’ım der mi? Tağut, Allah’ın bizden istediklerini bırakıp, O’nun istediklerini yapmamızı isteyen, bizi buna zorlayandır.

—Baba! Öğretmenimizin başı açık. Hem ne diyor biliyor musun? Ben nasıl istersem öyle yapın çocuklar diyor! Ya.. Bizim ört-men tâğut di mi?

—Ama sakın bunu örtmenine söyleme! Söylersen seni döver, sınıfta bırakır, polise söyler, polis te gelip beni hapse atar...

—Tamam... Baba, çocuklar Cehennemde yanmaz değil mi?

—Hayır. Allah çocukları çok sever...

—Baba, Allah annemle seni de seviyor mu?..

Hiç arkadaşı yoktu. Bitişik dairede dindar bir aile var ama, onlar da öylesine işte. Geleneksel filan.. Devletçi... Çocuklarının benimkiyle arkadaşlık etmesini istemezler... Kerata! Benden harçlık koparmak için; durmadan rüyasında kafirlerle savaştığını, onları öldürdüğünü, peygamberimizi gördüğünü söylerdi...”

Gidip, İlim ve Fetih Şuuru’nu Yayma gibi yurtları geceleyin basan deliler tanıdım Abicim.

“Kalkın ulan! Artık takunyalı burjuvalara iç güveysi damatlar olmanıza gerek kalmadı. Kalkın, Şeriat geldi!” diye haykırıyordu biri.

Evindeki havlulara, “Kadın havlusu”, “Erkek havlusu” diye yazan evliler gördüm. Gittiğim her evde, havlular beni tedirgin eder oldu. Karısı hastalandığında, çocuklarını bırakacak kimse bulamıyorlardı. Ama hepsinin haklı gerekçeleri vardı...

Ne tuhaf! Herkes haklı... Herkes haklı!..

Doğrunun ve yanlışın bu kadar birarada olması, bu kadar belirsiz olması mümkün mü?

Nurhan da haklı. “Sen ne yapmak istiyorsun İrfan?”

Bilmiyorum... Ama gitmesen olmaz mıydı?

İslâmî Harakiri.

Durmadan teoriler geliştiriordum. Küçük bir ayrıntı bile zih-nime bir düşünce sağnağı boşaltır olmuştu.

Örneğin evlilikler...

Anladığım kadarıyla bizim toplumumuzda evlilik, özellikle kızlar için bir yeniden doğuş.

Hep evliliğe hazırlanırlar. Evlilik bir milattır. Geri dönüşü olmayan bir son/başlangıçtır. Ve işte bu yüzden bir cennet olmak zorundadır. Mükemmel olmak zorundadır. Mükemmellikse çok kırılıgandır.

Bizim kızlarımızın tam kendinin bilincine varacağı yaşta baba ocakları bir cehennem haline gelmeye başlıyor... Kendilerine hayatın sırrını (!) kitapların yorumladığı inanma biçimi, baba ocağını katlanılmaz kılıyor onlara. Evlenmek bir çıkış yolu oluyor o zaman. Bazılarının aradıkları tek şey, dini iyi yorumlayan, “İsla-mi Kültür”ü iyi biri oluyor.

Toplumumuzda en modern kadın bile, ancak erkekler gibi davranabildiği ve ekonomik olarak belirli bir seviyeyi tutunabildiği ölçüde barınabiliyor. Bu ülke yoksul bir ülke. Kırk-kırkbeş milyon insan, kalan on-onbeş milyonu etiyle tırnağıyla besliyor. Hatta düşleriyle...

Yüzyılı aşkın bir süredir, durmadan zenginlik kültürüyle bombardıman edilen bir halkız biz.

Bize yabancı yüzler; mutlu, güleç, çıldırasuya eğlenen yüzler. Giysiler, çoraplar, kremler, şampuanlar, —hele de şampuanlar!— boyalar, ilaçlar, pafümler, arabalar, şarkılar, şarkılar...

Bizim için, bizimle, bizce gibi yakın duran, ama örneğin elektrik kesintisiyle sona eren; geride buruk bir eksiklik, şeytani bir koku bırakan bir bombardıman...

Zengin çocuklarının yaşamlarını soluklandıran markalar, şarkılar, alkol yada eroin gibi buhurdanların kokusu, bizde el kitapları ya da ağabeyler üretti galiba. Erkek gibi davranmak zorunda kalan —ne de olsa bir yerde okudukları hemen herşeyi erkeklerin yazdığı— kızlarda da ablalar üretti.

Bu toplum dışılarımızın büyük bir bölümü de son çıkış yollarının, yani evliliğin, bir cennet olamayacağı kuşkusunun korkunç itişiyile iflah olunmaz bir **hayat düşmanlığı** sürecine girdiler böylece...

Demek istiyorum ki, yer almamız gereken konumu bilemedik, kavrayamadık galiba. Aramadık. Yitirdik. Siyaset herşeyi siyaha boyadı.

Bu yüzden sözlerimiz ya da davranışlarımız, bizi ulaştırmaları gerekene ulaştıramadı. Herşey uyumsuzluğun görüntülerine dönüştü. Bu yüzden bizden sadır olan herşey; başkalaşan, gerçek olmayan, sonra dönüp bizi acıya boğan nedenlere dönüştü, dönüşür oldu.

Oysa insanlar binlerce yıldır yeryüzünde yaşıyorlar. Yaşadığımız herşey, belki de binlerce kez yaşandı yeryüzünde ve geriye bıraktıklarım sürüp giden dünya hayatına eklediler. Ama biz hayatla bağlarımızı koparttık. Binlerce yıldan süzülüp gelenlere yaslanamadık ve bu yüzden hep sallantıda durduk. Ve galiba, ah ki, çocuklarımıza aktaracağımız çok az şey var.

Biz... Biz belki de Allah'ın düzenlediği imtihan salonunun kaçağı, haylaz öğrencileriz. Diyorum ki... Bence karşılaştığımız olaylar, insanlar, çevremiz; bütün bunlar Allah'ın hakkımızdaki takdiridir. Yaratılıp, başıboş bırakılmayışımıza dair hükmünün üzerimizde gerçekleşmiştir.

Ana-babamız, kardeşlerimiz, komşularımız, sevgililerimiz, dostlarımız, düşmanlarımız, büyüklerimiz ya da küçüklerimiz; içine doğduğumuz hayatın karşımıza çıkardığı alternatifler; Allah'ın hakkımızdaki takdirinin unsurlarıdır. Doğuştan getirdiklerimizi kullanacağımız, içinde büyüyeceğimiz, doğrular-yanlıklar ya da ölçüler kazanacağımız alan bu. Kazandığımız herşeyi koruyacağımız, ya da kaybedeceğimiz alan bu. Bu alanın içinde iyi ya da kötü bir insan olacağız. Bu alanın içinde iyiyi ya da kötüyü hakedeceğiz. Bu alan bizim kendi oluşumuz. Yoksa yanılıyor muyum?

Yani, “kendini bilen Rabbin bilir.” espirisini biraz da böyle anlamaya başlıyorum. İnanığımız herşeyi öncelikle bu alan içinde “geçerli” kılmalı değil miyiz? Belki, hatta ancak o zaman hayat kazanır inandıklarımız, ancak o zaman gerçekten bizim hayatımız olur.

Oysa birçoğumuz, bu alanda birazcık engellendiği zaman, hemen “Hicret Müessesesi”ni işletmeye kalkıyor!

Mesela, başörtüsü yasağından sonra evlenmeye kalkışanların bir çoğunun nişanlıyken ayrıldıklarını, evlenenlerden de boşananlar ya da mutsuzlar sayısının azımsanmayacak kadar çok olduğunu öğrendim. Bir kaç tanesini buldum. Her iki tarafı da dinlediğim olaylar oldu. Defterime şunları yazdım:

Evlenmek niyetiyle tanışan İslamcı gençler, neden bir süre sonra birbirlerine katlanamaz oluyorlar?

Müslüman olmak duygusu, onlara sadece hayat bilgisizliğinden ötürü hep dinden konuşmak gereğini mi hissettiriyor?

Yoksa, yıllardır konuştukları, oluşturdukları dilin; hayati değil; kitabi, taktisyen, mücadeleci, stratejist filan bir dil olduğundan mı? Ama her nedense işte, sonuçta gövdeleri,

ruhları giriyor devreye ve ihtiyaç duydukları kur yapmak, beğendirmek ve beğenmek gibi şeyleri, birbirlerine İslamcılık yaparak gideriyorlar.

Rol yapıyorlar... Bir arkadaşımın ifadesiyle: .

“Biri veli olmaya çalışırken, öteki peygamber olmaya başlıyor...” Bu arada birlikte yaşayacak olmanın hiçbir şartını konuşamıyorlar. Hayati olan şeyler düşük, hafife alınması gereken şeyler oluyor. Anne-baba hukuku ile unutuluyor. Ne de olsa bağımsız, kişisel çabalarıyla bilinçlenmiş ve İslam’ın Kurtuluş Yolu olduğuna inanmışlar.

Böylece, sadece arzuların itışı ve sözlerin büyüyle birleştiriyorlar hayatlarını ama bu kez de hayat, bütün gerçekleriyle çullamıyor üstlerine. Artık yalnızlar da. Her ikisi de kopmak zorundalar uydukları arazilerden. Ama bu çevrelerinden kopuş, tek başlarına yaşadıklarında kendilerine gerekecek hiçbir bilgi ve melekeyle donanmadıklarından, onların yıkılışı oluyor. Çevrenin tasdiğiyle ayakta duran değerler, çevreden kopunca çözülüyor...

Birbirlerine koşmuş bu iki genç, birbirlerinden de kopup, kendi içlerinde birer çözülüşü yaşıyorlar. İşte o zaman, her ikisinin de yaslanacakları, tutunacakları güçlü insanlara ihtiyaçları var. Çevrelerine baktıklarında, yekdiğerinden başka kimseyi bulamıyorlar. Biri. diğlerinden bekliyor; anlayışlı olmasını, güçlü durmasını... Beklediklerini göremiyorlar. Yirmidört saat birlikte olan ve mahremiyetin ötesinde yaşayanlar ne kadar rol yapabilirler ki!

Sükût-u hayâl...

Katlanamaz oluyorlar birbirlerine. Belki de aslında katla-namadıkları, ötekinde gördükleri kendileri.. Öfkelenedikleri, hakaret ettikleri, hatta saldırdıkları kendileri. Ötekinde beliren kendileri. Birbirlerine yaptıkları katlanılmaz dini vaazlarla intikam aldıkları, evlenmeden önce gövdelerine **doldurdukları ağır İslamcılık belki de. Birlikte onarmak ya da sabredip; çözülüşlerinden geriye kalanlarla yeniden hayatlarını kurmak yerine, hırçınlaşıp paniğe kapılıp, ne var ne yok, kırıp-döküyorlar...**

Çünkü zaten hep aceleci oldular: Erken büyüdüler gidişatı değiştirmeye şartlandılar, hep telaşla, abur cubur topladılar, toplanması gerektiğine inandıklarını ya da önlerine çıkanı.

Bu, onların seçimi miydi yoksa ülkenin, dünyanın, ya da ne bileyim; göçetmek, köklerinden kopmak, üniversite kazanmak gibisinden sonuçlarla hep sürüklenmelerinden mi böyle oldu? Ama oldu işte. Bu böyle. Bu, ne zamandan beridir böyle?

Birbirlerini hemen değiştirmeye kalkıyorlar. Ama değiştirmenin zorla olamayacağı, zorla güzelliğin olamayacağı gerçeği; kendi hayatlarında çarpılıyor suratlarına... Keşke daha önce çarpılsaydı bu gerçek!

Beraberlerinde sürükledikleri şeylerle, kavuşmuş iki ırmak... ya da SELdiler... Getirdikleri dibe çöker, duru bir su kalırdı; sabretseydiler, kendilerine katlanabilseydiler..

Geriye duru bir göl kalacaktı, içinde balıkların yüzdüğü, üstünde nilüferlerin açtığı...

Ama dalgalanıp, çalkalanıp durdular. Anne yok, baba yok, hayati bağlar kurulmuş bir çevre yok, onlara denk düşen bir örf yok! canı sıkılan cansıkıcı; yıkılan, yıkıcı oluyor.

Sonra da... İntiharın yeni ve İslami şekilleri aranıyor. Kuran ve sünnete en uygun intiharda karar kılıyorlar.. Boşanıyorlar. Galiba şimdi aramızdaki müzmin bekarları anlıyorum..

Evlenenlere bakıp ürktüler. Üzgüvensizlik dal budak saldı şuur altlarında ve her geçen gün daha çok ihtiyaç duydular: Bir şeylere ait olmaya, kendilerini adamaya...

Adamak, boğuşmaktan kaçmanın bir yolu belki de...

Ama yine de herkes, vardığı noktayı bir şekilde haklı kılıyor.

Buna ihtiyaçları var.

Belki de Nurhan gitmekle en-iyisini yaptı.

Dönülmez bir noktada İslami bir harakiridense böylesi daha iyi oldu... Belki yeniden ve doğru bir noktadan başlarız...

Kimbilir? İnşallah,..

Peki şimdi? Salonda, kitaplığımızın karşısına yere oturmuş, bir yandan Nurhan'ın ağladığı günkü yüzünü kafamdan atmaya çalışıyorum, bir yandan kitapların isimlerini okuyorum. Dizlerimi karnıma çekmiş, ellerimi kavuşturmuş öylece otururken; kitapların bana baktığını, karşılarında küçüldüğümü, derme-çatma rafların üzerime yıkılacak birer heyûlâya dönüştüğünü düşünmeye başlamıştım. Gözlerim açık, kâbus mu görüyordum? Yoksa İbrahim'in yanında noktalanacak bir sürece mi giriyordum?

Adları, öykümüzü anlatıyordu kitapların.

Kitapların adında saklıdır hikâyemiz.

insan: Bu Meçhul ve İnsanın Kökeni nedir?

Bir Değirmendir Bu Dünya ve sıra bize gelmişti. Yaratılış Gayemiz ve Vazifelerimiz nelerdi? Gençliğin Izdırabı'ydı bu. Gençliğin Ruhi ve Manevi Problemleri vardır. Bu Ül-ke'de Yaşamak zorundaydık. Bu Ülke, Yağmalanan Ülke Türkiye'ydi. Yani bu ülke Dikenli Bir Yol'du. Yolda da İşaretler ve Akıllı Karışıklıklar İçin Kılavuzlar vardı. Yoldaki İşaretler'i izledik. İşaretler ve Sorular, bizi Cevaplar'a getirdi. Yollar vardı ama Duvarlar da vardı. Gerçi, Her Duvar Bir Kapıdır ama Denize Açılan Kapı hangisiydi? Modern İnsanın Çıkmazı'ydı bu. Çağdaş Temel Konular, Çağdaş Fikir Akımları, ve İnançlar vardı.

Ve Göçmenlerin Kimlik Arayışı, Yolların Ayrılış Noktasında İslam'ı buldu. İşte bu, Karanlık Gecelerin Nurlu Sabahıydı. Bir Vicdan Uyanıyor'du. Din Bu'ydu. İslam'ın Çağ-rısı'nı duyduk ve Huzur Sokağı'na yani İslama İlk Adım'ı attık. Bunun adı, Şeytanizme Rağmen İslami Uyanış'tı. Yaşayan Cahiliye içinde Yeni Bir Nesil Yeni Bir Toplum doğuyordu, doğmalıydı. Özlenen Şafak, İslam Toplumu'ydu. Ama önce, Müslüman Olmam Neyi Gerektirir'di? Örneklerle İslam Ahlakı edinmeliydik ve Peygamberimizin Hayatı, Sahabe Hayatından Tablolar gerekliydi bize. En azm-

dan, Ana Hatlarıyla İslam Hukuku'nu, Ana Hatlarıyla İslam Ahlakı'nı, Ana Hatlarıyla İslam Felsefesi'ni öğrenmeliydik. Doldurduk ceplerimize, Cep İlahi Kitabı'm, Cep Şafii İlmihali'ni, Cep Boyu Kur'an'ı. Niçin Allah'a İnanıyoruz dedik ve Kur'an'm Gölgesinde bulduk hakikati. Gördük ki İslam: Fikir-Hareket-İnkılap'tan ibarettir. Önce fikir dedik: Müslümanca Düşünme Üzerine Denemelerde bulunduk ve İslam Dünyasında Düşünce Sorunlarıyla tanıştık. İslam'da Helaller ve Haramlar nelerdir? İslam Prensipleri nasıldır? İslamda Sosyal Adalet nasıldır? İslam Toplu-munda Dayanışma nasıl olacaktır? İhya-i Ulumi'd^-Dinin gerekliliği hangi boyutlardadır? İslam Hukukunda Zaruret Hali nasıldır? Kur'an'm Öngördüğü İnsan kimdir? Hepsini öğrendik.

İslamda Tenkit ve Tartışma Usulü'ne uygun olarak, Müslüman ve Para, İslam Ekonomi Doktrini ifade edilmeliydi. Alışverişte Vade Farkı ve Kar Haddi neydi? İslam'da Hükümet nasıl oluşurdu? İslam Devleti olur muydu, olursa İslam Devletinde Mali Yapı, İslamda İş ve Ücret hukuku, İslamda Emek ve İşçi-İşveren Münasebetleri nasıl olurdu? Çağdaş Ekonomik Meselelere İslami Yaklaşımlarda bulunulmalıydı. İktisadi Kalkınma ve İslam, Para Faiz ve İslam; nerede, nasıl ve niçindir? Faizsiz Banka olur mu olmaz mı? Bunun yanında İslam'da Şura nasıldı?

İslam'da Dört Evlilik ve Resulullah'm Çok Evlenmesinin Sebepleri de bilinmeliydi.

Cinlerin Esrarı, Ondokuz Efsanesi'yle çözülebilirdi.

Ama tabii, Müslümanlar Gayri Müslimlere Nasıl Davrandı ve nasıl davranacaktı, bu da önemliydi. Emperyalizmin Özellikleri de Bize Ne Oldu'ğunu ortaya çıkaracaktı. Bu arada ideolojik Savaş Ajanları'na da çok dikkat edilmeliydi. Beynelmillel Yahudi, Yeryüzünün Lanetlileri'ydi ve Tanrıların Arabaları Ne Demekti? İnsanın Dört Zindanı vardı ve bir de Yenilenme Bilinci'ne ihtiyacı vardı. Ruh Terbiyemiz de bizi Aydınlıklara Doğru yürütecekti.

Bu Meseleler ve Çözümleri, Modern Dünyada Geleneksel İslam'la çok zordu. Ancak Rabbani

Toplum'la İstikbal İsla-mm'dı.

Medeniyet ve Modernizm, birer dindi. Öyleyse, Dine Karşı Din!

Vakti Kuşanmak gerektir, Yavrulara Din Dersleri, Kızlar İçin İrşad!

Böylece az çok Davet Yolu belirdi. Ama İslama Davet Metodu açık-seçik olmalıydı. Davetin Esasları konmalıydı. İslam Genç Davetçileri'ne, Dava ve Davetçinin Hatıraları aktarılmalıydı. Konuşmalar, Allah Erine Hitabeler yapılmalıydı.

Red Yazıları yazılmalıydı. Bu yazılar Sakıncalı Yazıları olmamalıydı ki Faydasız Yazılar olmasın. Sonuçta İslami Hareket başladı. Kelam Açısından İnsan ve Fiilleri değil, İslami Hareketin Dinamikleri konulmalıydı. Rasullerin Yolu, Toplumsal Hareketlerde Yöntem'in kaynağıydı. İslam'ın Evrensel Çağrısı duyurulmalıydı.

Müslümanların Dünü Bugünü Yarını anlaşılacaktı. İslam Medeniyeti'nin Geleceği, Mehdi ve Altın Çağ'dı.

Sonra birden, İslam Devrimi oldu ve İran'la Hikayemiz başladı. Bu arada, Mekke'ye Giden Yol, İpekyolundan Afganistan'a uzandı. İran'a Nasıl Bakmalı, Tekfir Olayı'nı nasıl çözmeli ve Örgütteki Casusları nasıl ortaya çıkarmalıydı? Ama şurası kesindi ki Yitik Cennet, Devrim'di.

İslam Savaşçısına Notlar, Mücahideye Notlar, verilmeliydi. Devrim ve Terbiye şarttı. Bombacı Parmenides'ler de gerekliydi.

Ben Bir Müslümanım ve Müslümanca Yaşamak zorundayım dedik. Bu da Allah'tan Başkasına İbadeti Red demektir. Öyleyse, İslamın Siyasi Yorumu yapılmalıydı. Çağdaş İslami Siyasi Düşünce gerekliydi bize ve Dört Mezhebin Fıkıh kitabı, Günümüz Meselelerine İslami Çözümler getiremiyordu. Muhammedi Sünnetin Aydınlatılması gerekiyordu. İctihad neydi Müçtehid kimdi? İmamlar ve Sultanlar bir din getirmişlerdi. Ama Bu Din Benim Dinim Değil'di. Bize, Kuran Eczanesinden Kurtuluş Reçetesi lazımdı. İyi ama Kur'an'ı Nasıl Okuyalım, Nasıl Anlayalım?

Kur'anda Dört Terim vardı. Temel Kavramlar'dı bunlar. Kelimeler ve Kavramlar bize yeni ufuklar açtı: Tevhid ve Şirk'ten ibaretti tarih ve Her Nemrud'a Bir İbrahim isterdi, Tağutlar Hükmedince, Cihad icab ederdi. Hak Batıl Savaşının Tarihi Serüveni buydu. İşte Rabbanî Yol ve Sünnetul-lah!

Dünden Bugüne Şeytan ve Dostları, İslamı Yıkın, Müslümanları Mahvedin demişti.

Çağdaş Kavramlar ve Düzenler, Marksizm ve Diğer Batı Düşünceleri, Yahudi Meselesi, Evrim Teorileri, Şeytan Rivayetleri, Taşlaşma ve Çağdaşlaşma; bütün bunlar Yirminci. Asrın Cahiliyeti'ydi. Asrın Getirdiği Tereddütleri yenmeliydik. Biz Hangi Dünyada Yaşıyoruz dedik. Ya Yeni Bir Dünyaya Uyanmak gerekiyordu ya da Gelin Bu Dünyayı Değiştirelim!

Modernleşmek mi, İslamlaşmak mı, İşte bütün mesele! Aydınların Din Saptırması ve Bilgisiz Müslümanların İslama Zararları vardı.

Bir yandan, Günümüz Meselelerine Fetvalar üretmeliydik, bir yandan da Çağdaş Müslüman Kimlik

Krizi'ni halletmeliydik. Resul (s.a.)'m Kıymetinin Büyüklüğü ortaya konmalı, Müslümanların Gerilemesiyle Dünya Neler Kaybetti, anlatılmalıydı. Coğrafi Keşiflerin İç Yüzü gösterilmeliydi. İslam Dünyasında İngiliz Emperyalizmi vardı. İslam Etrafındaki Şüpheler giderilmeliydi. Bir Başka Açıdan Kemalizm de incelenmeliydi.

Yaşadığımız Günler, Furkan Günleriydi.

Yaşadığımız Çelişkiler i, Vahyin Kılavuzluğu Altında çözecektik. Kendini Mahkum Eden Batı, İslafnm Vaadettikle-ri'yle Kurtulan Toplum'dan dersini almalıydı.

Allah ve Modern İlim, Modern Bilimin Arkaplanı, İlmin Işığında Darwinizm, Bilgi Bilim ve İslam açıklanacaktı. İslam Açısından Sosyalizm, İslam Kapitalizm Çatışması, Teknolojinin Ötesi bilinmeliydi. Gündemdeki Konular öğrenilmeliydi.

İslami Devlet, bir Yürek Devleti'ydi. Kim Savaşım Verebi-lir'di? Sehpalarda Hayat Var'dı ama Mücahid Kim'di? Üstelik Yumurtayı Hangi Ucundan Kırmalı'ydı?

Dosyalar'a bakıldı: Açe Sumatra Dosyası, Sokoto Dosyası, Patani Dosyası ışık tuttu: İslam Savaşçıları, Devrimin Çakıl Taşları'ydı. Bir Namludur Yüreğim demeliydiler. Ve Ci-had Köfte Salonu'nda yemeliydiler.

Ve Güçlenen İslam'ın Yankıları duyuldu.

Yüzlerce İnsan, Sahneden Mabede, Yeşilçam'dan Kabeye, Zilletten İzzete Zulmetten Nura döndü.

Gerçek İslam konuşuyordu: Çağaş Truva Atı Demokra-si'den çıkan askerler, Medeni Vahşet işlemişti. Batılılaşma İhaneti'ne karşı da Surat Asmak Hakkımız'dı. Darü'l-İs-lam, Darü'l-Harp olmuştu!

Ülkemi Arıyorum. Özal'm Günah Galerisi Türkiye Nereye Gidiyor? Demokrasi Risalesi'nde Laiklik bizi eziyordu. Ama biz, Var Olacağız Eylülere Rağmen dedik. İnsanlığın Dirilişi, Aydınlık Savaşçılarının İdeolocya Örgüsü'yle mümkündü.

Derken, Davet Yolunda Engeller başladı.

Kılık Kıyafet ve İktidar, Başörtüsü Yasağı nı getirdi. Zaten Doğuda ve Batıda Din Devlet İlişkileri hep böyle değil miydi? Öz Yurdunda Garipsin! Müslüman Kızın Din Kitabı, Müslüman Kadının Fıkıh Kitabı aşılanıyordu.

Dokunmayın Bacıma!

Bacımanın Gözyaşları Ne Zaman Dinecek?

Ayağıma Zincir Vurmak Niye?

Sitemler, Figanlar ayyuka çıktı. Kadınlara Hitap edildi. Kültürümüz ve Kadınlarımız açıklığa kavuşturuldu. Kadının Yeri anlatıldı. Gazeteci Mehmet, Haberlerin Ağında'ki İslam'ı kurtarmaya

çalıştı.

Çağımızdaki Kadın Sorunu: Sistem İçinde'ydi.

Kadın. Kadının Çıkış Yolu neydi?

Kadın Nedir'di?

Sonra yasak kalktı ve Mahkum Duygularla inleyen kızlara, Güvercin Gerdanlığı takıldı.

Sonuç: İslam'da Kadın Tesettür ve İzdivaç!

Değişik Evlenme Adabı örnekleri çıktı.

Davet Yolunda Dökülenler de oldu. Ne de olsa herşey, bir Heyelan gibiydi.

Maznun Minyeli Abdullah'ın Tarihçe-i Hayat'ı, Bebeğimi Büyütüyorum'la devam edecekti... AMA birden, Sarıldığım Soğuk Bir Ceset demeye başladı.

“Sesim Bana Yetmiyor!” dedi.

Baktı ki, Siyah Deri, Beyaz Maske; maske düşünce, İslam'da Talak'm hükmü başgösterdi.

Kar Gibi Eriyeceğiz diye inledi Abdullah. Hicret Günleri, Dullar Kampı başladı.

Aynada Batan Güneş miydi bu, Sistemin İntikamı mıydı? Kader Kapımı Çaldı,

Ayrılık Benimle Kaldı,

Ruhumda Darp İzi Var,

Derdimi Seviyorum

demeye çalıştı ama, Öfkenin Sonbaharı gelmişti... Şafakta On Gün kalabilmişti Abdullah.

Yükseliş ve Çöküşün Sebeplerini düşündü.

İslami İdealler ve Gerçekler, Yanık Buğdaylar bırakmıştı geriye.

Ümmet yıkılıyordu. Ümmeti Yıkan, İthal Çözümler miydi onu da bilmiyordu.

Ama artık ne Feteva-i Flindiyye coşturuyordu onu ne de Ali Haydar Elifbası.

Öze Dönüş, Yitik Benlikle tanıştırmıştı onu.

Guruba Yaklaşırken, “Ana!..” dedi Abdullah: “Anne-Baba Biz Suçluyuz!” dedi.

Bunca Tuğyan, Bunca Issızlık!

Şimdi Ağlamak Vakti Abdullah!

Kimse aldırılmıyordu ona.

Terleyen Duvarlar içinde “Bize Nasıl Kıydınız?” dedi kendi kendine...

Bir Başkaldırının Anatomisi, İsyân Eşiği’nde yığılıp kalmıştı.

“Ertelenen İslami Hayat” diye bir kitap okuyordu Abdullah...

—Abicim abicim, siz hepsini okudunuz mu bu kitapların? Sıratında **BİRKAÇ** İnsan’ız ama kitaplarımız **PEK ÇOK**.

Bir Neslin Gözyaşları bunlar...

Ama olmuyor, yıkılmıyor namussuz!

Zaman kötü diyoruz. Cahili bir toplum bu. Tağutun egemen ol-duğu bir ülkedeyiz ne yapalım? Sistem bozuk.

Bizi hep sistem bozuyor.

Bizi tağut parçalıyor. Cahili toplum bizi mecbur ediyor.. Şartlar böyle.. Ne yapalım yani?

Öyleyse tekbir!..

Haydi sistemi bozalım, düzeni yıkalım, cahili topluma tebliğ yapalım, bilinç aşılalım, şuurlu müslümanlar çoğalsın...

Nasıl olacak bu iş? Toplanalım, örgüt kuralım, vakıf kuralım, “İslami Çalışmalar” yapalım, dergi çıkartalım, geceler, mitingler düzenleyelim, “İnkılabi” gösteriler yapalım...

O zaman ne oluyor? Öğrendiğimiz herşey bir malzeme olup çıkıyor. Kitapları bilinçlendirmek için okuyoruz, insanları örgütümüze sokmak için bilinçleniyoruz, örgütümüz, kendimizden vazgeçmemiz için var..

Ama olmuyor! Yıkılmıyor namussuz! Elimize geçen, sadece bir sabit fikir, bir de sadece bizim anlayabildiğimiz ve tabii sadece kafalarımızda yeri olan bir dil. Ha bir de bakıyoruz, yıkamadığımız sisteme kendimizi o kadar kaptırmışız ki, ona benzemeye başlamışız. Hörgüçten yiyoruz. Yalan söylüyoruz, iftira ediyoruz, kazıklıyoruz, dedikodu yapıyoruz ve hepsini kitabına da uydurmak zorunda kalıyoruz. Kendimizi o kadar idealize etmişiz ki,

hata yapmamız imkansızlaşıyor.. Kitabı kemirmeye başlıyoruz..

Sistemi yıktığımıza yerine koyacağımız bir şey de yok ki! Bunu o zaman düşünürüz dersen abicim, ya bir şey koyamayanlar, asla yıkamayacaklarsa?

Mesela abicim, sen çözebildin mi: Bu halk niye bütün yıl boyunca dünya için çalışır da sadece bir gün; o da farz olmayan bir bayram namazı için camilere doluşur? Cahilliğinden mi? Öteki vakitlerde farzları bilmediğinden mi?

Neden durmadan daha çok eşya alır insanlar, neden “satın almamıyacak vicdan yoktur” derler?

Ben bunu çözemiyorum... Neden bunca zamandır konuşuyoruz da dinletemiyoruz? Ben kendimce bir takım sebepler araştırdım. Bak mesela:

Bütün düşüncelerimiz ölümlerin düşünceleri...

Onlardan kalan şeyler. Ama onlar öldüler. Gerçekleştirdikleri şeyler, yalnız onlara yaradı. Gerçekleştiremedikleriyse onların sorunu.. Neden onları biz gerçekleştirelim?

Bizim kendi hayatımız yok mu? Aramızdan çıkıp yazanlar, konuşanlar, bu ölü düşünceleri çoğaltmaktan başka o kadar az yeni şeyler söylüyorlar ki!.. Bana., canlıların düşünceleri gerek... Canlı düşünceler... Konuştuğumuz hiç birşey anne-babamıza anlatabileceğimiz şeyler değil! Korkunç birşey değil mi bu? Okuduğumuz her şey tercüme edilmiş ithal edilmiş... Tıpkı karşı çıktığımız herşeyin ithal edildiği gibi...

Üç sözümüzün biri Allah. O'nu unutmadık sanki ama neden kendimizde değiliz, neden kendiliğinden değiliz? Neden yalpalayıp duruyoruz abicim? Kur'an'ın dediği gibi, Allah'ın bize kendimizi unutturması için bir neden yok gibi ama neden bu böyle?

Bana durmadan ölümü telkin ettiniz. Nasıl ölmem gerektiğini, ne için ölmem gerektiğini filan...

Peki, hayatım olmazsa, nasıl ölümüm olur, ölümüm olur mu hayatım olmazsa abicim?..

Hep tepki yön verdi bana. Sevgilerim, ilgilerim değil.. Neden?

İlgilerimi bastırdım, sevgilerimi törpüledim...

Nefretim ve tepki gücüm kışkırtıldı...

Tepki, bütün doğamı kaplayan bir dolaşım sistemi oldu...

Halkı bilinçlendirmek, gerçek dini tebliğ etmek, nedense balık avlamaya benzemeye başladı. Balık avlamanın, hele hele devrim yapacak bir çoğunlukta balık avlamanın en iyi yolu, suyu kurutmaktır değil mi abicim?

Ama bizim bütün yaptığımız suyu bulandırmak galiba...

Çünkü her geçen gün, önümü, sağımı, solumu görmekte, kavramakta zorlanıyorum...

Üstelik, suyu bulandıran bu bir avuç kumun içindeki ben, çok yalnız olduğumu da görüyorum...

Hem, elimizdeki balık avlama tarifeleri de sanki başka sulara göre. Mesela, ırmağa ilişkin tarifeyle,

gölde balık avlamaya çalışıyoruz galiba... Ne bileyim işte, bir tuhaflık var bu işte...

Siyasetten, kavgadan, zalimlerden başka, konuştuğumuz o kadar az şey var ki! İnsanın kendi dertleri de var. Mazlum zulümle, millet devletle smaniırken, tek tek her birimizin de sınındığı şeyler var. Ama pek azımız bir diğerine dertlerini açacak kadar yakın. Bu yüzden çoğumuzun dertleri içini kemiriyor. İçi içini yiyor ve tüketiyor içi. Boş tencerelere dönüyoruz sonra: Çok ses çıkaran boş tencerelere!..

Bana, “anladın mı” diyorsunuz! Her söz, “anladın mı” diye bitiyor. Anlamak gerektiğinden dem vuruyor her kitap.

Bana gereken anlamak mı, inanmak mı? Anlamakla inanmak arasında bir fark yok mu? Ya anlatmak? Neye yaradı anlatmak?..

Zemin o kadar kaygan, herşey o kadar yerli yerinde değil ki! Hiçbir şey, hiç bir kimse asıl yerinde, bulunması gereken noktada ya da konumda değil. Kimse ağırlığı, hacmi kadar yer kaplamıyor.

Kapalı bir mekanda gibiyiz ama minderler, koltuklar, kütüphane bölümü, mutfak bölümü, yatak bölümü gibi fonksiyonları olmayan, bunların oluşmadığı bir mekan bu. Herşey, uluorta-heryerde.

Bu yüzden mekanın bir büyüğü yok. Dünyamıza giren, bizi tercih eden biri, herşeyle yüzyüze geliyor anında. Mesela kimse onu mindere buyur etmiyor. Adam girer girmez hem minderi, hem yatakları, hem mutfağı, hem çöpleri görüyor. Herkes herşeyi yapıyor. Herşeyden anlıyor, herşeyi konuşuyor, herşeyi düşünüyor.

Yataklar yemek kokuyor, kitaplar çöp kokuyor!

Daha öğlen namazının kaç rekat olduğunu bilmeyen bir insan, bir anda “**Çağdaş İslami Siyasi Düşünceye Tarihsel Arkaplandan İstinbat Edilen Mütalaalar Meselesi**” gibi bir tartışmada buluyor kendini...

Bilimsel bir konu, filimsel bir dergide tartışılıyor...

“Hristiyanlar cennete girer mi, girerse miras ayeti mensuh olur mu” tartışmasıyla ilgili olarak, nedense bir panel ya da seminer düzenleniyor. Ve bu seminer için herkese bilet kesiliyor. Müslümanların düzenlediği bir panel oluyor bu ve herkesi son derece ilgilendiriyor! Bilimsel bir konuda bir teorisi olan insan, organizasyonlar düzenleyerek ekmeğini kazanan birine başvuruyor!

Piyasa diye birşey var! Pİ-YA-SA!..

Okullarımız, kütüphanelerimiz, dergahlarımız yok; piyasamız var! Bütün ihtiyaçlar piyasadan gideriliyor! Kur'an'ın anlaşılmasıyla ilgili bir sorun, bir fırından ekmek alınır gibi kârhaneler-den, dükkanlardan tedarik ediliyor. Bu tür ihtiyaçları karşılayacak bir dükkanı da ancak sermayesi olanlar açabildiği için, *en ahlaki ya da vicdani bir konu, inanılmaz bir şekilde ticari bir faaliyete tahvil ediliyor.

Benim babamın, yalm-kat iki büklüm elde edebildiği üç-beş kuruştan bana gönderdiği ev kirası ya da

otobüs bileti parası için, sırf o üç kuruşa yönelik müesseseler kuruluyor.

Kuranların insandan, toplumdaki anlayan ehil kişiler olması gerekmiyor... Ekonomiden anlaması yetiyor abicim!

Dergilerimiz, “Aylık siyasi, edebi, kültürel, ilmi, içtimai, aktü-alite” dergisi oluyor...

Belki de bu yüzden hiçbir şey derinlemesine kavranamıyor abicim, ne dersin?.. /

Ne yapmalıyım ben abicim? Hadi cevap verin, nasıl tarif edebilirim kendimi? Sizin anlayacağınız türden bir soru mu sormalıyım?

NE YAPMAMIZ GEREKİYOR?

—Müslümanların kendilerine karşı stratejisi ne olmalıdır? —Tavrımız ne olacak?

—Müslümanların yapmaları gereken en gerçek hakiki hayırlı fayda sağlayacak ve İslami endişeden kaynaklanan, Kur’an ve Sünnet’e uygun Rabbanî metodla uygulanacak, tevhidi uyanışa vesile olacak, ihlaslı ve gerçek manada şer’i amel ne olmalıdır?..

Yani hiçbir şey bizde oturmuş değil. Yanlış yaklaşıyoruz değerlerimize; bizi biz kılacak, yaratılışımıza karşılık gelecek değerlere ki oturmuyorlar bizde. Bu yüzden sözlerimiz çelişkili, bu yüzden hep sloganlara rağbet ediyoruz..

Çünkü sözlerin en çelişkisi sloganlardır.

Bu yüzden aramızda münafıklar, sahtekarlar, bezirganlar rahatça cirit atıyor, hatta biz her an yanlışlıklarımızı kitabına uydurmak için olmadık mekanizmalar geliştiriyoruz... “Put” kıralım derken, sık sık “pot” kırıyoruz...

Siz şu ayeti nasıl anlıyorsunuz abicim?

“Ey inananlar, Allah’ın ve Resulünün önünde ileri gitmeyin. Allah’tan korkup-sakın. Çünkü Allah işitendir, bilendir...” [Hucurat/1]

6/14/2023.

Bak abicim, ben başkaları için hayatımı malzeme toplayarak harcamaktan bıktım. Bir malzeme olmaktan da bıktım. Kendimi tanımak istiyorum. Yaratılışımı bilmek istiyorum. Başlangıç ve sonsuzluk çizgisindeki yerimi, kendi yerimi bilmek istiyorum. Belki o zaman hayata katacağım bir şey olacak. Belki o zaman konuşmaktan, sözlerim yüzüme çarpılınca bağırmağa başlamaktan ya da sözlerim yüzüme çarpılmasını diye esnek, anlaşılmaz diller konuşmaktan, kurtulabilirim..

Tanrı değilim ben!

Ölümün ilüzyonu
Tek wahne gıdesdi
11/11/2011
kartın

Ben konuşmak değil, göstermek, üzerimde görmek istiyorum. Benim olduğuna, benden menkul olduğuna emin olmak istiyorum.

Taktikler, stratejiler, reçeteler icat etmekten bıktım, keşfetmek istiyorum. TANRI DEĞİLİM BEN!..

İcatlara uymak, kimseyi kendime itaat ettirmek istemiyorum.

Üstelik galiba korkağım ben...

Öğrendiklerim bana sadece acı verdi. Ben de acı çektirdim. Ne deve, ne kuş olan bir devekuşu gibi, kafamı metodlara, kurallara reçetelere gömmekten bıktım. Ne istemem gerektiğini KEŞFETMEK istiyorum...

Belki o zaman ne istediğimi bilirim ve belki o zaman herkesin anladığı bir isteğim olur...

BU PARKAYI ÇIKARTMAK İSTİYORUM...

$\setminus_0 \{ i \wedge \wedge f, C$

TANRI..DEĞİLİM BEN!

Paşa

Benim keşfetmeye ihtiyacım var, hissediyorum bunu. Beni bütün insanlara bağlayan bir şey var içimde, evrenimde: Bir öz, bir ışık. Doğduğum andan beri ruhum yürüyor benim. Bu yürüyüşe katılmak istiyorum.

Bütün dinler, bütün insanlar bu yürüyüşle var, bu yürüyüşle anlamlı; hissediyorum bunu.

Siz bana “dur” diyorsunuz. Varılması gerekenler bunlar diyorsunuz. Hakikat bu diyorsunuz. Ama nasıl olur?..

Ruhum yürüyor benim. Yürümek istediğini hissediyorum. Yoksa nasıl koparım ondan? Ama kopmuşum işte! Durmak kopartmış beni... Görüyorum bunu.

Bütünüyle katıldığımı hissettiğim; haşyet, coşkunluk duyduğum715üran hücrelerimle anlamını hissettiğim o kadar az davranışım var ki! Ancak topluca ya da kışkırtmayla ya da araziye uyararak

katılıyorum. Hem herşey çok eskitilmiş, kullanılmış gibi! Bu yüzden heyecan verici şeylerin sayısı her geçen gün daha bir azalıyor. Galiba artık şöyle düşünüyorum: Durmadan gereklilik-lerin konuşulduğu bir yerde, bir uyumsuzluk var demektir. Ve uyumsuzluğun olduğu yerde, gereklilikler gerçekleşmeden eskitiliyorlar. Siz ne dersiniz abicim?

“Bu Kuran bir hatırlatmadır” diyor Allah. “De ki: Gelin sizinle bir kelimedede anlaşmaya varalım” diyor...

Bana sanki biz, Allah’ın bize sunduğu işaret levhalarının altında bekliyoruz gibi geliyor...

Hayır.. Hayır..

Bir bilge’nin tebessümü gerek bana, bir bekleyenin somurtuşu değil. Yürüyenin kararlılığı, canlılığı gerek bana, kazık çakan’ın “hmk”ları değil] Hem zaten kazık bir türlü yere saplanmıyor. Yer acayip kaygan, balyoz çok ağır. Hesaplanamayacak kadar ağır. Biz de hırslanıp duruyoruz. Kazık saplanmadıkça hırsımız, telaşımız artıyor.. Sakarlığımız artıyor..

Birbirimizin kafasına çarpıyoruz balyozu. Birbirimizin beynini dağıtıyoruz!

Gücümüz tükenip te arasına dinlendiğimizde, bir yandan da çok önemli bir şey yaptığımız ifadesini yüzümüzden eksik etmemeye çalışıyoruz. Çıkartın şu maskeleri, şu sert, herşeye sahip, tanrısal ifadenizi çıkartın. Altındaki kendiliğimizi görmek istiyorum.

Bana bir ışık tut!..

Ey Allah’ın, Ey Yaratan’ın sözü! Bir ışık tut bana!

“Sana da senden önceki kitapları doğrulayıcı ve onlara bir Şa-hid olarak Kur’an’ı indirdik. Öyleyse aralarında Allah’ın indirdikleriyle hükmet ve sana gelen hak’tan sapıp, onların istek ve tutkularına uyma. Sizden her biriniz için bir şeriat, bir yol-yöntem kıldık. Eğer Allah dileseydi sizi bir tek ümmet yapardı. Ancak bu, size verdikleriyle sizi denemesi içindir. Artık hayırlarda yarışınız. Tümünüzün dönüşü Allah’adır. Hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz şeyleri size haber verecektir.”

[Maide/48]

Durmadan reddetmekten sözediliyor. Sorgulamaktan, karşı çıkmaktan.

. “La” diye başlıyoruz konuşmaya ve “ah” diye bitiriyoruz.

“La” diye başlayıp, “ah” diye bitirirken elimizin boşlukta kavramaya çalıştığı şey ne? Nedir o elimizden kaçan?

Elimizi hırsla açıp-güçle kastığımızdan anlaşılana o ki hırs ve güçle ilgili bir şey bu. Gerekli olanın güç olduğunu mu sanıyoruz?

Cennet özlemimiz, devlet ve iktidar özlemine nasıl dönüştü?

Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyi, ne zaman "hükümet etmek" diye anlamaya başladık?

"La ilahe illallah"ı yumruklara benzeten afişler var, tabanca Şeklinde besmeleler.

Allah'ın adıyla kurşun, Allah için yumruk diyoruz neden?

Üstelik yumruklarımız küçük, barutumuz ıslak bizim.

Yenilgiye, çok büyük bir yenilgiye uğramışız biz bir zamanlar. Coşkuyla andığımız zaferlerimiz var ve ama bu coşkunun bir ya-m hep özlem ve acıyla dolu, yenilmişiz biz. Neden? Allah bize zulmetmediyse, eğer Allah^zulmetmez işe, —ki_L etmez— Allah'ın dininden uzak olduğunu düşündüklerimiz, Allah'ın adıyla namlular yonttuklarımız nası^ .yendiler bizi?

Üstümüze geldiler ve geçtiler bizi.

Yürüyorlardı.

Bizse duruyorduk.

Dinden uzaklaştığımız için mi yoksa dini, bizi atıl bırakan bir kalıp fialine getirdiğimiz için mi ya da yoksa dinin getirdikleriyle yürümektense orada durmak mı asıl dinden uzaklaşmak?

"Biz istiyoruz ki sizi yeryüzünde önderler yapalım" ayetini, "neyin önderleri" olarak anlamalıyız?

Bu Kur'an bir nurdur, bir rehberdir diyor kitap ama biz ışığı ellerimize hapsedip, oturup-kalmışız mı yoksa?

Allah avuçlarımıza nuru indirdi. Ama insan mirasının hovardası, kazancının kölesi. Nurun bedelini ödeyenler gittiler de biz hovardası mı olduk?

Paylaşmadık tükettik; sunmadık, üzerine oturduk...

Bu yüzden mi ışık, avuçlarımızda bir kor yığınınna, bir ateşe dönüştü?

Yanan ellerimizle dokunuyoruz birbirimize ve yanı-yöremize acı veriyoruz. Yakan ellerimizi uzatıyoruz insanlara sanki!

Ve onlara hiçbir şey katamıyoruz, onlarsa bizi yorgunluğumuzla, dinmeyen çırpınışımızla değiştiriyorlar...

Şairimiz, "Değiştik aynı kalarak" diyor... Ona bunu söyleten

ne?

Amaan neyse... zaten ben hikmetli sözler etmekten, hikmetli sözleri çözmeye çabalamaktan bıktım.

BU PARKAYI ÇIKARTMAK İSTİYORUM...

Bizi savunmasız bıraktılar.

Eşinden ayrılmış başörtülü bir kız, elini, bir paçavrayı tutar gibi başındaki örtüye götürdü ve, “Ben bunu çıkarmak istiyorum... Bunun yüzünden bir baltaya sap olamadım” diye hıçkırdı...

Ne diyeceğimi bilemedim, siz,orda değildiniz abicim, orda olmalıydınız!

“Belki de bu dünyada illa ki bir baltaya sap olmamız gerekmiyor” gibisinde birşeyler söyledim..
“Ama siz onu bir görmeliydiniz!” dedim kıza..

Ama düşünüyorum da... Borçlu hissediyorum kendimi...

Size mutluluklar borçluyum, sevgili yenilgilerim!

Ümid edip acılar çektirdiğim gençliğimi suçluluklara çevirdiğim yenilgilerle yeniden yeniden büyüverdiğim sevgili kaderlerim, borçluyum size.

Kıyılarına atılıp, ağaçlarını yaktığım Yeşil Adarn,

düşlerini dinleyip

kâbuslara döndürdüğüm yoldaşım,

kendime kartvizitler devşirip

yırttığım kitap,

kalbimi sunup zehirlediğim bitek toprak kurtarmaktan vazgeçip kahrettiğim halkım

dilini unuttuğum, \ düşlerinden kaçtığım, mektup bile atmadığım,

V^acınm heykeli ana'm,

en az birer mutluluk borçluyum hepimize!

Ulaşamadığım ve yollarını bağladığım, başucunda ağudan ağuya dönüşen bir bukalemun gibi depreşip durduğum, elimin ve dilimin hüneri yanlışlıklarım, size de!

ve size: Gençliğimin baharını kirleten koridorlar,

hınçlarımı bölüşen,

arkamdan gülüşen,

hayatımın aktörleri, melodileri;

ciğerimi ekşi bulan Siyam Kedileri...

Aksayan işlerim, sitemkar eşlerim, tüm geç gelişlerim,

hepinize hepinize birer mutluluk borçluyum...

Ama ne çare ki kimseden alacaklı olmadım ben.

İsimleri yalan-yanlış öğrendim. Ne birşey yapabildim, ne tarif edebildim. Söyleyin, siz söyleyin: Nasıl mutlu edebilir, helallik dileyebilir, nasıl sükun bulurum ben?.. Belki de bütün bunlar: Bu ölüp-dirilmeler: Birbirine eklenen "ama"larla büyümekten... Bilmiyorum.. Bilmiyorum!

Bildiğim bir şey vars^o da şu:

Ben artık düşmanlıklarımınla değil, dostluklarımla varolmak istiyorum.

Huzur verici sözlerim olsun istiyorum.

Gözlerim çirkinliğe, kötülüğe ayarlı olmasın, güzelliğe ayarlı olsun istiyorum.

Kulaklarım hakikate ayarlı olsun, filtresiz olsun istiyorum.

Küçük şeylerle yetinebilmek istiyorum. Evrensel şeyleri taşıyamıyorum.

Farklılığım, sükunetimden kaynaklansın, herşeyin bir sel gibi önüne geleni süpürdüğü bir zamanda, benim de ateşten ya da kandan bir SEL olmam önemli bir farklılık mı zaten? Ben, serin berrak bir su olarak belireyim, su isteyen, benden giderebileceğini görsün.

Kendimize bir tünel ördük biz.

Ya kartvizitlerimiz olacak ya da kışın paltosuz olacağız dedirtiyor bu dünya insana... Ben üçüncü bir yol istiyorum...

Bir insan düştüğünde kaldırmak, yürüdüğüm sokakta gördüğüm taşı alıp kenara koymak istiyorum... İyi bir insan olmak istiyorum..

İnsanlardan yana umutlu olmak istiyorum...

ÇOK ŞEY Mİ İSTİYORUM?..

Bu hayat çok tuhaf.. En iyi anladığım da bu.

Herşey ama herşey, bir metafor bu dünyada. Herşey o kadar çok anlamlı ki ve ama bu ne kadar saçma!

Ben artık herşeyi anlamlandırmak istemiyorum... Benim bir anlamım olsun, bu yeter...

Görüyorum ki herşey, etrafımda birer öğretmen, birer kitap, birer abi kesiliyor...

Fıkralara gülebilmek istiyorum.. İçten, yürekten gülüşlere katılmak istiyorum... Hani meşhur bir fıkra vardır:

Adam, doktorun odasına buz gibi bir yüz ifadesiyle girmiş...

“İyi günler doktor bey, benim bir derdim var” demiş.

“Ben gülemiyorum.. Günlük hayatımda gülünç bulduğum bir sürü şey var. Gülmem gerektiğini biliyorum, içimde korkunç bir gülme ihtiyacı da var ama ben gülemiyorum..” demiş.

Doktor, “Valla beyfendi bunun çaresi yok.. Belki Modern Psikoloji, size gündelik hayatın gülünç yanlarını keşfetmeniz konusunda yardımcı olabilir ama siz zaten gülünç bulduğum bir sürü şey var diyorsunuz. Gülme isteğiniz de var ama gülemiyorsunuz.. Bunun çaresi yok..”

Adam, “Tahmin etmiştim zaten” deyip üzgün bir halde çıkarken, doktor arkasından seslenmiş: “Aklıma bir şey geldi.. Bakın, şu yakınlarda bir sirk var. Orada çok yetenekli bir palyaço var.. Sizin durumunuzdaki bazı hastalarım o sirke gidince, palyaço ne yapıp edip onları güldürürmüş. İsterseniz siz de bir deneyin” demiş.

Adam bütün sıkıntısıyla, “Mesele de bu ya doktor Bey” demiş:

“O palyaço BENİM!..”

Ben o palyaço olmak istemiyorum.

Yüzümdeki boyaları silmek istiyorum.

Kimseyi kötülemek için de söylemedim bunları. Kimseyi karalamak niyetinde, rahatsız etmek niyetinde değilim.

Hepimiz iyi insanlarız.

BİZİ SAVUNMASIZ BIRAKTILAR..

Hiçbirimiz tek başımıza kendimizi koruyabilecek güçte değiliz.

Ahir zamanda insanın almyazısı okunaklı olmuyor, insan olmak dokunaklı oluyor hepsi bu!

Hepsine ihtiyacımız vardı. Ağabeylere, kitaplara, telefon numaralarına... Şarlatanlığa ihtiyacımız vardı, intihara ihtiyacımız vardı...

Bir de Nurhan.

Ona ihtiyacım var...

Ona bir mutluluk borçluyum!

Abicim'e saygılar

Sılamda sılasız kaldım Suyum garib, aşım garib Ben kendime gurbet oldum içim garib, dışım garib.”

Mani

Bu “adam olamazsın” sözü de bir kader gibi izliyor çocukları!

Merhaba abicim, merhaba abicim merhaba...

Ne oluyor, ne olacak acaba abicim, ne zaman durulacak, ne zaman daha az soru sorulacak abicim?
Haber var mı haber yok mu, haber çok ta alan yok mu, ne haber abicim?

Haber de çok, keder de abicim...

Bu çocuklar ne yapıyorlar, ne yapmak istiyorlar diye soruyor peder abicim; pederde de annede de

keder çok, sorular çok abicim. Cevaplar muğlak, diller oruçtan çatlamış, çocuklarda bir gerginlik ki sormayın abicim. “Erginlik gerginliği” diyenler var ama, “onlar ne anlar bizim halimizden” diyor, boşveriyor çocuklar abicim; abicim neden boşveriyor, dolu dolu alıyor, dolu dolu oluyor ve ama boş veriyor çocuklar neden abicim?

Kapıların zilleri susmak bilmiyor, durmadan çalıyor kapılar, kapılar sorulara açılıyor, bekleyişe açılıyor, intizar dizboyu, dizlerine kadar toprağa gömülmek istemiyor çocuklar, ayakları havayı dövüyor, durmadan karanlığa sövüyor çocuklar, sakalları taptaze ama buruşmuş, ama bu çocuklar çocuk değil, değil mi abicim, kara adamlar hepsi de erken büyümüşler, gözleri kocaman kocaman açık abicim; elleri kocaman kocaman açık. Avuçlarında nur var ama yakıp kavuruyor bu nur.

Nur hiç yakıp kavurur mu abicim, ama ellerinden yanık kokuları yükseliyor dişlerini sıkıyor çocuklar, dişleri de o kadar ba-

kımsız ki, niye ateşe dönmüş oluyor bu nur abicim, niye bu kadar çok “NİYE” var abicim?

Gökyüzüne açık elleri, dua ediyorlar, dua etmek istiyorlar ama dua etmesini unutmuşlar mı ne, bir türlü birşey söyleyemiyorlar, derin derin nefesler alıyorlar, belli ki bir izdiham, bir izdiham var göğüslerinde ama adı yok, izdihamın adı yok abicim, dua etmesini öğretmemişler mi yoksa abicim, birşeyler söyleyin abicim...

Gözlerini, kendini küçük görmeyi toplumsal bir ahlaka dönüştürmüş bir ülkeye açmış olmaları, kendilerine ait olarak yaşamalarına dair neler getirmiştir abicim? Neden bu ülke bu çocuklar için bir komplo bahçesi? Tarihi hergün yeniden yazılan, dili değiştirilmiş, kendi çocuklarınca ihanet ve katliamlara uğramış, kendini küçük görmeye zorlanmış bir halkın çocukları bunlar değil mi? Bunlar halka ışık taşıyacak değil mi abicim? Allah’ın halifeleri bunlar.

Hep aynı dörtlüğü yineliyorlar, neden abicim?

Hani “Sağma soluna bakmadan, ben varım diyecek bir gençlik, anne-babasına, **“Siz güneşi ceketinizin astarında kaybetmiş marka müslümanlarıdırınız”** diyecek bir gençlik.” isteyen Necip Fazılın dörtlüğü:

Dışında bir dünya var zıp zıp gibi küçülen İçimde homurtular: “inanma” diye gülen İnanmıyorum: bana öğretilen tarihe Sebep ne, mezardansa bu hayatı tercihe

Oysa dışlarında zıpır zıpır büyüyen bir dünya görüyor çocuklar, ne dersin abicim?

Üniversite koridorlarında, otobüs duraklarında, konferans salonlarında, büro soğukluklarında, apartmanların bodrum katlarında torba bağlamış gözleriyle yalpalıyor çocuklar, fısıltıyla konuşuyorlar çoğu kez...

Ee ne de olsa, önce korkmasını öğrendiler öğretmenlerinden, polisten. Büyüdükçe bu korku izledi çocukları. Sonra özenmesini, yutkunmasını öğrendiler. Engellene engellene, denetlene de-netlene büyüdüler çocuklar. Çağdaş uygarlık yolu engelli bir koşuydu. itilip kakıldılar. Işık yok, işaret yok, tahminde bulunacak vakit yok.

“Koş! Durma! Ne bakıyorsun? Boşversene! Ukalalık etme! Çok şoru soruyorsun, gevezeliğin lüzumu yok, sen geri zekalı mısın?” ve saire abicim..

Günahlar kadar büyük çocuklar bunlar, sevaplar kadar genç ve taze, istiğfar kadar ağır çocuklar, bağırarak istiyorlar, bağırıyorlar, sesleri bir tuhaf, sesleri yankısız, büyük derin korkunç uçurumların başında durmuş gibiler ve bağırıyorlar ve ama yankı yok, niye yok abicim, dağlar seda verip seslenmiyor. Bolu Beyleri dağlara yaslanmışlar gülüyorlar, babalarının gözleri kör mü gerçekten bu çocukların ya çocukların gözleri? Kocaman açılmış onlar da bakıyorlar, haber mi bakıyorlar, murat mı bekliyorlar? Ama merak ta dizboyu abicim, “bunca tuğyan, bunca ıssızlık” bunca iştirak; yürüyor, koşuyor, emekliyor bu çocuklar abicim, ayaklarına taşlar takılıyor, taşları iri görüyor, eğilip davranıyor çocuklar ağır mı ağır taşlar abicim; bunca şeytan bunca taş ama şeytan taşlamaya mecali yok mu çocukların; yoksa taşıyorlar da görmüyor muyuz abicim?

Ekmekler üretiliyor fırınlarda, çocuklar ekmeğe zam geldiğini, en kötüsü de çaya şeker zam geldiğini duyuyor. Duyuyor ki çocuklar, bir sürü çocuk var yeryüzünde; gökyüzüne bakıyorlar, bayram yapacaklar çocuklar ama hilali göremiyorlar, güvenemiyor, güven üstüne büyük büyük kitaplar okuyorlar, ayaklarını yaralayan taşlar kadar ağır kitaplar okuyorlar güven üstüne, ama güvenmiyorlar kasaplara, etler şüpheli.

Bisküviler şüpheli, yağlar şüpheli, sular şüpheli, gazozlar şüpheli, sigaralar şüpheli... Her şeyde domuz yağı var, domuz kılı var, domuz kemiği tozu kullanılmış olabilir, domuz iliğinden bu sabunlar bu kremler. Domuz gibi herifler şu çocuklarla alay edenler, fazla merak ta şüpheli. Şüpheli şahıslar var eylemlerine katılan...

Hep okuyor bu çocuklar abicim.

Dergiler çıkartıyor, belgeler bırakmak istiyor çocuklar ama herkes te dergi çıkartıyor, yani şizoid bir rüzgarın altında, birbirlerini yineleyip duruyor çocuklar ama birbirlerini anlamak için çaba sarfettiklerinde, bir kapağı yerde bir kapağı gökte: şişe cini kitaplar fırlıyor ortaya ve ayırıyor onları anlıyor musun abicim? Ya da insan icadı ilahların enflasyonu boğuyor çocukları; gırtlaklarında bir ağırlık, kapıyı çekip çıkıyorlar, paraya lanetler yağdırıyor şakakları... Allah'ın ipine sımsıkı yapışmalı abicim..

Telefonlar durmadan çalıyor, hilali soruyorlar, haber var mı hilal var mı, gerçekten var hilal değil mi abicim? Meteoroloji, ve oşinografi daireleri istop ediyor, yağmur duasına çıkıyor millet, bir yağmur başlıyor, yoksa çocuklar mı sağıyor yağmuru bulutlardan, bu bulutlar kimden yana; abdest için, su yağdırıp hilali gizliyorlar mı yani ama olsun diyor çocuklar, otuza tamamlarız diyorlar. Kalendarlık acı çekmeye engel değil ama değil mi abicim? Ama telefonlar durmuyor, “görünmedi hilal kardeşim, ne yapalım yani” diyor çocuklar ama arayanlar kurt gibi adamlar, “olmaz göreceksiniz, biz de yiyeceğiz” diyorlar. Bunlar da durmadan yiyorlar abicim. Mide yerine, Hudeybiye Kuyuları mı var karınlarında nedir? Peygamber de aramızda değil ki kuyudan su fişkırsın da gözleri doysun. Ama bir çocuk gözlerine sertçe baktığında diyorlar ki; “Sen daha toysun” ya d- “adam olmayacaksın”; bu “adam olmazsın” sözü de çocukları bîr ^ ^er gibi izliyor.

“Sen adam olmazsın” evet böyle diyorlar abicim, biz ne yapalım? Biz, bizi, bize, bizce, bizden, bizlik, bizleriz, bizimkiler; “biz” kullanıyor ayakkabıcılar, çocukların taşlardan harab olmuş

ayakkabılarına pençe yapıyorlar; çocuklar, “gizli olsun, gizle pençe olsun” diyorlar ve ucuz olsun” diyorlar. “Bu ay bursu alamadık, derginin paralarını tahsil edemedik” diyorlar. Çocuklar da gizli gizli “şirpençe” mi yapıyorlar nedir, gazeteler korku filmlerinde oynatıyorlar çocukları/ telefonla arayanlar çocukları figüran mı sanıyorlar, hasılı bir alem ki ne alem abicim, alemin keyfi yerinde diyor çocuklar, maşaallah diyorlar. Ah, bir de gazeteleri, kendi gazeteleri olsa çocukların!

Kimileri de ellerinde bir ucu kasalarının dibinde bir ucu sırtlarını dayadıkları kütüphanenin üstünde birer mühür, Allah’ın dinini ıstampa yapmış; ha babam de babam damgalıyorlar çocukları. Tescilli çocuklar, istiyorlar ve ama en çok onlar arıyor hilali sormak için.

“Pasif bu çocuklar.” “Biri çıksa da derslerini verse şu zalimlerin”

“Bu çocuklarda iş yok” “Belki de kürkçü, oduncu ya da Tirancı bunlar” gibi cümleler çiziyor mühürleri...

Ama çocuklar sisler arasında gulyabani gibi heybetli duruyorlar, sisler sigaralardan çıkan dumanlar oluyor, çocuklar aşık bile oluyorlar hatta bazılarında göre harıl harıl aşık oluyorlar başka çare yok, aşk’a çare yok diyor, koyu çay ve sigara içiyorlar, filtrelerine kadar içiyorlar, kapıdaki siz misiniz abicim, sigaraları alelacele söndürüyor çocuklar.

Giren siz değilsiniz; giren elini gözlerinin üzerine koyup, koyu dumanın içinde silüetleri seçmeye çalışarak “orada mısınız çocuklar?” diyor, elinde bir poşet erzak var; “buradayız” diye bir ağızdan mırıldanıyor çocuklar ama giren, mırıltıları uykudan sanıyor; “yahu uyuyor bu çocuklar” diyip, kapıyı çarpıp çıkıyor. Çocuklarda uyku ne gezer abicim. Sabahlıyorlar her gece, ama düş te görüyorlar, düşlerinde meydanlar, pankartlar; kalabalıklar yürüyor meydanlarda, meydanlar denizlere açılıyor, denize dökcek düşman görünmüyor ortalıkta, atlıyor çocuklar denizlere abicim.

Yetiştir, doldur, hidayetini vesile ol çocukları; denize at, balık bilmezse Halik bilir diye düşündüğünüz de oluyor mu abicim?

1

Yüzmeyi biliyor mu çocuklar, kafirlerin derisini yüzmeyi değil denizde yüzmeyi biliyorlar mı? “Bilmek” te ne abicim?

Yemyeşil adalar var mı denizlerde, içinde zalim düzenler olmayan, bu çocukları bekleyen adalar var mı abicim?

Çocuklar oyunlar da biliyor, siyasetin renk verdiği, çocukların kurtarıcılıklar oynadığı oyunlar. Bir de kağıttan gemiler yapıyor, gemileri yakıyor sonra çocuklar. Ya...

Denizlere petrol tankerleri safralarını boşaltmışlar mı, temiz mi, sularda radyasyon varmış diye duyuyor çocuklar; bilmem kaç bekerel; bekerel de ne abicim; trigonometrik oranları ezber-letmişlerdi ama onları da unutmuşlar çocuklar.

Unutmak ta bir nimet nasıl olsa yalnız bazen piyango biletleri satan Nimet Abla gişesinin önünden

geçen çocuklar, upuzun kuyruklar görüyorlar ve “lahavle” çekiyor, lahavle’yi iyi bellemiş çocuklar, o da olmazsa ne yapacaklar? Hoş onlar da şeriat kuyruğunda gibiler ya...

Ha bir de sövmeyi bellemişler ama söverken de sınırlara dikkat ediyorlar, ne de çok sınır var abicim, sınır nöbetçilerine yaklaşıp yaklaşıp geri dönüyor çocuklar, parola neydi abicim, şartlara göre değişiyor mu parolalar; peki hep mayın döşeli bu tarlalar niye abicim?

Tarlalar mayın döşeli haymlar binbir köşeli, gerekçeleri de bol.

Bu çocukların gerekçeleri ne olacak abicim? Gerekli gereksiz çalışıyor telefonlar, telefonları dinleniyor olmasın, peki ne zaman dinlenecek bu çocuklar; bu dinli, bu dindar, bu güzel, bu kindar, el öptükçe berhüdar, ertelenmiş bir bahtiyar çocuklar.

Bu özlem yüklü evsiz-barksız, anasız-babasız çocuklar, sırat köprüsü üstünde evler yapacaklar, işte buna o kadar eminler ki abicim.

Bırakın aşık olsunlar^köİLSalsmlar toprağa, ne de olsa toprak kapısıdır Allah’ın ve~cfönüş O’nadır, biliyor çocuklar. Huzur vere-

cek sözleri olsun istiyorlar ya buna ne dersin abicim? Bazen günleri şaşırıyor ama şaşırıldıkları her güne pazartesi diyorlar. Ve hayırlı işler diliyorlar abicim.

Abicim haber var, ötelere haber var; ödemeli arıyorlar, bedeli bu çocuklar olan bir haber var ki düzelecek diyor uçurumlar, mayınlar, Ramazanlar, bayramlar düzelecek; esenliğe giderken çocuklar, temiz denizler kalacak, yemyeşil adalar, hilali gören çocuklar kalacak, erken büyüme zorunda kalmayacak çocuklar, iyi olacak, ne iyi olacak değil mi abicim?

Nasılsınız, iyi misiniz: abicim, soruyor çocuklar, iyisiniz, iyiyiz, iyi olacak herşey, telefonlar kesilecek, Haberin sonunda selam var, selamlar abicim selamlar, buyurun, tekmile hazırdır kalender çocuklar.

Başüstüne, başlar yollar üstüne, taşları kucaklayıp fırlatıyor çocuklar; yalanların heykeline büstüne, düşleri güzelleşiyor, marşlar düzeliyor, güzel şarkılar söylüyor çocuklar, pazartesiler değişecek, cumalar değişecek, başlar dimdik, herşey bu dikbaşlı-lığm bedeli oluyor abicim, anlıyor çocuklar, yanlış anlaşılmaktan korkmuyor, anlıyor ve başüstüne diyor, selamlar selamlar başüstüne, saygılar abicime.

Mağaranın ağzındaki taş.

orum ki abicim, aslında herşey yerli yerinde...

Herşey olması gereken yerde aslında.

Ben sizinim, siz de benimsiniz.

Hepinizi sevdim, seviyorum da...

Bakın yine size geldim. Yine sizinle konuşuyorum.

Bizi bir yağmur, bir mağaraya toplamış sanki. Ve sistem, mağaranın ağzını kapatan taş... Yada biz öyle zannediyoruz. Ama taş gücümüz yetmiyor... Onu biz koymadık oraya, durmadan ona hırslanıp durmamızın yararı var mı? Ya da birbirimize hırslanmamızın?..

Eğer çıkmamız gerekiyorsa, bu mutlaka çıkabileceğimiz anlamına gelmez mi? Sakin olalım. Dua edelim. Birer dua olalım. Sonuçlar Allah'ın iradesiyledir değil mi abi? Mağaramızdan çıkalım diyorum, benimki sadece bir öneri. Belki de bir mağara değil bu..

Ama anlatın bana...

Sevginiz, ilginizle hissettirin bunu bana...

Sizin olmadığınız hiçbir aydınlık doyurmaz beni inanın. Ben İrfan Akçiçek, her zaman sizinleyim.

Günahlarımla da iyiliklerimle de.,.

Sorularıyla da cevaplarımla da... Sadece, “size katılıyorum, çok haklısınız.” demek bana artık yetmiyor o kadar. Sizi seviyorum..

Ben, dua etmek istiyorum, beddua değil. Hepimiz için, bütün insanlar için. Taşlanan kuş için, horlanan yoksul için,

yurtsuz mülteci için, kocasız dul için, bayramlarda ağlayan çocuk için, itlaf edilen köpek, hastalıklı kedi için. Ezilen, dövülen, anlaşılmayan için.. 15 insanı katledip idama giderken, son arzusu bir köpeğin başını okşamak olan katil için. Bir güvercin ölüsüne ağlayan işkenceci için. Sakat ve özürlü için. Dün için, bugün için yarın için.

Dua etmek istiyorum.

BANA KATILMAZ MISINIZ?..

İyi insanlar, celselere bindirilip gittiler...

Peygamberler gelmiyor artık.

Herşeyi kendimiz başardık. Yapabildiğimiz bu.

Dünyalılar, şöyle düşünebiliriz: Biz kendini dünyaya hapsedenler. Kıyamet yok, mutluyuz. Ağlamak, sızlamak, yalan söylemek bitti. Oyun bitti. Çeliğin ve çimentonun merhametiyle güçlü tabutlarımız. Sıcak mezarlarımızda, renkli ışıklar içindeyiz...

Ağında boğulan bir örümcek kadar mutluyuz...

Ve biz Üçüncü Dünyalılar “Güneyliler”..

En çok Peygamber görenler...

Biz Üçüncü Dünyanın Vicdanları!

Kendimizi hapsettiğimiz mağaralara, hiçbir melek inmeyecek...

KENDİMİZ ÇIKACAĞIZ.

AG'in dış çemberinde ya da ortasına yakın; jeopolitiğimiz ne olursa olsun: Aynı mutluluğu (!) paylaşacağız... Bu dünyada yaşayacağız, bu dünyada kazanacağız: Tanrı'yla yalnız kaldığımızda bizi utandırmayacak olanı.

Hepimiz çok iyi biliyoruz ki Kıyamet var... Ama ben, yapabileceğimiz şeyler olduğuna inanmak istiyorum. Hala temiz sular var, hala açan çiçekler var... Elimizde kalan ve bizden olan şeylerle yetinebiliriz, geriye kalanları koruyup, çocuklarımıza devredebiliriz!

HALA ÇOCUKLARIMIZ OLABİLİR BİZİM.

Defterime yazdığım son cümle bu oldu.

Yaz bitmişti, okullar yeniden açılıyordu.

Sezonu, en radikal dergilere bir kamuoyu açıklaması göndererek açtım.

Okuma parçası

Birileri sağda solda, benim adımlı kullanarak eylemler yapıp, bildirimler dağıtıyorlar. Bu eylem, bildiri ve afişlerin, şahsımla hiçbir alakası olmadığını duyurur, sayın halkımıza saygılar sunarım..

İSLAMCI-MÜS-GEN Ç

Saçlarını başının üstünde toplayacak

Yaz bitmişti...

Okul yeniden açıldığında Nurhan'la ilgili bir haber aldım. O yıl Üniversite sınavına girmişti ve Boğaziçi Üniversitesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü kazanmıştı... Hazırlık sınıfında okumaya başlamıştı bile...

Beni artık bir yolculuk, son bir yolculuk bekliyordu. İki otobüs bileti aldım, üzerime bir kazak giydim, saçlarını taradım ve Boğaziçi Üniversitesine giden otobüse bindim..

Yol boyunca hayaller kuruyorum.

Saçlarını başının üzerine toplayacak.

Fıskırıp dökülen bir su gibi, durmadan ve bozulmadan etrafına dökülen pırıltılı bir su gibi başının

etrafında salınacak saçları.

Saçlarını yukarıya doğru tarayarak bağladığı için, kaşları uçlarından kalkık olacak.

Bu da yüzüne çocuksu, aynı zamanda hamarat bir hanım ifadesi verecek.

Bana bakarken yüzünün bende uyandırdığı coşkunun etkisiyle yaptığım kelime oyunlarına ya da ona büyülenmiş gözlerle bakışıma karşılık verirken sadece gülümseyecek.

Gözlerinde parıldayan,-dudaklarının kenarına bir lale kıvrımı çizen bir gülümseme olacak bu. Dudaklarını birbirinden ayırmadan gülümseyecek.

Tıpkı az sonra açacak, ama hep öyle kalması arzulanacak bir nilüfer goncası gibi...

Çiçekli emprimeden bir elbise alacağım ona. Bir de mutlaka ipekli bir başörtüsü. O da çiçekli...

O mutfakta yemek yaparken ben aralık kapıdan onu seyredeceğim. Mutfak lambasının ışığı altında, tabaklara dokunan bir melek gibi, düşsel bir güzellik içinde gezinecek. Göğüs kısmında bir top gül resmi bulunan beyaz bir mutfak önlüğü olacak.

Aniden bana doğru seslenecek.

Sesi evin, evimizin holünde tatlı bir nisafi rüzgarı gibi kayarak bana ulaşacak: "İrfaan! Hani salatayı sen yapacaksın?"

Ama ben o cennet seslenişin iliklerime kadar işlemesi için biraz nazlanacağım: "Hele sen yemeği bitir de salata işi kolay."

Elinde yemeği karıştırdığı kaşıkla mutfaktan çıkıp, bana doğru gelecek, odanın lambası arkasında kaldığı için, bir dolunay kadar yakın ve erişilmez bir güzellikte gülerek: "Yemezler, sen yine okumaya dalıp salatayı bana yaptırmak niyetindesin... Hadii, düş önüme!" diyecek...

Ben biraz daha nazlanıp kalkacağım, önüne düşüp mutfığa doğru giderken, ona ait olmanın, bana ait olmakla mutlu olan Nurhan'a ait olmanın çıldırtan saadetiyle "Nurhan" diyeceğim; "Nurhan, Allah seni korusun... Allah senden razı olsun..."

"Senden de, ama nerden icabetti şimdi bu. Salatadan kurtulmak için bir numara mı yapmak niyetindesin yoksa." diyecek gülerek.

Ben de "Aaaa hiç olur mu... Çok önyargılısınız Nurhan

Hanım, sizin gibi gericilerin beynini kimler yıkıyor bilmem ki!" gibisinden bir espri yapacağım.

O da hemen havaya girip belki, "Bizim, sizin dünyalılar gibi beynimiz yoktur bayım... Biz sizin kalp dediğiniz şeyle düşünürüz..." diyerek cevap verecek..

Kahkahalarımız evin içinde çınlayacak ve evimizi dolduran meleklerin de esprilere güldüğünü

hissedeceğiz...

Ona biraz önce yazdığım şiiri okuyacağım:

herşey parçalanıyor yüzünü bana çevir bugün dinle beni anla çünkü yağmur yağıyor boğazıma yükseliyor asırlarca yutkunduğum

ne olursun kendin ol ruhunla ol-ruhun olsun lekesiz temiz berrak olsun dünyalıksız olsun bir kez de öncesiz olsun sonrasız olsun sonra yüzünde belirsin

yüzün ışıl ışıl olsun ama kör etmesin ruhun ey gönlümün eksileni!

tüm insanlarla beraber olanı gösterin bana

bütün zamanlarda geçer olanı

kendimi kaderimi seyredeyim orada

yalansız olsun yüzün ki

doğrultayım belimi

bir ayağım ötede

biri beride olsun

insanlara yaklaştırsın insanın şah damarına ki Tanrı'ya yaklaşayım yüzünle

herşeyi birbirine bağlayana; ben nereden bağlandığımı göreyim yüzünde kendimden geçip her insana geleyim

yalnızlık olmasın artık sen olayım, sen de ben ol.

varlığımı çoğaltanım eksilenim isli jıynam bugün'aîhTe beni kolla çünkü boğazım kanıyor bin yıldır sana koşarım değiştir bu yasayı ~ ayrılık olmasın artık; sen olayım, sen de ben ol.

Onu koridorda gördüm yine...

Bir süre durup seyrettim.

Her şeyi çözmüş, öyle gelmiştim ona. Rahat olmam gerekiyordu. Ama içimde önleyemediğim bir ürperti, dilimi damağıma yapıştırıyordu.

Deri montlu bir sakallıyla konuşuyordu Nurhan.

Tavırları, el hareketleri o kadar değişmişti ki!

Bir an için, "acaba kamera nerde" diye düşündüm..

Az sonra konuşması bitti ve yukarı çıkan merdivenlere yöneldi. Ben de arkasından. Son basamakları yanyana çıktık.

Aniden döndü ve donup-kaldı...

“Selamün Aleyküm” dedim.

İçimde çiçekler açıyor, ama tedirgin edici bir rüzgar da esiyordu...

“A-Aleykümselam”

“Vaktin var mı?”

Saatine baktı. Şatafatlı bir saatti. “Biraz var.. Derse gireceğim..”

“Bir yere oturalım.”

Boş bir sınıfa oturduk. Tıpkı bir yıl önceki gibi...

Ama biz bir yıl SONRASIndaydık.

“Evet, neden geldin İrfan” dedi..

Eskiden bana hep, “Akçiçek” diye, soyadımla seslenirdi. Şimdi ise herkes gibi, “İrfan”...

“Senden sonraki hayatı yürütemedim” dedim..

“Biliyorum” dedi. “Ben yürüttüm.. Sen de yürütesin diye dua ettim ama.. Çok zor oldu ama ben yürüttüm.. Çok acı çektim ama yürüttüm.. Artık mutluyum.. Allah’la barıştım..”

“İkimiz de çok acı çektik. Bunun ödülünü kendimize borçluyuz. Biz, herşeyi yeniden yaşamak, tek başına yeniden keşfetmek zorunda olan bir kuşağız Nurhan... Eğer bu çağda güzel şeylerin bedeli, herşeyi birkaç kez yaşamaksa, bunu ödemeliyiz... Büyük bir kısmını ödedik zaten..”

“Ben kendi bedelimi ödedim. Kendime bir hayat, bir düzen kurdum.” dedi. “Realiteye teslim oldum. Gerçeklere barış ilan ettim.” dedi.

“Biz, kendimize bir mutluluk borçluyuz Nurhan. ” diye mırıldandım.

“Ben mutluyum. Geçmiş kapattım. Hayatı öğrendim..”

“Benim de öğrendiğim şeyler oldu...” dedim, kesti:

“Ben öğreneceğimi öğrendim.. Birbirimize vereceğimiz birşey olduğunu zannetmiyorum. Bu kurduğum hayatı yaşamak istiyorum.”

Tüy ler im diken diken olmuş tu...

Rüzgar, bir tufana dönüşmüş, çiçekleri parçalıyordu.

“Nurhan..” dedim, başka birşey diyemedim..

“Bak geçen geçmiştir. Üstelemek yararsızdır. Senin saçma bulacağın bir hayat çizgisine geldim. Zor ama iyi bir okul bu. Okulumu okuyacağım..

Sen bu düzeni değiştirmeye devam et...

Sana inanıyorum.. Vallahi inanıyorum.. Ama benim yolum, senin yolundan ayrıldı. Bir süre yollarımız kesişti, sonra da ayrıldı hepsi bu...”

Durmadan ayağa kalkarak, yüksek sesle, elini dizi film oyuncularını gibi göğsüne bastırıp, başını dikleştirerek, sağa sola' bakarak konuşuyordu..

Sustum.. Yüzüne baktım.. Tebessüm etmek artık yakışmıyordu ona; başörtüsü, pardesüsü yakışmıyordu..

“Hikayenin sonunda, Mecnun Leyla'ya der ki: Eğer sen Leyla'ysan içindeki kim? Eğer içimdeki Leyla'ysa, sen kimsin..? Hayatta başarılar..”

Deyip çıktım. * .

İsmail haklıymış.. Bu kıza değmezmiş!.

Belki defterinin sonuna da şöyle demişti Nurhan..

insanlar! Benden korkmanıza gerek yok!

İnsanlar

1

Benden korkmanıza gerek yok.

İnanın bana, sizden farklı değilim.

Görüntüme aldanmayın. Bu görüntü sadece benim soluk alma biçimimden kaynaklanıyor. Ya da kabul edin ki ben de böyle doğmuşum. Çolak, topal ya da bir kulağı küçük doğmuş gibi...

Bakın, arkamda hiçbir şey yok. Arkam-önüm, sağım-so-lum sizin için sobe! İsterseniz hep ben ebe olayım. İsteddiğiniz kadar sayayım. Yüze kadar, bin milyona kadar, On-parmak, bilgisayar, istatistik, matematik öğrenebilirim. Grafik çizebilirim. Öğretin, bir tek kez anlatın yeter. Hemen kaparım. Yeter ki beni de alm bu oyuna.

Yok yok, oyununuz gizli kapaklı bir saklambaç demek istemiyorum, sadece istediğiniz her oyunu oynarım, bana bir yer verin.

Birşey ima ettiğim yok.

Ben imalı konuşmayı beceremem.

Kimseyi huzursuz etmek niyetinde değilim. Hatta sizin için benimle konuştuğunuzda huzur duymanızı sağlayacak yöntemleri de öğrenebilirim.

Bakın ben çalışkan bir kızım. Psikoloji öğrenirim, sizin öğreteceğiniz şekilde. Fıkralar öğrenirim, espriler yaparım, atasözleri ve deyimler ezberlerim. “Sakla samanı, gelir zamanı” derim. “Vur Allah’ın vurduğuna, ver Allah’ın verdiğiğine” derim.

“Tamam” derim.

“Okey” derim.

“Anlıyorum” derim. Gerçekten anlarım da.

Gazetelerin Ramazan aylarında verdiği “İlmihal” eklerine göre davranırım. “Benim kalbim temiz” dersiniz, size inanırım. Hiçbirinize “Bu yaptığınız yanlış” demem. Bana mı düştü... Ukalalık yapmam.

Kısacası istediğiniz dili konuşurum. Daha çok gencim. Kolayca uyum sağlarım. Topluma yararlı bir insan olurum, beni de kazandırın yararınıza.

Kameranın nerde olduğunu söyleyin yeter. Göreceksiniz; nasıl doğal olurum, nasıl güzel oynarım rolümü. İsterseniz kamerayı ben tutarım, isterseniz size sunuculuk yaparım: “Şimdi de karşınızda ülkemizi yurt dışında pek çok kez temsil etmiş filanca sanatçı! Alkışlarınızla geliyor!” derim.

Diksiyonumu düzeltirim, gerekiyorsa dişlerimi de yaptırırım.

Bir hatadır oldu işte. Mızraklı İlmihaller okudum. Ukalaca sorular sordum. “Bence bu böyle” dedim utanmadan, yaşşıma bakmadan.

Anneme dedim ki, “Anne bu benim hayatım. Herkes kendi hesabını öbür dünyada tek başına verir. Senin dünyadan haberin yok! Sen atalarından gelen yanlış bir İslami anlayışa sahipsin. Hergün defalarca küfre giriyorsun ama bunun farkında bile değilsin. Dünya katillerle, zalimlerle, insanları sömüren emperyalizmle, zayıfların omuzlarında yükselen insan tanrılarla dolu. Bunları bilmenin bir sorumluluğu var. Bunlarla mücadele etmeliyiz. Kula kulluk ortadan kalkmalı. Evet dünyayı ben düzeltecek değilim. Ben bir kızım, belki hiçbir şeyi değiştiremem ama, görevimi yapmış olarak, Allah’tan başkasına ibadeti red etmiş olarak öbür dünyaya giderim...” Ya, işte böyle şeyler söyledim anneme, kız başıma bakmadan. Onlar bana karşı çıktıkça ben daha da diretiyordum. Başkaldırı da içtikçe susatan bir sudur malumunuz.

Tutup hayatın anlamı, varolmanın, tanık olmanın sorumluluğu üzerine kafamı çatlattım. Az kalsın kafayı yiyordum... Mızraklı ilmihallerden filan okuduğum cümleler işte! Uzun soluklu, sert, genel; beni çiz, altımı çiz diye haykıran cümlelerden oluşan kitaplar...

Yasakların; insanın, toplumun yararına olduğunu bilmeden cahilce başkaldırdım. Sloganlar

ezberledim, marşlar öğrendim.. Ne bileyim, belki de farkında olmadan karanlık mihrakların oyununa gelmişimdir! Nerden bilebilirdim!

Hadi bunlar bir yana, bir de ne yaptım biliyor musunuz? Dünyaya metelik vermeyen, kendini bilmez, ukala, haddini bilmez, çulsuz ve karanlık mihrakların oyununa gelmesi kolay bir serseriye aşık oldum. Evet! Ama anlayış gösterin, o zamanlar yine toplumun yararı için benim bu görüntüyle okumam yasaklanmıştı. (Neyse ki şimdi barıştık. Anladım ki biraz bekleseymişim siz zaten benim için en iyi olanı düşünecekmışsiniz.) O yasaklı dönemlerde insan yanlısı savunma mekanizmaları geliştiriyor işte! Aşk gibi!

Uzun boyluydu. Okuduğum romanların kahramanlarına benziyordu. Ortak bir sürü yanımız vardı/gibiymi. Şiirden hoşlanıyorduk mesela. Hatta o arasına karalıyordu da. Ortak kitaplar okumuştuk. Böylece başladı ona bağlanışım.

O da bana bağlanmıştı. Ha bir de çok zekiydi. Ne yapıp edip beni güldürüyordu...

Bana şiirler okuyordu. Benim için, her ikimiz için, kendisinin yazdığı şiirler. Şimdi düşünüyorum da, galiba onlara pek şiir de denemezdi! İşte,

“savaşacağız,

sevdamız namludan fişkırان kurşunlar gibi

güçlüdür yarım.

zaferde buluşacağız,

bizi ayıran tağutlar

suçludur yarım.

şafağa ulaşacağız,

umudumuz haykıran mazlumun

sıklı yumruğu kadar

dişlidir yarım.

ankara yolları taşlıdır yarım, gözlerin niçin yaşlıdır yarım.”

gibisinden şeyler işte! Ama o zamanlar bu şiirler aklımı başımdan alıyordu...

Neyse ki zamanla kendimi toparladım. Bir yerlerde bir eksiklik olduğunu hissediyordum. Oturup kendimi, çevremi, düşünme biçimimizi sorguladım. Büyü bozulmaya başladı. Biraz huzur istiyordum artık. Gelecek korkusunu filan da eklerseniz, arkası geldi... Eh, ben de büyümeye başlamıştım sonuçta.

Onu kıyaslamaya başladım. Ağabeyimle, tanıdığım mutlu ve huzurlu insanlarla...

O da bu değişikliğin farkına vardı. Dedim ya, çok zekiydi. Bana soğuk davranmaya çalışıyordu. Doğululara has o gururu, bana olan sevgisini gölgeliyordu. Benim kıyaslamalarım da bazı şeyleri gölgeleyince bu iş bitti çok şükür. Nasıl dersiniz; onu terkettim. Ayrılmak istediğimi söyledim.

Vazgeçirmek için çok fazla uğraşmadı zaten.

Yıkıldığını, tuz-buz olduğunu hissediyordum ama, dedim ya çok gururluydu. Bu tavrı da kararımı destekledik içimde yırtılan birşey, vazgeçmemi söylüyordu ama ben de biraz gururluydum. Hem sonra, kararımı hemen etrafıma duyurmuştum. Sözlerinin kulu-kölesidir insan, bilirsiniz. Kararımı değiştirmedim.

Günlerce ağladım, evet. Radyoda çalınan türküler ağlattı beni, televizyondaki şarkı ağlattı beni. En çok ta Sezen Aksu...

Kendimi yiyip bitirdim ama sonunda atlattım. Bütün gücümü toplayıp geriye dönüp bakmaktan alıkoydum başımı. Şiirleri yaktım, fotoğrafları yırttım, onun beğendiği başörtüsünü bile başkasına hediye ettim.

Hayatımı kurmalıydım.

Kendimle barışmalıydım.

Ne de olsa, sonuçta herkes kendi sınavını veriyor dedim. Zor oldu ama başardım. ¹

Edebiyat Fakültesi'nin dedikodu kumkumalarıyla dolu taşralı koridorlarından da kurtulup, bu önemli okulu kazandım.

Uzun sözün kısası, mızrakları çuvallara sığdırıp, naftalinleyip sandığıma kaldırdım. Çeyizimi bile hazırlamaya başladım...

Ne kadar iyi bir insan olduğumu gösterme fırsatı verin bana.

Yeter ki dışlamayın beni.

Bir ev yapmak için imar izni verin bana.

Karşılığında yüreğimi, sevmeye gücümü, şarkılardan, şiirlerden duygulanma gücümü; herşeyimi verebilirim.

Aranızda bir yerim olsun.

Komplekse kapılmayacağım kadar yüksekçe olsun, yeter...

Eminim artık böyle düşünüyordu Nurhan.

Ama içimde engel olmadığım bir öfke kabarıyor.

Koridora çıktım..

Ayaklarım birbirine dolaşiyor..

Hemen yakındaki kantine daldım, bir sandalyeye çöktüm.. Defterim elimdeydi.

Açtım ve yazmaya başladım..

Kaç dakika sürdü yazmam bilmiyorum. Ama bitince, ayağa kalkıp bağırmaya başladım.

“Toplanın! Toplanın arkadaşlar!.. Size hayatın sırrını öğreteceğim.”

Kantindekiler, merakla etrafıma üşüştüler. Masanın üzerine çıktım ve okumaya başladım:

Bizden sonra kıyamet Çünkü aşk öldü...

I

Yarın diye birşey yok!

Düşleyip durduğumuz, tiryakisi olduğumuz, uğruna bugünümüzü zehir zemberek kıldığımız yarın yok!

Dün'ü de bugün; ekranlardan, manşetlerden, siyasetten ve hit şarkılardan bir ça'rmıha gerip karşısına geçtiler ve ko-ka-kola ve viski ve şampanya ve votka içtiler.

Çünkü köpek yanlarının esiri olanlar, dünyaya efendi olmak için dün'ü öldürmek zorundaydılar ve öldürdüler* ölümden sonrasını. Böylece yeryüzünü kemiren yarasalara dönüştüler.

Ölümden sonrasından haberler getiren tarihin külleri üzerinde ajanslar bina ettiler. Güneşi, eşyanın hakikatini parçalayarak elde ettikleri yeryüzü cehennemlerinin dumanlarıyla kararttılar ve bu karanlıkta yol bulmak için, insan kalanlara çarparak geri dönüp yol gösteren radarlar geliştirdiler.

Ve biz: Yani binlerce yıldır, yitirdiğimiz cennete ağlayan, böylece onlardan geri kalan halkların çocukları: Bir aşk'ı sevdik, bir de nefreti.

Mızraklı İlmihaller, haykıran şiirler okuduk. En çok hmc'ı öğrendik ilkin ve bu yüzden kendimizi dengelemek için

aşka mecbur olduk. Ümitsiz aşklara tutulduk. Mızraklar yontup inledik kuytularda, doğularda...

Ama şimdi, uykusuzluktan şişmiş gözlerimizle tanık olduk ki: Kola ve şampanya köpüğünde boğuldu aşk. Gözlerimizin önünde can verdi ve biz hiçbir şey yapamadık...

Geriye nefret kaldı: Bir de düşlerimiz.

Öyleyse artık ne tutar bizi?

Düşlerimizi, nefretimize katıp, harekete geçmemiz gerekiyor artık!

Arkadaşlar!

Ya mızraklar çuvala ya da intikam!

Ya teslim olup disk-jokeylik yaparız ya da diskoteklerin camlarını kırarız!

Ya intikam, ya intihar! Ya istiklal, ya izmihlal! Her vitrinin, her neon ışığının üzerine, isten ve zifirden siyaha çalan terimizle şunu yazacağız: Güneş batı'dan doğmadan önce, elimizin yettiği her hamburgeri doğduğuna pişman edeceğiz!

Size sesleniyorum arkadaşlar!

Pıhtılaşmış kanla taranan posbıyıklı kolhozlardan beri diş gıcırdatan arkadaşlar, zincirli bileklerle gemilere doldurulan arkadaşlar! Büyük Yürüyüşle ayaklarına kara sular inip sonra kendi tankları altında asfaltlara haritalar çizen arkadaşlar! Kömürün keşfinden beri açlıkla beslenen, satılan, ihanet edilen, jurnalenen, çukura açmış gözlerine tükürülüp yağmur yağdığına inandırılan arkadaşlar! Üçyüz-yıldır mızraklar yontan, mızraklarını alacak çuval bulunmayan, naftalin kokusundan midesi bulanık, dünyaya verecek meteliği olmayan arkadaşlar! Varlık adına birtek onurları kalan arkadaşlar! Sevgilileri ansiklopedi fasikülü biriktiren; sevgilileri, “dünyada ahlak kalmadı” diyen briyantınli film aktörlerine hayranlık duyan arkadaşlar.

Size sesleniyorum!

Gözyaşlarımızı içinize akıtın. İçinize akıtıp sidik torbalarınızı doldurun ve tırmanabildiğiniz en yüksek otelin tepesinden, naklen katliam yayını ve patriot reklamı izlemek için kuruyemişçilerin önünde uzayan kuyrukların üzerine işeyin!

Peygamberleri denize sürenler, çarmıha gerenler, taşlayan-lar, işbaşında arkadaşlar, herşeye egemen oldular. Düğmeye basıyorlar ve yerden ateş fişkırlıp İbrahim'i kül ediyor... Herşey “Amerikan Düşü” ile sıfırlandı, şimdi ilkelik zamanıdır arkadaşlar!

Kitaplarınızı gazyağma, petrole, alkole bulayıp tutuşturun ve kundaklayın: “100 Soruda Zengin Olma ve Kız Tavlama Sanatı” kitapları satan süpermarketleri.

Süper starları, süpermenleri yakaladığınız yerde; ellerinizde denemeler, mektuplar, şiirler yazdığınız kalemlerinizi; yaklaşın yanlarına. Onlar imza isteyeceğinizi sanacaklar ama siz, bütün gücünüzle, sabahlara kadar yanan ışıkların ve çayların içinize doldurduğu bütün enerjinizle saplayın gözlerine kalemlerinizi! Manikürsüz tırnaklarınızla parçalayın yaldızlı kostümlerini!

Her keseye uygun taksitler, her yoksula uygun televizyonlar; her deliye uygun tımarhaneler, her hizadışı duran'a uygun terapileri var.

Her aşka uygun orgazmlar geliştirdiler arkadaşlar! .

Her kafaya uygun saç modelleri var, her kültüre uygun putları, her vicdana uygun dinleri var ve her

gırtlığa uyan yutkunma aşmaları...

Hakikat öldü arkadaşlar, şimdi realite var.

Kimsenin varoluş sorumluluğu, dürüstlük, insanlık, vicdan, kardeşlik ve Allah üzerine konuşmalar dinleyecek vakti yok. Hikmet yok arkadaşlar şimdi "espiri" var. Arkadaşlar; ağıtlarımızdan, iniltilerimizden, dualarımız-

danilmekilmek ördüğümüz ipe intihar etmemizi bekliyorlar. Hayır arkadaşlar ! , iplerinizi omuzlarınıza kemend yapıp asılın. Allah'ın ipine asılıp gerilin, ceplerinize doldurduğunuz bildirilerin ağırlığına kendi gövdelerinizi ekleyip uçun ve tekmeleyin realitelerini! "Lütfen sessiz olalım" levhalarına tükürerek uçun iplerinizin ucunda ve haykırın: Allah'ın hükmü gelmeden önce, üçyüz yıldır biriktirdiğiniz lanetiniz gelmeden önce, bize ödemeniz gereken şeyler var!

Onlar barıştan sözedip kan içiyorlar. Onlar insanlıktan sö-zedip, gökyüzünü kusuğa buluyorlar. Sözlerimizi de aldılar elimizden. Herşeyi; polisleri, görevlileri, yetkilileri ve askerleriyle güvenceye alıp diledikleri gibi kesip biçiyorlar.

Onlar yoksul halkların tepesine diktatörler dikip, iplerine tırmanmaya kalktıklarında, yine bu halkların tepesine on-yüzmilyon kilotonluk ölümler yağdırıyorlar. Yıktıkları evleri dk yine o katillere yaptırmak zorunda bırakıp, kalan son damla kanlarımızı da bu hizmetleri karşılığında bize fatura ediyorlar. Son damla kanlarımızı, kolalı gömleklerimizi tükürelim arkadaşlar! Ne sükut, ne scud; yalnız intikam!

Onlara herşeyi yeniden jelatinleme fırsatını tanımayalım. Yarasalara güvercin postu giyme vakti bırakmayalım. Vakit akiddir arkadaşlar, iskarpinlerini kana bulamaya and içelim!

Saptırmak onların dinidir arkadaşlar ama hedeflerimiz artık, binbir zahmetle ortaya çıkaracağımız türden değil.

Burnumuzun dibinde. Uydu antenleri, d|4; tankerler, stüd-

*s % " *•

yolar, genel merkezler, alkol, porno, eroiç ve kimya labo-ratuvarları; bunların herbiri, onursuz bir yaşamdansa onurlu bir ölüm(süzlüğü)ün vasıtasıdır. Ç Çıkalım arkadaşlar!

Nevvyork'un metrolarından gettolarından, Moskova'nın arka sokaklarından, Pekin'in varoşlarından, Tokyo'nun kablo fabrikalarından, Paris'in köprü altlarından, Beyrut'un tehcir kamplarından, Tahran'm Kerbela Tapmaklarından, Mekke'nin Amerikan postalları ve yerli uşaklarınca kirletilmiş kumlarından, Tih çöllerinden, piramit gölgelerinden, İstanbul'un Ankara'nın bodrum katlarından ve gecekondularından, Mardin'in prefabrik evlerinden çıka-' lım.

Bize sabırdan, itaatten, takiyyeden, çifte standarttan, imalı konuşma metodlarmdan sözedem; "anlamıyorsan te'vil et ve sana verilen vazifeyi yap" diye buyuran şarlatanların, düzenbazların, Allah'ın adıyla şeytani düzenler kuranların, izi-timi belirsiz düşmanlar üreten cennet bezirganı bin yüzlü münafıkların örgütlerinden, derneklerinden, cemaatlerinden, vakıflarından çıkalım.

Ha bu gün ha yarın iktidara geliyoruz türünden mavallarla üzerimizde iktidarlar kurmuş, ensemizde boza pişiren başkaldırı taciri kaltabanların; üzerine faziletli sözler yapıştırdıkları masalarına tükürüp çıkalım.

Gözyaşlarımızla beslenen semiz vaizleri, kürsülerindeki minderlerle boğup çıkalım.

Arkalarına yaslanıp bizi karşılarındaki alçak koltuğa buyur eden, çay söyleyip “biz bu yollardan geçtik. Sen de sakın ol, sana iş vereyim” diyen satılmışlara, herşeyi kitabına uyduran gözü doymaz bukalemunlara birer tükürük uydurup işyerlerinden çıkalım.

Bütün hakemler ibne, bütün maçlar şikeli arkadaşlar, tribünlerden “en büyük onur” sloganıyla çıkalım.

Hiçbir sorumuzu cevaplamayan, aptalca formülleri ezberlediğimizde yakalarımıza kurdaleler takan, rakamlarla alın yazılarımızı yazan, etimizi-kemiğimizi çürüten öğretmenlerle dolu sınıflardan, son ve en büyük ukalalığımızı yapıp: Tükürerek çıkalım.

Bize etiketler, muskalar pazarlayan demagog aydınların “düşünüyorsan varsın” diyen kitaplarına, “savaşıyorum öyleyse varım” yazıp, sonra kitaplarını kafalarında paralayıp; seminer, panel ve konferans salonlarından çıkalım. Şeytan’ın vahyiyle tüylerimizi diken diken eden ya da bizi onulmaz uykulara indiren şairleri recmedip, açıkoturumlarından çıkalım.

Bize yedirdikleri her ekmeğin üçte ikisini vergi olarak ödeyen, bizden yana hep vefasızlık görmüş muzdarip annelerimizle, mübarek ayaklarını son bir kez öpüp vedalaşalım.

Kamburu çıkmış babalarımızdan af dileyip çıkalım.

Bizden çamaşır makinesi isteyen karılarımıza, son jeton paralarımızı nafaka olarak bırakıp çıkalım.

Çocuklarımıza ölümü unutturmayacak birer vasiyet bırakıp çıkalım.

Bizden güvercin isteyip, sonra da bu güvercinleri, bir yabancı dil kursu karşılığında otantik hamburgerler yapan büfelere satan sevgililerimize, “başarılar” dileyip pastanelerden çıkalım.

Çıkalım ve toplanalım.

Burnumuza dayatılan her mikrofonu kavrayıp, gazete binalarına dalalım ve mikrofonlarını, yayın yönetmenlerinin kışına sokalım.

Toplanıp yürüyelim.

Kalan sağlarla yürüyelim.

Mersedes sürmekle aşınmayan yolları, çıplak ayaklarımızla sarsarak; buzlu camları, kadife perdeleri oruçlu gırtlaklarımızdan yükselen marşlarla yırtarak yürüyelim.

Gidelim ve İbn Hazm'm, Hafız'm Mevlana'nm, Şeyh Ga-lib'in, Budha'mn, Puşkin'in, Dostoyevski'ni, Gandhi'nin,

Rilke'nin mezarları başında duralım.

Aramızdan en gür seslisi çıkıp desin ki: "Sizlerd^n çok şey öğrendik. Sizi okuyacağımıza, ortaokul matematik öğretmenlerimizi dinleseydik şimdi adam olmuştuk. Ama biz adam olmak değil, insan kalmak zorundayız artık. Ve ama izninizle şimdi yapmamız gereken bir şey var.."

Bunun üzerine tekmeleyelim onların mezarlarını arkadaşlar!

Sonra dağılalım dünyanın başkentlerine. Dağılalım ve dağıtalım!

Asfaltları kazalım, duvarları mızraklayalım, görüntüyü bozalım. Liberalizm'in façasını değiştirelim!

Arkadaşlar! Gerekirse gözlerinize kan rengi bantlar çekin. Çekin ki felsefeyle, estetikle sizi avlayamasmlar. El yordamıyla, nefret yordamıyla kırın, dökün, tuz-buz edin!

Kırın ki alt-üst olsun borsa rakamları, faiz dengeleri, put endüstrisi grafikleri. Kafalarınızı koltuğunuza alm arkadaşlar ve koltuklarının, kasalarının altındaki halılara asılıp çekin!

Bize yoksulların, zayıfların kanları üstüne bina ettikleri huzur ve güven ortamlarını fatura etmeliler arkadaşlar! Arkadaşlar, tünellerden, bunalımlardan çıkalım ve düşlerini karartalım! Cennetlerine yılanlar, çiyenler gibi dalalım! Yapma çiçeklerini yolalım, seralarını çöplüğe çevirelim, opera ilanlarını moleküllerine ayıralım!

Ve caddeler, havaalanları, plajlar ve dans pistleri; onların şeytani silahlarından boşalan alevlerle biçilmiş cesetlerimizle dolup taşsın. Taşsın ki temizlik işçileri, sineklerin uçuştığı cesetlerimizi görünce duraklasın, ağlasın, sonra üç-otuz paraya sırtlarını dönüp, süpürge sopalarını efendilerinin münasip bir yerlerine sokmak üzere harekete geç-, sin.

Cesetlerimizi dezenfekte etmeye ilaçları yetmesin!

Üzerlerine sinen kan kokularımızı hiçbir parfüm giderenlesin!

Taş, sopa, mızrak, ok, mancınık, tırnak; ne bulursak intikam!

Uyduları ye bilgisayarları, yine ancak kendilerinin imal ettiği silahlara hükmedebilir arkadaşlar; ileri!

Yoksul arkadaşlar, onurlu arkadaşlar; ukela, meraklı arkadaşlar ileri!

Vasıfsız arkadaşlar, rütbesiz arkadaşlar, çağdışı kökü dışar-da bohem, bunalım, münzevi, küskün, anarşist, serseri, başı bozuk arkadaşlar ileri! ileri psikopatlar! inançla ileri!

inanalım ki, bizden sonra; yeryüzüne ve gökyüzüne, yaşama ve ölüme, önceye ve sonraya gerçek egemen olan Allah onları yerle bir edecektir. Ve ama biz onurumuzu kurtaralım !

Davranalım arkadaşlar, “İki el bir baş içindir.” Gö'sterelim, el mi yaman bey mi yaman? İleri Ulubatlı Haşan! İleri John, İleri Malcolm, İleri Raphael, İleri Jeanne, Ivan, Şvayk, Râcâ, Kamikaze, Wang-li, Ebu Kays, Rıza, Abdullah, Fatma, Nilgün, Abdurrahman, Mustafa... İleri arka--daşlar!

Tekrarla Hakan, tekrarla Mehmet; tekrarlayın her dilde ve bir ağızdan:

“Bugün 1990 bugün intikam:

Her çukulatâ lekesinin yanında bir damla kan.”

—Yalnız bana biraz.izin verin, yüzümü yıkayıp geleyim... Kantindekiler hiçbir tepki göstermemişlerdi.

Sessizce masadan indim. İki yana açılıp bana yol verdiler, okuldan çıktım...

Otobüse atladım ve Fatih'e döndüm...

Kaldırıma konmuş hoparlörden yayılan şarkı, içime hıçkırıklar basıyordu:

“Dinmiyor hiç bu akşam ne gözyaşını ve acım Bu akşam her akşamdan sana pek çok muhtacım.”

“Bir genç, bir ağaç gibidir...”

mak Genzimizde Acı Bir Tütsü Artık Yenilgilerle Büyüdük Biz Adam Olamadık

aç pencereyi çıksın sigara dumanları

—ki bu dumanlar

duvardiplerinde meydan köşelerinde satır satır tükettiğimiz yalnız ve canhıraş gençliğimizin nisan'sız baharıdır—

ben, abicim

kanayan çiçeklerin

açık ve yıpranık kitapların önünde

şarkılarda parçalanan içimle

kahrederek gülyorumlarından kopuşuma

kahrederek gözlerimin beyaz akşamlarına

hepsi yalan hepsi boş, hayat bambaşka birşey

hayat bize ölüyor diyerek inliyorum

—bize iki şey kaldı

ya uslanmak ya inlemek

son uslananlar babalarımızdı el de yaman, bey de yaman diyerek bakarlardı—

yani ben abicim

değişmeyen'e büyüyen ellerimle değişmenin esmer yitişlerine dokunmuşum ruhumun elleri buhurdan gibi kendimi bildim bileli yutkunmuşum

aç pencereyi

sabah ezanları girsin aramıza ikindilere dek yorgansız uyuyup insanlığın sonu kokan nefesimizle uyanıp yeni şarkılar öğrenip mırıldanalım yeni tükenişler!

aç pencereyi nefes alalım ve yaşamı aşan bir yorumla birarada düşene dek başımıza yargıların onulmazı bu evden

bu odadan hiç çıkmayalım.

Sesimi duyup uyanan Halil, “Ne iş İrfan? İyice şair olup çıktın yav? Püüü, saat dört olmuş! Yine öğlen namazıyla ikindiye birleştireceğiz ha!..” diye söyleniyor. Çıkıp Fatih Camii'ne gittim.

“Bir genç, bir ağaç gibidir gardeşler...

Eger bu ağaç, bi oduncunun eline düşerse odun olur. Doğramacının eline düşerse kereste olur. Ama mobilyacının elinde mobilya olur.

Kağıt olur, galem olur..

Ama şimdi ustalar yoh..

Oduncular dalıyı ormana,

ne var-ne yoh, her ağacı odun yapıyılar.

Odun.da lazım ama, odun olacah ağacı odun yapmah lazım..

Heç kesilmeyecek ağaçlar da var.. Ya..

Ama şimdi nooldu?..

Yazzuh oldu gençlügeee!..”

Fatih Camii avlusundaki ihtiyar vaizin sözcükleri kör bıçaklar gibi kanıma işliyordu.

Koşarak camiye daldım. Gözyaşlarını sicim gibi boşalıyordu. Secdeye kapanıp gözyaşlarını

kuruyuncayâ kadar ağladım. “Allah’ım.. Allah’ım” diye inliyordum.

Ellerimi açıp dua etmek istedim.

Ama beynim boşalmıştı sanki... Hiçbir şey söyleyemedim.. Birden genzimden çıkan kelimeye ben de şaşırdım.. “Nurhan... Nur..han..”

Ellerimi yüzüme sürdüm.. İçimde korkunç bir anaför, dönüyor dönüyordu..

Saçların ne renk?

Camiden çıkmak için kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapı vazi-fesi gören ağır deri-perdeye uzattım, tam çekecektim ki birden bir gölgenin perdenin diğer yanından içeri süzüldüğünü farket-tim. Başımı çevirip baktım: Amanallahım! Dizlerim titremeye başladı. İçimdeki anaför, fişkıran bir hortum olmuş, gözlerimi zorluyordu. Rüya mı görüyordum: İçeri giren, **NURHAN’dı..!**

Bir süre ikimiz de konuşamadık.

Nihayet o, titreyen bir sesle: “Buraya geleceğini tahmin etmiştim..” dedi.. Sustu..

“Beyazıt’ta, Iraklı Mülteciler için Yardım Kampanyası başlatmışlar.. Gidip eyleme katılalım mı?” Dedi...

Gülüsmeye çalıştık.

Onunla ilk karşılaştığım gün kadar tazelendi içim.

Caminin merdivenlerinden inerken, heyecandan titreyen sesimle, “Saçların ne renk?” diye sordum.

Durdu, yüzüme baktı: Kızarmıştı. Gözlerini kaçırarak usulca; “Siyah” dedi, “uzun ve dalgalı...”

Merdivenleri indik. “Yemek yapmayı biliyor musun?” diye sordum.

Başımı kaldırıp yine kızararak, “Tabii..” dedi ve ekledi: “En sevdiğin yemek ne?”

Düşündüm. “Kuru fasulye” dedim. Sonra da: “Ama önce ken-diipe bir iş bulayım da sonra en sevdiğim yemeğe beraber karar veririz. Herhalde en iyi yaptığın yemek olur...”

Fatih’in Türbesi’nin giriş kısmındaki banklardan birine çöktük.

“Önce anneme bir mektup yazacağım” dedim. “Sevgili anneciğim, sana öyle güzel bir gelin buldum ki!” diyeceğim mektubumda.

Ama herşeyden önce, günlüğümün kapağına kocaman harflerle şöyle yazıp o defteri kapatacağım:

MIZRAKSIZ İLMİHAL.

Gülümsemek bir çiçek gibi açtı yüzünde.

Başörtüsü çok yakışıyordu...

(İrfan susar. Elleriyle saçlarını düzeltir, görünmeyen bir objektife poz verir gibi donar. Işık yüzüne odaklanır ve son sözüyle birlikte kararır.)

—Abicim, iş arıyorum...

Sondayış

İtibu Abdurrahman, Abdullah b. Ömer İbni'l-Hattâb (r.a.)'dan rivayet eder ki: Peygamber (a.s.)'m şöyle dediğini işittim: “Sizden önce gelen ümmetlerden birinden üç kişi, uzun bir yola çıktılar. Geceyi geçirmek için bir mağaraya girdiler. Derken, dağdan yuvarlanan bir taş, gelip mağaranın ağzını kapattı. Ne yapıp ettilerse, taşı yerinden kımlıdatamadılar. Taşın, kendi iradeleri dışında gelip mağaranın ağzını kapattığını, yine ancak Allah'ın giderebileceğini düşündüler. Bunun üzerine aralarında şöyle bir konuşma geçti:

“Her birimiz, şimdiye kadar yaptığımız; Allah'ın rızasına en uygun olduğunu düşündüğümüz iyi amellerimizle duâ edelim. Belki Allah bizi bağışlar ve bizi buradan kurtarır.” İçlerinden birisi:

—Allah'ım! Şimdiye dek pekçok günah işledim. Senden bağışlamamı diliyorum. Annem ve babam çok ihtiyardılar. Onlardan önce ne çocuklarıma, ne de hayvanlara birşey içirmezdim. Günün birinde odun toplamak için uzaklara gitmişim. Onlar uyuyuncaya kadar dönemedim. Akşam yemeklerini hazırladım, fakat onları uyumuş buldum. Onları uyandırmaya ve onlardan evvel ailece akşam sütü içmeyi hoş görmedim. Çanak elimde olduğu halde onların uyanmalarını bekledim. Nihayet sabah ışıdı. Çocuklar

ayaklarımin altında açlıktan ağlaşıyorlardı. Derken annemle babam uyandılar ve akşam sütlerini içtiler.

Allah'ım! Eğer bu işi senin rızân için yapmışsam, bu taştan çektiğimiz belayı bizden uzaklaştır dedi.

Hepsi, taşın bir parça açıldığını gördüler. Ama çıkılacak gibi değildi.

İkincisi şöyle dedi:

—Tanrım! Amcamın bir kızı vardı. Çok güzeldi. Bir erkek bir kadını ne kadar sevebilirse, ben de onu o kadar seviyordum. Onunla birleşmek istedim. Ama teklifimi geri çevirdi. Birkaç yıl sonra, bir kıtlığa uğrayınca, bana başvurdu. Kendisini bana teslim etmesi şartıyla ona yüzyirmi altın teklif ettim. Kabul etti. Fırsat elverip te onunla zina edecekken, “Allah'tan kork ta haksız yere mührümü bozma!” dedi. Ben de Allah'tan korkarak, bu çok sevdiğim kadından uzaklaştım. Verdiğim altınları da ona bıraktım. Allah'ım! Eğer bu işi sırf senin rızânı kazanmak için yapmışsam, içinde bulunduğumuz bu belayı bizden gider. Mağaranın kapısı bir parça daha açıldı ama yine çıkılabilecek gibi değildi.

Üçüncüsü de şöyle dua etti:

—Allahım! Bir zamanlar parayla işçi tutmuştum. İş bitiminde ücretlerini verdim. Ancak birisi ücretini almadan gitti. Ben de onun ücretini, onun nâmına çalıştırıp, ürettim. Zamanla bendeki varlığı çoğaldı. Bir müddet sonra o adam yanıma gelip, ücretini istedi.

Ben de, “Şu gördüğün deve, öküz, koyun sürüsü, bunların hepsi senin ücretindir. Çoğaldılar. Al götür” dedim. O da: “Ey Allah’ın kulu, benimle alay etme” dedi.

“Seninle alay etmiyorum, hakikati söylüyorum. Bunların hepsi senin.” dedim. Adam, sevinç içinde mallarını aldı ve hepsini sürüp götürdü. Tanrım! Eğer bunu senin rızân için yapmışsam, yolumu kesen şu taşı kaldır, bu belayı bizden gider...

Bunun üzerine taş mağaranın ağzından kaydı ve kapı açıldı.

Çıkıp yürüdüler.

Riyâzü’-Sâlihîn/Cilt: 1, Hadis: 12 (Musannifi: Muhyiddîn-i Nevev!)

Mehmet Efe ile...

“Uysa da olur, uymasa da”

Bir kitabın hikâyesi

“MIZRAKSIZ İLMİHAL”

Sevgili Mehmet Efe, “Mızraksız İlmihal” kitabınız hakkında sohbe geçmeden önce, ithaf kısmında da belirttiğin gibi iki yıl sonra basılan kitabın hakkında öncelikle neler söylemek istersin?

—“Söz uçar, yazı kalır” demişler, ama öncelikle diyorsun madem, iki yıl boyunca, basılmış ve harmanlanmış ve şirâzesini -Yani cildini- bekleyerek bir matbaanın deposunda rutubetin insafına terk edilmiş halde sürünmesi beni çok sarstı. Belki buna, konusuyla müsemma bir kader denebilir; yani, geç kalmışlığın, kendi zamanını soluyamamanın dayanılmaz şişkinliği! Şişkinlik diyorum, çünkü mücellitin onları bir “Vahdet”e erdirip elbiselerini giydirmesini bekleyen formalar rutubetten şişmişti. Üçbin baskı, üçyüz fire verdi. Daha da verebilip Sen de bir şair ve yazarsın; bir yazının ya da kitabın basılmak üzere beklemesi, insana doğmuş kızını görmemesi kadar çok acı verir, bilirsin. Bu arada Allah bu acıyı da tattırmasın.

Başörtüsü Yasağı sırasında —ki bence benim kuşağımın en acılı tecrübesidir— bazı notlar tutmuştum. 1989’da, “Bir Melon Şapka” adlı oyunumun turnesi sırasında, kulise gelip oyunla ilgili yapılan ilgisiz ve salt politik yorumlar, pek ilgisi olmadığı halde gösterimi sırasında bazı salonlarda atılan tekbirler beni kışkırttı, “Mızraksız İlmihal”i tek kişilik bir oyun olarak tasarladım ve yazdım. 1991 Mayıs’ında. Hatta Haşan Aycm Ağabey harika bir de afiş hazırlamıştı. Cumhur .Kaygusuz yönetecekti, ben de oynayacaktım. Yönetmedi ya da bir türlü uygun olmadı. Sevgili İbrahim Sadri’ye teklif ettim. Okudu, çok beğendi ama o da çeşitli sebeplerle uygun olamadı. Sonunda Haşan Aycm’ın ve Sevgili Dostum Altay Ünaltay’ın teşvikleriyle bir kitap haline gelmesi fikri doğdu. Haziran 1991’de bitirdim. O sırada yayın hayatına yeni başlayacak olan Önsöz Yayıncılık, Altay Ünaltay’ın referanslarıyla, kitabı basmak istediğini, iki hafta içinde piyasaya süreceğini söyleyerek talçp etti. Gerçekten son derece özverili bir çalışmayla birkaç hafta içinde kitap baskı aşamasına geldi. Hatta Kitap Dergisi’nde ilanlarını bile yayınladılar. Basıldı, harmanlandı, ciltleme aşamasına geldi ve orda kaldı. İki yıl boyunca bana hiçbir makul açıklamada yapılmadı. Bu arada Beyan Yayınları’na verme fikri doğru ama yayınevi ertesi gün ekonomik sıkıntılarını ileri sürdü ve 1992 yılında kitap yayınlamayacağını ifade etti. Tabii yayınladı. Herneyse, nihayet geçtiğimiz Mayıs ayında Vural Yayın-Dağıtım sahibi -ki son derece genç bir yayıncıdır- Aziz Vural kitabı basmak istediğini söyledi. Aslında yeniden dizdirip basacaktı, ama artık daha fazla bekleyebileceğimi sanmıyordum. Biraz da eski baskının israf olmamasını istedik ve Önsöz Yayıncılığın da muvafakıyla Aziz Vural kitabı alıp ilk formasını ve kapağını değiştirerek bir hafta içinde günışığına çıkardı. “Geç olsun da, güç olmasın” hesabı, sonunda yayınlandı ve mutluyum. Ama bu iki yıllık süre zarfında onu tekrar gözden geçirmek isterdim doğrusu. Yeri gelmişken: Kitap günışığına çıktığı sırada, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Kulübü, Öğrenci Kültür Merkezi’nde “Edebiyat Şenliği” bünyesinde “1. Yerli Kitaplar Fuarı” vardı. Fuarda, bir imza günü gerçekleştirdik. İmza günü için, kitabın kapağı büyütülerek afiş yapıldı ve fakültelere asıldı. Hukuk, Siyasal Bilgiler, İktisat Fakültesi, Eczacılık Fakültesi ve İletişim Fakültesi’ne asılan afişler bir saat içinde, “İslamcı” kardeşlerimizce indirilip parçalandı. En çok da kendi okulumdaki afişin indirilmesi giran geldi. Kendisini “Müslüman

Gençlik”ten sayıp öyle deklare eden bir kardeşimiz, afişi; yani kitabın kapağındaki ifadeleri, “Gayri İslami” bularak yırttı.

Hukuk Fakültesindeki afişlerden birini yırtarken görülen sakallı bir kardeşimize yaklaşan ve daha sonra imza gününde gelip anlatırken “heavy-metalci”lere benzettiğim bir öğrenci, yırtma nedenini sorduğunda “Gayri İslami” cevabını alınca “Çok Garip” demiş, “halbuki sizden bir afiş bu!” Sonra da eklemiştir: “Bence siz, günün birinde Mimar Sinan’ın büyük emek ve sanatla yapılmış bir camisini de yerini beğenmeyerek yıkabilirsiniz. Baksanıza böyle elle boyanmış, emek verilmiş üstelik sizden bir afiş cart diye yırtabildiğinize göre!” Bizimkinin cevabı, “Gerekirse yıkarız” olmuş. “Bu korkunç bir anlayış değil mi?” diye sordu bana da. Ben de yırtan arkadaşın, ifadeleri saldırı olarak algıladığı için yırttığını, kendince haklı olduğunu söyledim ama; dışı seni, içi beni yakar!.. Beyazsaray’daki bir Yayınevi, kitabı satmak üzere önce talep ediyor sonra derhal geri gönderip benzeri bir gerekçeyle satmayacağı açıklamasını yapıyor Vural Yayıncılığa. Tabii yine kitabı okumadan ve sadece kapağına bakarak.

Herneyse, zaten ilk kitapların tarih boyunca uğradıkları sorunlarla kıyaslandığında bizimki el bebek-gül bebek sayılır. Bunları o kardeşleri suçlamaktan çok, sağlıksız bir sürecin doğurduğu sonuçlara dikkat çekmek için anlattım. Zaten “Mızraksız ilmihal” de buradan doğdu. Merhum Fazhurrahman’ın dediği gibi: İslam Dünyası dev bir ağaçtır ve ne yazık ki tarih boyunca kendi sürgünlerini budadı...

Uzun bir cevap oldu galiba. Eh, bu da kitapla ilgili ilk konuşma zaten. Burda da “şişkinlik” esprimize bir atıf yapalım. Hayırlısı olsun...

“Mızraksız İlmihal” demekle nereye göndermede bulunuyorsun? Gerçi çok fikir veriyor ama bunu senden duymak işiyorum...

—Çocukken devam ettiğim Kur’an Kursunda hocamız zaman zaman kaim ve “eskimez yazı” bir kitaptan bölümler okurdu bize. Kitap; çocuk dünyamda çok özel bir konuma sahip oldu. Sayfalarındaki şekiller, yazılar; Kur’an-ı Kerim’den çok farklıydı. Kur’an kutsaldı ama bu kitap, hocamızı hoca kılan bir şeydi, büyü, efsunlu bir etki bırakıyordu bende. Sonunda bir gün hocamız kitabın adını söyledi: “Mızraklı İlmihal”di. Sonradan, bunun orijinal metni la tin harfleriye Çıdam Yayınları arasında da yayınlanan ve kapağındaki mızrak şekillerinden ötürü halk arasında “Mızraklı İlmihal” olarak yaygınlaşan nefis bir ilmihalin şerhlisi olduğunu öğrendim. Yıllar sonra, Hz. Ali’yle Hz. Muaviye’nin hilafet tartışmalarında ortaya çıkan ve İslam Dünyasında bir dönüm noktası olarak kabul edilen tarihi kargaşa sırasında cereyan etmiş bir olay da beni Mızraklı İlmihal kadar etkilemişti. Yanlış hatırlamıyorsam, o sırada çıkan bir savaşta, taraflardan biri -ki her iki taraf da Müslümandır- yine yanlış hatırlamıyorsam, savaşı kaybetmek üzere olan taraftır bu, mızraklarının ucuna Kur’an sayfaları geçirerek kendileriyle savaşılmasını önlemişlerdi. Bu olayı okurken kendi kendime “Kur’an’lı Mızrak” ya da “Mızraklı Kur’an” diye adlandırmıştım. Derken başörtüsü yasağı sıralarında zaman zaman gözlemlerimi not ederken, “Mızraklı Kur’an” başlığı altında bir olayı da not almıştım. Bir protesto eylemi sonrası, gençlik gruplarından birinin eylemi organize eden grubu, eylemin üslubuyla ilgili olarak sert biçimde eleştirmişti. Benim de aralarında bulunduğum berikiler, eleştirileri göğüslemek için müşriklerle ilgili bir ayeti kullanarak onları bir çeşit revizyo-nizmle suçladı. Bir süre sonra tartışma, karşılıklı ayetlerin çarpış-tırılmasma dönüştü. Olay korkunç bir ürperti vermişti bana ve o “Mızraklı Kur’an” ifademi hatırlatmıştı. -Yüce Kur’an’ı tenzih ederim-

Onada yanlış bir şey vardı. Hatta kitabımda buna benzer bir sahne vardır. Bir protesto eylemi başlamak üzereyken, kahramanlarımızdan biri, caminin duvarı dioine çöküp cihad ayetlerini okumaktadır.

Protestosu Cihad olanların, savunması da mızrakların ucuna Kur'an geçirmek olur diye düşünmüşümdür.

Ben ilmihalimizin mızraksız olması gerektiğini düşünüyordum. Yani bize salt tepkilerimiz yön vermemeli. Yani dinin, yani kutsal olan'ın; örneğin politik talepler için, "ruhi" konularından soyutlanarak, güncel politik ifadelerle indirgenmesinin, tıpkı "kişilik bölünmesi" dedikleri patolojik durum gibi, bir çeşit inanç bölünmesine, en azından perspektif kısırlığına uğratacağına inanıyorum. İdeolojik mücadele, hele de mızraklı ise, bireyin ilmihalini savunmasız bırakacak kadar tehlikeli bir süreçtir. Ve eğer mızrakların ucunda din varsa, örneğin politik yargılara itiraz etmek, hâşâ Kur'an'a itiraz etmek anlamına gelmeye başlıyorsa; ideoloji, strateji v.s. dinin yerini almaya başlamış demektir. İdeolojik tasarımlar -ki tamamen "dünyevi sonuçlara dair tasarımlardır bunlar- her zaman kulun kula kulluğu tehlikesini barındırır. Bu tehlikeyi kendi kuşağım sürecinde gözlüyorum. Ve "Hafazanallah!" diyorum. Din ve İdeoloji tartışmaları burada örnekler vermeme gerektirmeyecek kadar yoğun biçimde zaman zaman gündemimizde yer aldı. Ben de kuşağımdaki göstergeleri Mızraksız ilmihalde tartıştım. Burada, iki önemli yazıyı da hatırlamak istiyorum: Örneğin İsmet Özel'in, "İrtica Elden Gidiyor" kitabındaki "Perspektif Noksanlığı" başlıklı yazısı ve bu tartışmalara gençliğin önemli bir katkısı olarak, Sevgili Hakan Albayrak'ın Çete'de yayınlanan "Modern Devlet Secde İster" başlıklı denemesi, Devlet bir mızraktır. Politika, mızrakları insanların kalbine, görüşüne, bilincine saplamaktır. Sloganlar birer mızraktır. Yalan, mızraktır. Ve hınc, mızrak yontmaktır. Mızraklara ihtiyacımız var belki ama inancımız, özgürlük ve sorumluluk bilincimiz varlık nedenimizdir, anlamımızdır. Güç mızraktır. Güçlü olmaya çalışmak; gücü öncelemek, haklılığımızı aşındırır. Aynî-leşiriz. Bize saldıran herşeyle.

Ama tabii mızraklı ya da mızraksız: ortada insani olan herşeyi budayan korkunç bir saldırı var ve biz Müslümanlar da varlığını **koruma yada tutunma kavgası veriyoruz. Ben yaşanmaya değer bir yaşamdan yoksun olmamızın bizden kaynaklanan nedenlerine ilişkin birkaç soru sormak istedim. Vardığım sonuçları da paylaşmak. Biraz da kuyruk acısı yani. Hani, haşa mine'li huzur; kafiye tutturamadığı için eleştirilen adamın, "Kuyruk acım var kardeşim, uysa da uymasa da" cevabı gibi.**

Yoksa ismet Özel'in dediği gibi: "Bu mahrumiyet içinde, masum bir çocuğu öldürdüğümüzü anlamadan ve günahlarımızı kitabına uydurarak yaşamamız elbet mümkün..."

Kitabın için "romantik deneme" diyorsun? Hem roman hem deneme mi bu? Yoksa romantikleşmiş deneme mi demek? Yani?...

—Bu, benim uydurduğum bir terkip. El-cevap, hem her ikisi; hem de değil. Diyacagsm ki neye, işte eyle... Yani bu, işin "muhabbet" yanı. Bak, şu "Orta Zekalılar"ın bence zekayı dumura uğratan ve Nabi Avcı'nın ifadesiyle "Cevize" lan veciz ifadesi burda işime geliyor: "Edebiyat parçalama!" Böyle denmesinde bence bir sakınca yok. Ama sana bir sır vereyim: "Roman'tik Deneme" ifadesinin aylık, ilmi, edebi, içtimai, ahlaki, siyasi dergi gibisinden başlıklara bir gönderme olarak kabul edilmesinde de bir sakınca yok.

Sonra “hiç bir kişi ve kurumla ilgisi olmayabilir...” demişsin. Olabilir de demeye gelir bu. Kitabın muğlak kalan yönü var mı sence?

—Buna okuyucu karar versin isterim. Ben alabildiğine saygılı davranmaya çalışarak, tırnak içinde “İslamcılık” eleştirisi, daha doğrusu 80 kuşağı gençliğinin İslamcılığının içeriden bir eleştirisini denedim. Buna öykü denedim de diyebilirim.

Belki bazı okuyucular, önemli pekçok konuyu atlamaş olmanı garipseyebilirler. Ama o konuları daha yetkin ve etkin kalemlerin tartıştıklarını ve tartışacaklarını biliyorum.

Sonuç olarak, “Mızraksız İlmihal” bir hikaye tabii. En az benim kadar muğlak yönleri olabilir. Ya Mızraksız’da da dediğim gibi.

“Aslında herşey yerli yerinde.”

Yazı da uçar, hakikat hep kalır. Vesselam...

Teşekkür ederim.

• Ben teşekkür ederim, ilginize.

Kardelen, 31 Ağustos 1993 Ropörtaj: Müştehir Karakaya

Mızraksız ilmihalinle birlikte

SUÇLUSUN MEHMET EFE...

İslâmciydi. Okulda sosyalist arkadaşları -aşırı dinci- derlerdi O’na. Namaz kıldığı için. Gerçi “dinciliğin aşırısı” dokunmuyordu O’na ya... Aslında iyi bir çocuktur. Kompleksleri yoktu. Fakat çok hareketli bir çocuktur.. Okulda sürekli suçlar işler, daha doğrusu kuralları hiçe sayar ve disiplinlik olurdu.

Bir gün aşık oldu. Aşk hiç yaşamadığı bir bilinç durumuydu. Barlarda gönül eğlendirmiş, kız arkadaşlar edinmiş, parti mitinglerinde sloganlar âtmış fakat hiç aşık olmamıştı. Aşk yeni birşey-di Onun için.

Aşık olduğu kız, namaz kılıyordu. Ve Cat Stevens dinliyordu. Ve tam bir kitap kurduydü. Başı açıktı. Ve aşk ne demek biliyordu. Veler müspet (!) yönde akıp gidiyordu.

Kızla tanıştı. Görüştü. İyice tanıdı. Orhan Pamuk, Şekerpor-takalı vs. muhabbetlerini yapıyorlardı sürekli.

Birgün, kıza, en iyi hediye kitaptır sloganına aldanarak ve aradaki bağı kuvvetlendirmek için Mehmet Efe’nin Mızraksız 11-mihali’ni hediye etti.

Kötü bir niyeti yoktu. Kızı doğru yola çekmek istemiyordu (Yanlış yolda değildi zaten) Kız’ın başını

örtmesi için de çalışmıyordu. O'nu **AŞIRI DİNCİ** de yapmak istemiyordu. Sadece amacı kitap hediye etmekte. Ve Mehmet Efe'nin kitabına verdiği —**DİNÎ MOTİFLER** (ilmihal) **İÇEREN** isim—, kızını ürkütmüş ve **AŞIRI**

DİNCİ olma ihtimalini göz önünde bulundurarak oğlanı reddetmişti.

Suç Mehmet EFE'nindi, SUÇ MIZRAKSIZ İLMİHAL'indi.

Ve o günden sonra oğlan, boşverdi Mehmet Efe gibi marjinalleri, Ali Bulaç filan okudu artık

İki Yaprak, 26 Ağustos 1993 Ertuğrul Fındık^{1*1}

Kardeşim! Bu tip olayları hep hikâye edip duruyorum da bunların benim hikâyem olduğunu anlıyorsunuz değil mi? Güzel...

Mızraksız İlmihal'in yazarı Mehmet Efe ile...

UÇ

Rimeli. Kendi ülkemizden başlayarak yeniden yürütmeliyiz tarihi. Tüm ümmetin haritasına, yeryüzüne..."

Mehmet Efe, 1969 Malatya doğumlu. Halen İletişim Fakültesi'nde kayıtlı. Bir çok dergide öykü, şiir ve yazıları yayınlandı. '92 Mayısından bu yana çıkmakta olan Yerliler dergisinin genel yayın yönetmenliğini yapıyor. Tiyatro çalışmalarını da sürdüren Efe'nin. ilk kitabı Mızraksız İlmihal, Mayıs '93'e yayınlandı.

Mehmet Efe'yle Mızraksız İlmihal hakkında söyleştik.

—Yerliler dergisindeki başyazından ötürü yargıldın. Son durum nedir? Bir de senin ağzından dinleyelim.

—İnsanların evlerinde katledilip, üzerindeki kimliklerinin de sahte kimlik olarak açıklandığı; donatılmış masaların arkasına dizdirilip, “İslami Hareket Terör Örgütü” diye damgalanan ondo-kuz sanığın ilk duruşmada onbirinin tahliye edileceği kadar aleyhlerine delil uydurulamadığı halde hala herşeyin olduğu gibi hukukun da “varmış gibi” yapıldığı bir zaman ve zeminde bizim devlete hakaret kastı gibi bir suçlamayla yargılanmamızı mesele etmemiz basitlik olarak sayılabilir ve buna saygı duyarım. Ama basit ya da kompleks; sistemin haklara tecavüz ettiği her olay, “mesele” yapılmalıdır. Hele egemen basın, polislin damgalarını manşetten girip, tahliyeleri yok sayıyorsa!

Evet, “Yerliler” dergisinin üçüncü sayısında yer alan, “Biraz Ülkene Takıl-Gerçekten Buradayız” başlıklı başyazımdan ötürü soruşturmaya uğradım. Savcılık, ifademi alırken Adalet Bakanlığından gelen bir fezlekeyle soruşturma açıldığını söylemişti. 25 Mayıs 1993 günü, İstanbul İkinci Ağır Ceza Mahkemesinde^ “Cumhuriyetsin (devletin) ve Adliye'nin manevi şahsiyetini alenen tahkir ve tezyif etmek olarak ileri sürülen iddia ve 5 yıl ağır hapis cezası talebiyle” yargıldım. Yazıda; suç konusu bölümlerde gerekçeleri açıklanarak devletten korkak, kör, sağduyusuz, yetersiz, bölücü, zorba,

hesapçı, yalancı, ırkçı ve hükümeteşiz olarak söz' edelim üemiştım. Hükümetlerden; gözü dönmüş, yasaları, mevcut güç dengelerini muhafaza eden ve meşrulaştıran, adaleti çiğneyip duran, yetkilerinin kaderini ülke kaderinin üstünde tutanlar olarak söz edelim demiştım. Avukatsız olarak girdiğim duruşmada suçlamalar; ifadeleri kabul ettiğim, devlet ve hükümet hakkında böyle düşündüğüm, kullandığım ifadelerin gerekçelendirildiği, amiyane olmadığı ve bu yüzden yazının bir eleştiri ve fikir yazısı olduğu, hakaret kastı olmadığı cevabını verdim. Sonuçta, hakaret kastı olduğu kanaatiyle 1 yıl ağır hapis kararı verildi. Sabıka kaydımın olmadığı gerekçesiyle hükmün tecil edilmesine, derginin 3. sayısının da müsadere edilmesine karar verdiler.

Özetle; devletin her zaman bir taraf olarak var olacağı, “şeffaflık, düşünce özgürlüğü” gibi kavramların; tıpkı “BM” ya da “insan hakları” gibi birer düzenbazlık ambalajı olduğu gerçeğini bir kez: de biz yaşadık. Ama tekrarlayayım: Evet, gerçekten buradayız ve vazgeçmeyeceğiz.

—Mızraksız İlmihal, ilk kitabın. Senin ifadenle kitap bir hayli “sürünmüş”. Biraz Mızraksız İlmihalFin macerasından bahseder misin?

—Dışarık, —yani basılmış haliyle ilgili— olarak evet, bir hayli süründü. Zaten ilk kitaplar her zaman yayınlanmak için mücadele etmek zorunda kalmıştır.

‘91 Mayıs’mda tek kişilik bir oyun olarak tasarlamıştım ama burada uzun uzun anlatmayı gerektirmeyen çeşitli nedenlerle oynanamadı. Ardından, bir kitap haline getirmek fikri doğdu. Görüşüne değer verdiğim bir kaç arkadaşına okuttum. Kimi fazla ileri gitmiş olduğumu, kimi geç bile kalındığını, kimi kendi kuşağının beni “oyacağı” m, kimi gençliğin pratik gerçekliğimizi öğrenmesi gerektiğini söyledi vs. Sonuçta yayınlamaya karar verdim. Haziran ‘91’de kitap olarak bitirdim. O sırada yayın hayatına yeni başlayacak olan Önsöz Yayıncılık, kitabı basmak istedi. Kabul ettim. Kitap özverili bir çalışmayla baskı aşamasına geldi ve basıldı. Kapak filmleri hazırlandı, formalar harmanlandı ve aniden işlemler durdu. Hiç bir makul açıklama yapılmadan, iki yıl boyunca bir matbaanın deposunda gün ışığına çıkmayı bekledi. Ben buna biraz içeriği gibi bir kader dedim. Yani, kendi zamanını soluyamamanm, geç kalmanın getirdiği çürüme. Tıpkı bizi kemiren, örneğin gıybet gibi... Rutubet, formları şişirmişti. Epey fire verdi. Nemle boğuşa boğuşa mücellitini ve dağıtımını bekleyen kitap, nihayet geçtiğimiz Mayıs ayında tabir caizse mehdisini buldu. Genç bir yayıncı olan Vural Yaym-Dağıtım sahibi Aziz Vural, kitabı talep etti. Ben de yeniden gözden geçirmek arzusundaydım doğrusu ama eski baskının israf olmaması için Aziz Vural ilk formları değiştirip yeni kapak hazırlatarak kitabı bir haftada gün ışığına çıkardı.

Çıkar çıkmaz da bazı tepkilerle “süründü”. Kapağının büyütölmüş halinden oluşan ve fakötelere asılan afişleri bazı kardeşlerimizde indirilip parçalandı. Bazı kitapçılar, tezgâh altı yaptılar. Beyazsaray’dan bir yayınevi, kitabı şubesinde satmak üzere önce alıp, sonra derhal geri gönderdi ve “gayrı İslami” bulunduğu açıklamasını yaptı. Kitabı okumadan, sadece kapağına bakarak. Tabii tüm bunlar, bence sağlıksız bir sürecin doğal sonuçları. Zaten Mızraksız İlmihal içerik olarak ta buradan doğdu.

Benim kuşağının bence en acılı tecrübesi, başörtüsü yasağıydı. O günlerde tutmak zorunluluğu duyduğum bazı notları daha sonra yayınlamak gereğini de duydum. Tabii o tecrübe; bu ülkede karşı, farklı ya da alternatif oluşumuzun tarihsel serüveninden soyutlanamazdı. Böylece, benim açımdan ‘80’li yılların; özelde kendilerini “İslamcı” olarak deklere eden, genelde de “Müslüman Gençlik”

olarak adlandırılan kuşağımın özeleştirel bir öyküsü çıktı ortaya. Tabii, esas olarak; bence dini ve hatta hayatı, kendi ideolojik tasarımlarından ibaret sayan düşünme biçimi.

—Ne4en ‘Mızraksız İlmihal’?

—İslam dünyasında dönüm noktası olarak kabul edilen bir dönem vardır biliyorsun. Hz. Ali’yle Muaviye’nin hilafet tartışmaları. Her iki tarafın da müslümanlar olduğu bu tartışmalar sırasında çıkan büyük savaşta, Muaviye’nin taraftarları, savaşı kaybetmek üzerelerken, Muaviye’nin emriyle mızrakların uçlarına Kur’an sayfaları koyup yukarı kaldırıyor ve kendileriyle savaşıl-masını önlüyorlar. Bu olayı Ahmed Cevdet Paşa’nın tarihinden okurken çok etkilenmişim. Latin harfleriyle orijinal metni Çıdam Yayınları arasında yayınlanan ve eski halinin kapağındaki mızrak şekillerinden ötürü halk arasında “Mızraklı İlmihal” olarak en çok yaygınlaşan ilmihali görünce, Sıffin Savaşı’ndaki olay, zihnimde “Mızraklı Kur’an” olarak metaforlaştı. —Yüce Kur’an’ı tenzih ederim —.

/ Başörtüsü yasağı sırasında gençlik gruplarının, organize ettikleri protesto eylemlerini “Cihad” olarak adlandırma eğilimi göstermeleri, dükkan tabelalarının bile “Tevhid” olabilmesi sonucunu doğurdu. Grupların, kendi aralarındaki tartışmalarda, eylemlerini ayetlerle kutsamak zorunluluğu duymaları da bana o tarihsel olayı çağrıştırmıştı.

Protesto “Cihad” olunca, toplumsal taleplerde öncülüğe soyunan ideolojik tasarımlar da savunmalarını mızrakların ucuna adeta Kur’an sayfaları geçirerek yapmak zorunda kalıyorlar.

İdeolojik tasarımlar; tüm yönelişleri, ancak algılanabilir sınırlar içinde kavramak zorunluluğunu doğuruyor ve ödenen bedeller başarıyı mecbur ettiğinden tasarımı, idealize ediliyor. Kendimizi kutsal olanların ışığında tasarlamak isterken, bahsettiğim idealizasyon sürecinde dini, bir yeryüzü cenneti özlemi için bir çeşit deformasyona uğrattırıyoruz. Ağabeyin içtihadı ya da düşünme biçimi, dinin yerini alıyor. İnsanların çoğu; akletmektense, hazıra konmayı seçtiği için gaflette. Din hayattır. Hayat yolunu aydınlatır. Herhangi bir yolun kutsanması için malzeme edilmez. O zaman kutsal olan dünyevileşiyor. İlkeler, (nasslar) yoğun ruhi konumlarından kopartılarak slogan düzeyine indirgeniyor. Kendilerine öncülük atfeden cemaatler ya da oluşumlar, güçlü olmayı kutsuyor. İktidara ya da havaya hakim olmaya giden her yol mübahlaştırılıyor. Nur, avuçtaki ateşe; değerler saldırgan, sivri mızraklara dönüşüyor. Taşımak, strateji; paylaşmak, dike; tebliğ, avlamak oluyor; vs.

Sonuç, birey açısından tıpkı “kişilik bölünmesi” dedikleri patolojik durum gibi, bir çeşit inanç bölünmesi, bilinç sapması yada en azından perspektif kısırlığına uğramak oluyor. Bunu kendi kuşağında gözlüyorum. Tüm bunlar, yaşadığımız sürecin barındırdığı zaafklar ve tehlikeler. Ama ortada yoğun, güçlü, korkunç ve gayri insani bir saldırı var ve biz tutunmaya çalışıyoruz. Şiddet, şiddeti doğuruyor. Örneğin, İsmet Özel’in ifadesiyle: “Gücümüzün, kandırdığımız insan sayısınınca artacağı, eğitimimizden elde ettiğimiz bir değer”.

Mızraklara ihtiyacımız oluyor belki ama inancımız, özgürlük ve varoluş sorumluluğu bilincimiz; mücadele ettiğimiz hiç bir şeyle aynileşemeyeceğimiz kadar önemli. Bize salt tepkilerimiz yön vermemeli. Bu yüzden “Mızraksız İlmihal” diyorum. Mızraksız İlmihal, zorbalığa karşı uslu ilmihal demek değil tabii. Artık kendimizden başlayarak, herşeyi açıklığa kavuşturmanın zamanı gelmeli. Sakince ve erdemle. Belki de yeryüzünün son umudu biziz.

Yaşanmaya değer bir hayattan yoksun oluşumuzun bizden kaynaklanan nedenlerine işaret etmek, bazı sorular sormak, vardığım sonuçları paylaşmak istedim. Sevgili İnegöl'lü dostum

Mustafa Gümüş'ün sık sık tekrarladığı gibi: “Muhabbetle hocam, muhabbetle...”

Tabii, Necip Fazıl'ın şaret ettiği hakikat, meselenin başka bir boyutu: “Yandı kitap dağlarım, ne garip bir hal oldu; / Sonunda bana kalan, yalnız ilmihal oldu”...

—Bildiğimiz edebi türlere uymayan bir kurgusu var Mızraksız İlmihal'in. Zaten sen de “roman'tik deneme” demeyi uygun bulmuşsun. Şiirde tartışılan “duygu mu, kayıt mı (biçim mi)” meselesinde oyunu duyguya verdiği anlaşılıyor. Nesirde de biçimperverlik karşıtı mısın, yoksa elinden böylesi mi geliyor?

—Doğrusu, bahsettiğin tartışmada ben oy kullanmadım. Ama, “bârikayı hakikat, müsâdeme-i efkârdan doğar” kabulü, göreceli konularda her zaman işimize yarar.

Şiirin, şiir olup-olmadığım, size değip-değmediğini okuyunca farkeder ya da hissedersiniz. Tabii her zaman son sözü tarih söyler.

Anlaşılan kitabımı okuyunca, “biçimperverlik karşıtı” olduğum kanaatine varmışsın. Böyle bir özel amacım ya da seçimim yok. “Elinden böylesi mi geliyor” diyorsun, böylesinden kastını pek anlayamadım ama, ben sekiz yıldır edebiyatın hemen her türünde örnekler verdim. Bununla, kemale erdiğimi söylemiyorum. Çünkü yaşamak, bir seçimler, arayışlar, keşifler sürecidir. Ölmek te. Şöyle diyeyim; elimden “öylesi” de geldiğini ispat ettiğime inanıyorum. Bu benim seçimim. Bu benim seçimim ya da üslubum. En azından şimdilik. Kitabın bendeki süreci, sekte bir yaklaşımı kaldıramazdı. Yani, kahramanımın hikayesi böyle. Son sözü, tarih söyleyecek.

Ben arıyorum. Kendimi öğrenirken, gerçekleştirirken, açık durmaya çalışıyorum. Yani bir bedel ödediğim değerlerimi takdim ederken, onlara uygun bir üslubum olsun isterim. Örneğin tiyatro için de hayatın aynası değil, arayışı diyorum.

—Kitap genel olarak özeleştirici yüklü. Cemaatler, düşünceler, inanışlar, tavırlar sorgulanıyor. “Mağaranın ağzındaki taşı” kaldıramayacağımız öngörüsü ağır basıyor izlenimini edindim. Kahramanın İrfan da “tünelin ucundaki ışığa” hep şüpheyle bakıyor sanki. Umut dolu, coşku dolu bölümleri de var kitabın ama, İrfan daha çok olumsuzluklara takılmış gibi. Ne dersin?

—Aslında taşın kalkmasına ilişkin düşüncelerim kitabın sonundaki hadiste var. Mağara da girişte. Burada, Kur'an'ın değişimle ilgili ayetini hatırlamak istiyorum. Hani “kendinde olanı değiştirmek” Te ilgili. Hem o bölümde kendi mağaramızdan da söz ediliyor. Herşeyin kendi bağlamında değerlendirilmesinde de yarar var.

İrfan, tünelin ucundaki ışıktan çok, tünelin kendisine şüpheyle bakıyor. Çünkü tünel, tüm ışıkları ürkütücü kılıyor. Bu biraz, elinde mum tutan insanın, kendisinin karanlıkta olmasına da benziyor.

İrfan, gidişattan endişeli. Olumsuzluklara takılıyor tabii. Çünkü onun takıldığı olumsuzluklar; eline, koluna, görme gücüne, şahsiyetine, hatta onuruna takılan; bağlayan türden olumsuzluklar.

Bir köpek ölüsünde güzel dişleri görebilmek çok önemlidir ama muhasebe yaparken, köpeğin cesedini, niçin öldürüldüğünü sormak gerekebilir. Zaten hayata hep politik bakmak; güzelliğe değil, diyelim yanlışlığa ayarlı olmak demektir. Çünkü ideolojik mücadele, hep çelişkileri vurgulamak zorundadır. Örneğin, “şu köpeğe bakın, tıpkı toplumumuz gibi çürümüş!” der ya da en fazla, “dişleri de olmasa, insanın herşey bitti diyesi geliyor. Ama biz bu durumu düzelterek” der. İşte İrfan’ı tedirgin eden de bu-dur.

O, tepkilerini, savunmalarını değil, ilgileri ve sevgilerini izlemek istiyor.

Hem, İrfan kardeş de olumsuzluklara dikkat çeksün; ha? Sonuçta bu onun hikayesi...

—İrfan parkasını çıkartmak istiyor, belki de çıkartmış. Peki üzerine ne giyecek? Üzerine bir şey giymeyi düşünmüyorsa, eleştirdiği, alternatif getiremeyen “ahilerini” tekrar etmiş olmayacak mı? Gerçi keşfetmek ruhunu yürütmek gibi bir takım soyutlamaları giyiniyor İrfan. Ve belki “beyniyle değil, kalbiyle düşünen” İrfan’ı ısıtmaya da yetiyor bunlar. Ama, herkesin İrfan olması mümkün mü veya herkesin İrfan mı olması lazım?

—Şu ana dek, kitapla ilgili olarak karşılaştığım en güzel soruydu bu. Teşekkür ederim.

Kişisel olarak, insanların ya algılanabilir sınırlarda bir alternatif getirmesi ya da susması gerektiği düşüncesini bir tür zorbalık olarak kabul ederim. Bunu söyleyenlerin, böylece eldeki yöntemi dikte ettikleri hissine kapılıyorum. Yani bu bir çeşit yerinde saymak olarak gelir bana. Ve tarihsel yenilgimizin de kendi sürgünlerimizi budamakla ilgisi olduğuna inanıyorum.

Tabii, olabildiğince çözüm aramak, soruyu sorup cevapta elbirliği etmek ve tabii düşgücünü harekete geçirmek, kesinlikle çok önemli.

İrfana gelince o, parkayı çıkarıp, kendine yakışanı, gücü ve erdemi nispetinde giyecek. O, kendini tanımak istiyor. Hayatını kendi deneyimleri üzerine kurmak, yapması gerekenleri; tek başına ya da birileriyle ama mutlaka kendisi olarak yapmak istiyor. Kazandıklarına da kaybettiklerine de sahip çıkmak istiyor. Ödeyeceği bedele de hazır. “Gibi yapmak” istemiyor, yapmaya girişmek istiyor. İyiniyetini korumak, Allah’la ilişkisini gözetmek, sonuçları Allah’tan dilemek niyetinde. Yoldaşlığın yerine kardeşliği, dostluğu; daha muhkem ilişkileri koymak istiyor. Belki önce kendisinde geçerli kılmak yani.

“Herkes” konusuna gelince; Zaten İrfan’ın çıkardığı parka; ne yapıp edip herkesi birbirine benzetmeye çalışmanın kendisi.

Farklılıklar, güzelliğe yönelişin yeryüzüdür.

—Son olarak şunu sormak istiyorum: Kitabın bir yerinde “ithal edilmiş, tercüme fikirler” diyorsun, küçümsüyorsun. Hatırlıyorum, '80’li yıllarda üniversite kampüsünde kendi hazırladığın bir bildiriye okumuştun. “Gençliğin andı” türünden bir şeydi. Metine yanlış hatırlamıyorsam “ülkemizi böldürmeyeceğiz, sınırlarımızı koruyacağız” şeklinde ifadeler yer alıyordu, (yanlışsa tashih et). Yerel olmaktan, ne anlıyorsun?

—Küçümsemek, hayır. Eleştirmek, evet. Ama burada, daha çok endişelenmek var. Bahsettiğin bölüm, kahramanımız İrfan'ın kendisinden, kendimizden hareket etmek konusuna dikkat çekmesiyle ilgili. Elbetteki talep ettiğimizi telif etmek zorundayız. Bedelini kendimiz ödeyeceğiz.

Eğer vahiy değilse, hiç bir toplumsal talebin, içinden çıktığı toplumun tarihsel serüveninden soyutlanabileceğine inanmıyorum. O toplumun ilişki biçimlerinden de. Benim bildiğim, kendi olarak kurduğu ilişkidir. Aksi halde söylediği hiçbir şey yeterince açık olmaz. Mesela önce ne istediğini anlatamaz, sonra da ne istediğini kendisi de bilemez olur.

Necip Fazıl'ı bir tek kez okumak gereğini duymadan; bu ülkeye dair serin kanlı düşünceler geliştirmeye çalışanları “entel takılıyor” diye aşağılamaya kalkan ve kendisine Ali Şeriatî'nin kitaplarıyla bir dünya kurmaya çalışan insanlar tanıyorum.

Farkında değil misin? Sokağımızda yere düşenleri kaldırmayı önemsememek bizi gerçekten önemsememiz gereken konularda da duyarsızlaştırıyor. İşte, Bosna'yı kanıksadık bile. Almanya'da yakılan aileler bizim için “cık cık”tan öteye geçmiyor. Ümraniye faciasıyla ilgilenen hiç kimse yok gibi. Güneydoğu, halkın katlini, müslümanların kurşunlanmasını ya da en genel anlamda cinayetleri insanlara kanıksatan bir sürece dönüştü.

Söylediğin eylemi hatırladım. Evet, orada okuduğum bildirimde “ülkemizi böldürmeyeceğiz” ifadesi vardı. “Sınırlarımızı koruyacağız” ifadesi yok. Sınırlar, bana sorulmadan kesilip biçildi. Bana sorulsa; ne kadar sınır, pasaport, vize vs. varsa yeryüzünden kaldıracak, fitne ve fesadı yok edecek bir dinin mensubuyum. Ve nerede onurumla yaşayabileceğim, orası vatanımdır.

“Yerel olma”yı ben burada olmak olarak anlıyorum. Buradan başlamak. Kendi serüvenimi, hayırlı sonuçlara tahvil etmek. Dikey olarak aslında insanlar bir bütüne ait gibi geliyor bana. Ama yatay anlamda kendimizden başlayarak ilişkiler kurarız. İnsan, evi ile komşuluk düzlemine; ülkesiyle yeryüzü düzlemine çıkar. Biz, parçalanmış bir uygarlığın çocuklarıyız. Böldüler bizi. Ve devam ediyorlar, artık bunu bir yerde durdurmak gerek. Burada. Şimdi. Ve belki yeniden yürütmek gerek tarihi. Kendi ülkemizden başlayarak tüm ümmetin haritasına, yeryüzüne.

Burası bizim ülkemiz. Çocuklarımız burada doğuyor, babalarımız burada gömülü. Hepsinden önemlisi, bana kalan, yaşanmaya değer herşeyin bedeli burada ödendi. Ben de üzerime düşeni yapmak istiyorum.

Doğduğum evi, bahçemizi, yaslandığım dağları seviyorum. Tarihim, anılarım, üzerinde büyüdüğüm toprakla birlikte. Onunla arama yabancı eller sokmaya niyetim yok. Komşularımı da seviyorum. Onlara konuk olmak, onları konuk etmek istiyorum. Bunun da engellenmesine izin veremem.

Yalnız Allah'a kulluk etmek istiyorum. Bunu kendi evimde yapabilirsem ne âlâ, yapamazsam tabii ki, “Allah'ın arzı geniştir”. Ama kalbim hep evimle atar., Ve ama burada müslüman olmanın bedelini ödeyemezsem, başka hiç bir yerde de ödeyemem sanıyorum.

Nereye varmak istediğimizin çok açık olmaması, nerede olduğumuzu unutmakla da ilgili. Bu yüzden kolayca oyuna getirilebiliyoruz. Yaşadıklarımızdan çıkaracağımız sonuçlar, okuduklarımızla varacağımız sonuçlardan daha muhkem, daha önemlidir. Yurdunda tutunmaya çalışmak, “ayaklarımızı

sabit kıl” duasıdır.

Bu açıdan Sezai Karakoç okumak, Ali Şeriatî okumaktan daha önceliklidir. Ali Şeriatî’yi okumak da Jean Paul Sartre’dan daha önceliklidir.

Sokağımızı anlayamazsak, ülkeyi anlayamayız gibime geliyor. Durmak yok. Bilinenden bilinmeyen’e, görünenden görünmeyene...

Yurdumuzdan yok edilen bir nehir için sızlamadıkça, bir insan için de sızlamayacağız. Yurdumuz için sızlayamazsak, komşumuz için hiç sızlayamayız. Bu, tek bir ümmet olduğumuz değerini aşındıran değil, vurgulayan bir şeydir.

Tabii, hiyn-i hacette şu meşhur hikmetli şiiri de aklımdan çıkarmıyorum:* “Her ten biter bir derd ile/geh germ ile geh serd ile/uğraşmaya her ferd ile/değmez bu dünyayı âhes/Allah bes, baki heves...”

Yeni Yeryüzü, Haziran-Temmuz 1993 Ropörtaj: Ahmet Mayalı

